

2 I l'amor, l'amor caduca? Sant Jordi 2025

Han col·laborat en la selecció de textos i d'il·lustracions gràfiques:

Per les etapes d'infantil i primària:

En representació del professorat: Marta del Castillo i Bou, Anna Martí i Fàbrega, Laia Rovira i Bover i Mariona Vila i Pujol

En representació de les famílies: Daniel Bassas i Serra, Laura Machado i Eguzquiza, Ivanna Mouriz i Leal i Tona Serrallonga i Datsira

Correcció dels textos de primària: Sílvia Torrents i Ballús

Per les etapes d'educació secundària i batxillerat:

Llengua Catalana i Castellana: Ceci Bertran i Cuní, Pere Bescós i Prat, Marta Borrós i Plans, Sílvia Caballeria i Ferrer, Joan Cabanas i Cabanas, Vanesa Ferreres i Vergés, Laura Garcia i Gisbert, Isabel Jordà i Font, Anna Presegué i Coll, Helena Ordeig i González, Ada Sánchez i Lata

Llengua anglesa: Mercè Bansells i Vivet, Noah Estavillo i Bonet, Rosa Hidalgo i Bigas, Anna Ibàñez i Mir, David Romeu Tenas, Mònica Vallín Blanco

Llengua francesa: Ceci Bertran i Cuní, Mariam Dahia El Kouaa, Anna Ibàñez i Mir

Llengua alemanya: Astrid Dedisch i Babot

De les il·lustracions gràfiques i les fotografies: Mireia Puntí i Carné

Del dibuix de la portada: Irene de Ribot i Ladero

Del dibuix de la contraportada: Sara Drissi i Autet

Del dibuix de les guardes: Bruna Vinyeta i Roca

Del títol del llibre: Laia Mallarach i Urtós

De l'edició: Ma Carme Codina i Contijoch

Maquetació: jaumira★vilaró

Impressió: MATER impressors

DIPÒSIT LEGAL: B 7677-2025

ISBN: 978-84-09-70906-9

Publicacions del Col·legi Sant Miquel dels Sants

Carrer Jaume el Conqueridor, 11. 08500 Vic. 93 886 12 44

Ronda Camprodon, 2. 08500 Vic. 93 886 05 95

Abril 2025

stm@santmiquelssants.cat

www.santmiquelssants.cat

Índex

PRESENTACIÓ SANTJORDI 2025			11
INFANTIL			15
13 A	"La poma, el Sol, la mama i jo"	Tasnim Laroussi	17
13 B	"La meva família amb Sant Jordi i el drac"		
		Magalí Dosta i Solà	18
13 C	"El meu papa"	Alguer Granollers i Tarrés	19
14 A	"La mare torna a casa i el pare va a treballar"		
		Marwa Akil El Marraki	20
14 B	"Els conills del bosc!"	Amber Bhatia Rani	21
14 C	"Al parc amb la meva família"	Elna Parés i Viladelbosch	22
15 A	"El drac volant per sobre les cases"	Valentina Urbiola i González	23
15 B	"El castell i l'Arc de Sant Martí"	Amira Farid	24
15 C	"El castell del Sol gran"	Lia Barret i Martínez	25
CICLE INICIAL			27
1r A	"La Trampa"	Clàudia Barcons i Martínez	29
1r B	"A la Carlota li agrada el futbol"	Susana Crosas i Simon	30
1r C	"Els hipopòtams de colors"	Danick Latil i Font	31
2n A	"Els dos amics que van salvar el mar"		
		Alguer Corominas i Piella	32
2n B	"El món de la Isolda"	Èlia Llobet i Ribas	34
2n C	"La Judith aventurera"	Sira Rubión i Betrián	36
CICLE MITJÀ			39
3r A	"L'hivern ja arriba"	Ainara Pérez i Muñoz	41
3r B	"La primavera"	Pol Gili i Pascual	42
3r C	"Les falles"	Sofia Vicente i Gallifa	43
4t A	"La família"	Kai Latil i Font	44
4t B	"L'embolic del llapis i el paper"	Biel Alabern i Gili	45
4t C	"El cel"	Obsa Capdevila i Torras	46
4t D	"Emotsiyi"	Bruna Vergés i Camprodon	47
3r A	"La petxina màgica"	Ivet Casacuberta i Clotet	48

3r B	"Un gran descobriment a la lluna"	Aina Gallifa i Miralpeix	50
3r C	"Els tres amics"	Otger Sagrera i Ramentol	53
4t A	"La princesa dels continents"	Mariana Tello i Bedoya	55
4t B	"En Harry i la tecnologia"	Sergi Buxaderas i Costa	57
4t C	"Les cinc pedres màgiques"	Èric Parés i Rovira	59
4t D	"Vaig a l'espai amb 7 anys!"	Valentina Rovira i Lacasa	61

CICLE SUPERIOR 63

5è A	"Mundo subterráneo"	Mario Casas i Álvarez	65
5è B	"Una historia de amistad en Tromsø"	Aina Mascaró i Barrera	67
5è C	"Buscando la pista"	Daniel Manchado i Moreno	70
5è D	"Un día de patines mágicos"	Noa Pujol i Alonso	72
6è A	"L'escultura"	Meritxell Mallarach i Roma	75
6è B	"Detectius del temps"	Aniol Garcia i Torres	78
6è C	"Lia, creu en tu!"	Paula Ros i Rufach	82
6è D	"Els dies a la muntanya"	Gil Valdeoriola i Comerma	85
5è A	"Un llimoner que creix sol"	Emma Blancafort i Mercadal	88
5è B	"Un somni de formatge"	Eloi Espadamala i Martín	89
5è C	"Els avis"	Carla Garcia i Riba	90
5è D	"La princesa i Sant Jordi"	Júlia Claparols i Banús	91
6è A	"The knight"	Marc Pujols i Casas	92
6è B	"St. George"	Matilda Alvarez i Molina	93
6è C	"Today is our day"	Giulia Sebastià i Aarab	94
6è D	"Kingdom"	Adrián López i Féliz	95

EDUCACIÓ SECUNDÀRIA 97

1r d'ESO	"L'amor"	Iris Font i Rossich	99
1r d'ESO	"No estic sola"	Bruna Vilà i Matas	100
1r d'ESO	"MAMA"	Arola Prats i Illana	101
1r d'ESO	"The Backrooms"	Gil Mateu i Casadesús	102
1r d'ESO	"Muerte a medianoche"	Carlota Casas i Álvarez	107
1r d'ESO	"Cuando las olas rompen"	Paula Santaló i García	111
1r d'ESO	Haiku	Bruna Vilà i Matas	113
1r d'ESO	Haiku	Carlota Casas i Álvarez	114
1r d'ESO	Haiku	Mahika-Rani Kumar Devi	115
2n d'ESO	"Blat"	Mila Macià i Ylla	116
2n d'ESO	"L'ombra del Nil"	Oriol Guasch i Garcia	118

2n d'ESO	"La llegenda de la lluna de golf"	Aran Garcia i Torres	119
2n d'ESO	"Los libros dicen"	Elena Giralte i Pujadas	121
2n d'ESO	"La carta viajera"	Fatima Badda	122
2n d'ESO"	Amor que no me puedo separar"	Emma Tió i Jutglar	123
2n d'ESO	Haiku	Elena Giralte i Pujadas	124
2n d'ESO	Haiku	Aran Garcia i Torres	125
2n d'ESO	Haiku	Quintí Foguet i León	126
3r d'ESO	"No demano ajuda sovint"	Laia Cabrerizo i Serrallonga	127
3r d'ESO	"El testimoni"	Bruna González i Moret	130
3r d'ESO	"Rajoles, insectes, Ganges"	Lluc Janer i Macias	133
3r d'ESO	"Destellos de oro y sal"	Bruna Portet i Lluís	136
3r d'ESO	"Gritos de acero"	Assia Farchich Lebrahimi	137
3r d'ESO	"Desprecio"	Nihad Bouazzati el Bouazaoui	138
3r d'ESO	"Sinners"	Gal·la Martínez i Vinyeta	139
3r d'ESO	"The bloody remedy"	Assia Farchich Lebrahimi	143
3r d'ESO	"The legend of the Nile River"	Aicha Bouh-Bouh i Vidal	146
3r d'ESO	Cal·ligrama	Assia Farchich Lebrahimi	149
3r d'ESO	Cal·ligrama	Georgina Fontseca i Viladecans	150
3r d'ESO	Cal·ligrama	Carla Serradell i Franquesa	151
3r d'ESO	Haiku	Laia Cabrerizo i Serrallonga	152
3r d'ESO	Haiku	Aicha Bouh-Bouh i Vidal	153
3r d'ESO	Haiku	Angel Verma	154
4t d'ESO	"L'Alétheia d'ahir"	Anna Armengol i Ibáñez	156
4t d'ESO	"Què hauria passat si la bossa de cuir no hagués estat oberta?"	Oriol Foguet i Terricabras	158
4t d'ESO	"L'albada rosa"	Mel Muñoz i Leiva	162
4t d'ESO	"Raíces que oprimen"	Emma Martín i Mateu	165
4t d'ESO	"Enjaulado y vacío"	Sara Martín i Mateu	167
4t d'ESO	"Un hombre y un lobo"	Martí Boixeda i Colom	169
4t d'ESO	"The weight of memories"	Laura Anfruns i Garcia	170
4t d'ESO	"A little shining spark"	Bruna Mussons i Tarrats	172
4t d'ESO	"DID he, or DID they?"	Jasmin Singh Kaur	174
4t d'ESO	"La valise oubliée"	Laura Anfruns i Garcia	176
4t d'ESO	"Mon désir"	Anna Armengol i Ibáñez	177
4t d'ESO	"Les souvenirs en cendres"	Adina Canillas Abdikanova	178

BATXILLERAT

179

1r de Batxillerat	"Batecs amb la ploma"	Miquelina Gorgals i Saborit
-------------------	-----------------------	-----------------------------

		Xènia Molina i Hidalgo	181
1r de Batxillerat	"Cosmogonia del vent i els sentits"	Irati Blum i Ercoreca, Íria Ollich i Bayés	182
1r de Batxillerat	"No vull"	Walid Dari i Bachiri, Andrei Carreras i Frolov	183
1r de Batxillerat Internacional	"El batec de l'onada"	Jofre Solé i Viladecans	184
1r de Batxillerat Internacional	"Papallona"	Marc Gutiérrez i Verdaguer	185
1r de Batxillerat Internacional	"Tempus fugit"	Clara Badia i Currius	187
1r de Batxillerat	"Cenizas en el alma"	Miquelina Gorgals i Saborit	188
1r de Batxillerat	"El pianista"	Maria Girbau i Bayés	190
1r de Batxillerat	"Puerta misteriosa"	Berta Mundó i Roca	191
1r de Batxillerat	"Under the oak tree"	Emma Parramon i Domingo	192
1r de Batxillerat	"Whispers of the void"	Ani Chopikashvili	194
1r de Batxillerat	"Chasing mavericks"	Jofre Solé i Viladecans	196
1r de Batxillerat	"Die Liebe und die Jahreszeiten" / "L'amor i les estacions"	Alana Agustí i Soldevila	198
1r de Batxillerat	"Blaue Rose" / "Rosa blava"	Abril Franch i González	200
2n de Batxillerat	"I l'amor, l'amor caduca?"	Laia Mallarach i Urtós	202
2n de Batxillerat	"El pes de la vigília"	Erola Vinyeta i Ferreira	205
2n de Batxillerat	"Arqueologia d'un instant"	Íngrid Muñoz i Leiva	207
2n de Batxillerat	"Alma de vidrio"	Armand Gómez i Masferrer	210
2n de Batxillerat	"Yo no quiero ser <<la secretaria ideal>>"	Pia Vila i Casanovas	211
2n de Batxillerat	"Alas de luz"	Júlia Martín i Mateu	212
2n de Batxillerat	"Wrinkled"	Àlex Ilarza i Guasch	213
2n de Batxillerat		Erola Vinyeta i Ferreira	215
2n de Batxillerat	"Through the window"	Júlia Cutrina i Bach	217
2n de Batxillerat	"Favorisons la technologie"	Marc Bernat i Arboix	219
2n de Batxillerat	"L'utilisation des technologies à l'école: une aide ou un danger"	Cesc Lozano i Martínez	221
2n de Batxillerat	"Un amour classique ou digitalisé?"	Mariona Gómez i Grifell	222
2n de Batxillerat	"Das Leben genießen" / "Gaudir la vida"	Berta Janer i Macias	223

1r d'ESO	Dibuix d'objectes	Ayumi Morera i Espinosa	231
1r d'ESO	Dibuix d'objectes	Marina Soler i Rodríguez	232
1r d'ESO	Fulla d'arbre	Arola Prats i Illana	233
1r d'ESO	Fulla d'arbre	Paula Santaló i Garcia	234
2n d'ESO	Tècnica a l'aquarel·la	Mila Macià i Ylla	235
2n d'ESO	Tècnica a l'aquarel·la	Emma Tió i Jutglar	236
3r d'ESO	Estudi facial: nas	Gerard Alier i Gurt	237
3r d'ESO	Estudi facial: orella	Laia Casals i Bosch	238
3r d'ESO	Estudi facial: ull i llavis	Bruna González i Moret	239
4t d'ESO	Disseny de moda	Jiaxin Chen	240
4t d'ESO	Disseny de moda	Elisenda Fernández i Plans	241
4t d'ESO	Il·lustració científica: botànica	Emma Martín i Mateu	242
4t d'ESO	Il·lustració científica: anatomia	Madelein Ainhoa Loor Marçillo	243
4t d'ESO	Il·lustració científica: anatomia	Emma Vilaró i Fàbrega	244
4t d'ESO	Missatge visual. Setmana d'exàmens	Ivett Albert i Caselles	245
4t d'ESO	Missatge visual. Muda	Sofiya Bas Golovnya	246
4t d'ESO	Cartell publicitari	Carme Cerezo i Rovira	247
4t d'ESO	Missatge visual. Imaginació	Enrique Hernández Chepurny	248
4t d'ESO	Missatge visual. Setmana d'exàmens	Mel Muñoz i Leiva	249
4t d'ESO	Missatge visual. Anonimat	Jasmin Singh Kaur	250
1r de Batxillerat	Missatge visual. Eutanàsia	Queralt Tulleuda i Salvadó	251
1r de Batxillerat	Projectes artístics. Estudi de la Il·luminació de Blanca de Castella i el seu fill Luís IX del Saltiri de Sant Luís del s.XIII	Andrea Gelpí i Forcada	252
1r de Batxillerat	Projectes artístics. Estudi de ceràmica grega de figures vermelles atribuïda al pintor d'Aquiles del s.V a C	Arona Parareda i Serra	253
1r de Batxillerat	Dibuix artístic. Funcions i usos del dibuix	Abril Franch i González	254
1r de Batxillerat	Dibuix artístic. Estudi de l'enquadrament	Bruna Puig i Tordera	255
1r de Batxillerat	Dibuix artístic. Estudi de llums, ombres i textures	Laia Prat i Serra	256
1r de Batxillerat	Dibuix artístic. Estudi d'encaix, llums i ombres	Cristina Reniu i Morales	257

A large, thick, black stylized letter 'S' that frames the central text. The 'S' is composed of a single continuous line that curves from the top right, down to the left, and then back up to the right, forming a large loop.

SANT JORDI 2025

Avui que les pantalles ens prenen les mirades i els ulls busquen la immediatesa, ens endinsem a la lectura del llibre de Sant Jordi del curs 2024-2025. Els lectors de la nostra escola volem que aprenguin a prioritzar la importància de la pausa, a dedicar temps per parlar amb les persones, a valorar el contacte humà i la calidesa d'un somriure o d'una abraçada necessària. Com a mestres de l'escola volem que cada mot, com una ràfega inesperada, sacsegi els lectors, despertant-los d'un son feixuc i arrossegant-los a mons plens d'enjòlit. Som conscients que poca gent sol llegir els pròlegs de llibres com aquest. Al cap i a la fi, les estrelles aquí són els contes, els dibuixos i els poemes dels nostres estudiants. Però si has arribat fins a aquestes línies, ja t'has guanyat el nostre respecte. I et prometem que no ens allargarem gaire.

Aquest llibre és un homenatge a la diversitat lingüística i cultural que ens enriqueix. En els seus textos podreu descobrir històries en català, castellà, anglès, francès i alemany que conviuen a les nostres aules, reflectint la pluralitat que ens defineix i la convivència que ens enforteix. I si bé valorem tots els idiomes i cultures, el català és la nostra llengua, la que volem que perduri i la que ens uneix. Penseu-hi com la cola que manté unit el nostre mosaic cultural, una cola poètica i de bellesa literària. Fomentem l'obertura al món, però sense perdre la nostra essència, la llengua catalana, que és un tresor d'història, identitat i cultura. Així doncs, és feina de tothom mantenir-la viva.

Els nostres alumnes no només han escrit contes i poemes: han lluitat contra el bloqueig de l'escriptor, han encarat pàgines en blanc i han estat hores esperant l'arribada d'aquella espurna d'inspiració tan desitjada per tirar endavant els seus treballs. Quan els nostres escriptors cerquen la paraula justa, aquella que no només vesteix la història, sinó que li dona ànima, busquem que el fet de llegir no sigui només passar els ulls per les línies, sinó entendre, assaborir i, finalment, crear un món imaginari on tot hi té un lloc. Per tant, volem agrair a tots els alumnes que han compartit el seu art i les seves paraules, així com a l'equip docent i a les famílies que han donat suport i fomentat la seva expressió. Cada aportació és un valuós maó en la construcció d'una comunitat on la creativitat, el respecte i l'aprenentatge van de la mà.

Convidem cada lector a submergir-se en aquestes pàgines amb la ma-

- 12 teixa il·lusió i curiositat amb què van ser creades. Que cada història inspire, que cada poema emocioni i que cada dibuix convidi a somiar. I si després de llegir-ho tot, encara recordes aquest pròleg... enhorabona! Has fet història. Ara sí, passem a la part important del llibre (o almenys la que tothom llegirà sense saltar-se pàgines).

Prepareu-vos per sorprendre-us, divertir-vos i, potser, fins i tot emocionar-vos una mica. I recordeu: si rieu, ploureu o us quedeu bocabadats mentre llegiu, no és només per les històries, és perquè aquestes ments joves han abocat els seus cors en aquestes pàgines. Ara, passeu la pàgina i que comenci l'aventura.

Karl Horrocks i Anna Solasegalés

Infantil

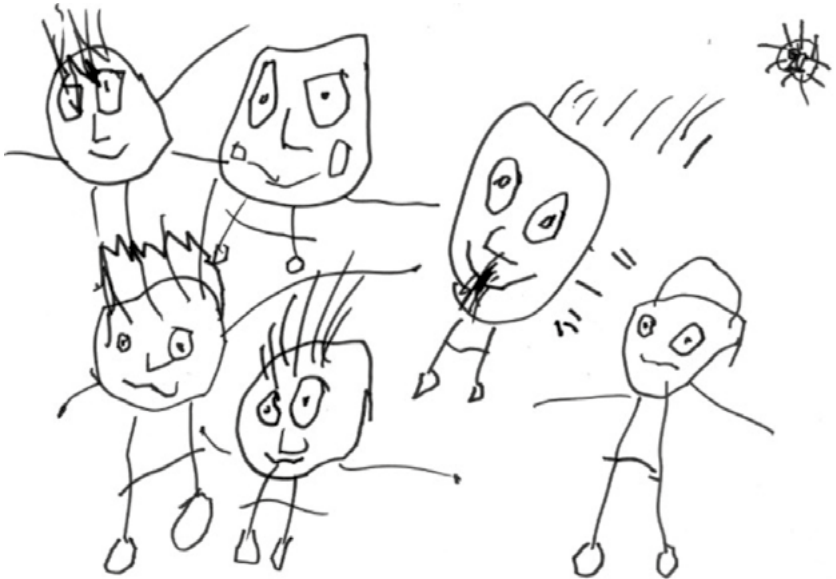
Tasnim Laroussi / I3 A

DIBUIX I FRASE EXPLICATIVA_ACCÈSSIT

Magalí Dosta i Solà / I3 B

DIBUIX I FRASE EXPLICATIVA_ACCÈSSIT

Alguer Granollers i Tarrés / I3 C

DIBUIX I FRASE EXPLICATIVA_ACCÈSSIT

"La mare torna a casa i el pare va a treballar"

Marwa Akil El Marraki / I4 A

DIBUIX I FRASE EXPLICATIVA_ACCÈSSIT

“Els conills del bosc!”

Amber Bhatia Rani / I4 B

DIBUIX I FRASE EXPLICATIVA_ACCÈSSIT

“Al parc amb la meva família”

Elna Parés i Viladelbosch / I4 C

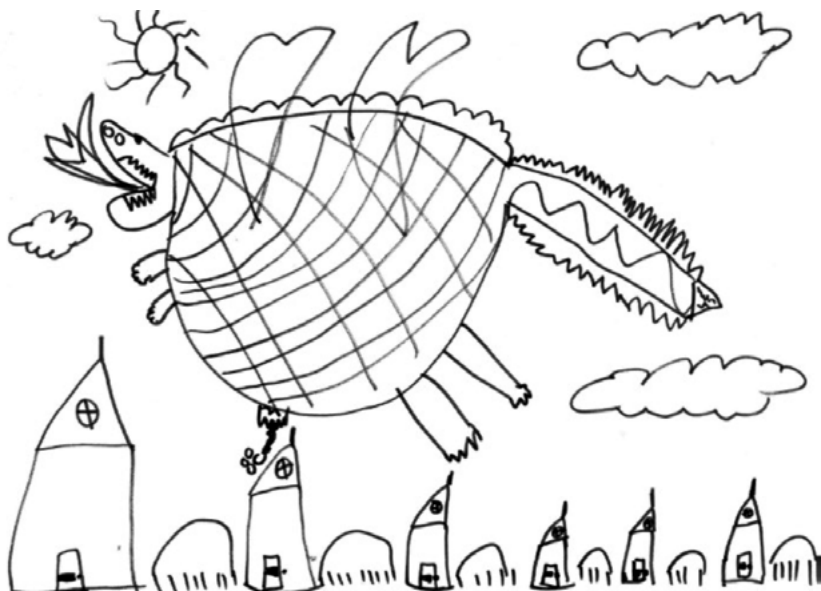
DIBUIX I FRASE EXPLICATIVA_ACCÈSSIT

“El drac volant per sobre les cases”

Valentina Urbiola i González / I5 A

DIBUIX I FRASE EXPLICATIVA_ACCÈSSIT

" El castell del Sol gran "

Lia Barret i Martínez / I5 C

DIBUIX I FRASE EXPLICATIVA_ACCÈSSIT

Cicle
Inicial

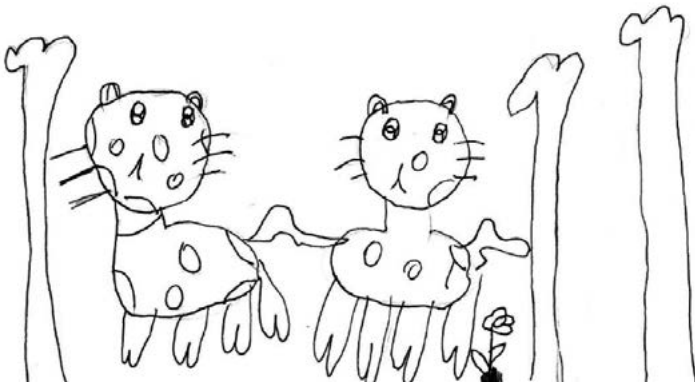
Clàudia Barcons i Martínez / 1r A

TEXT IL·LUSTRAT_ACCÈSSIT

Hi havia una vegada una lleona i un lleó que vivien a la selva i s'estimaven molt. Un dia el lleó va sortir i la lleona es va quedar a casa. De cop i volta, el lleó va caure en una trampa... El lleó va rugir molt fort i la lleona el va sentir, va anar cap allà i el va ajudar a sortir de la trampa.

Després tots dos ho van anar a celebrar i van anar a donar el volt.

I conte contat, ja s'ha acabat.

"A la Carlota li agrada el futbol"

Susana Crosas i Simon / 1r B

TEXT IL·LUSTRAT_ACCÈSSIT

Hi havia una vegada un poble on hi vivia una senyora que es deia Carlota. A la Carlota li encantava jugar a golf. Un golf especial, golf sobre gel, però com que no guanyava mai va deixar de jugar-hi.

Un bon dia, cansada de no guanyar, la senyora Carlota va canviar d'esport. No n'hi agradava cap, fins que un dia va provar el futbol.

La senyora Carlota va començar a fer molts partits, va fer uns quants gols i, de mica en mica, aquest esport li va agradar molt. Jugava tan bé que es va fer molt famosa, van donar un premi a tot el seu equip i va ser molt feliç.

I conte contat, ja s'ha acabat.

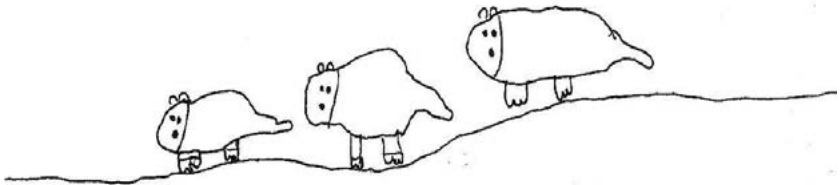

Hi havia una vegada uns hipopòtams que eren molt amics, però eren de diferents colors.

Van anar al metge i a l'hipopòtam vermell li va dir que era vermell perquè li agradaven molt les maduixes.

A l'hipopòtam groc li va dir que era groc perquè li agradaven molt els plàtans. A l'hipopòtam verd li va dir que era verd perquè li agradaven molt les peres.

I vet aquí un gat i vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos; i vet aquí un gos i vet aquí un gat, aquest conte ja s'ha acabat.

“Els dos amics que van salvar el mar”

Alguer Corominas i Piella / 2n A

TEXT IL·LUSTRAT_1r PREMI

Hi havia una vegada una balena i un peixet d'allò més petit que vivien a l'Oceà Pacífic. La balena era molt trempada, animada, gens avorrida i majestuosa. El petit peixet era bufó, presumit i tímid.

Un bon dia la balena i el petit peixet van anar a fer un volt i de cop van trobar la cova del tauró més gran dels set mars, l'Òscar. El petit peixet va demanar tot sorprès a la balena:

- Escolta balena, d'on creus que han sortit totes aquestes deixalles que hi ha a la cova de l'Òscar?

I la balena li va respondre:

- Venen dels humans, que les tiren al mar en comptes de tirar-les a les escombraries i els “ escombrigambes”, en Martin i en Cris (els escombraires del mar) les tiren a la cova de l'Òscar.

El petit peixet va preguntar a la balena:

- Balena, estàs pensant el mateix que jo?

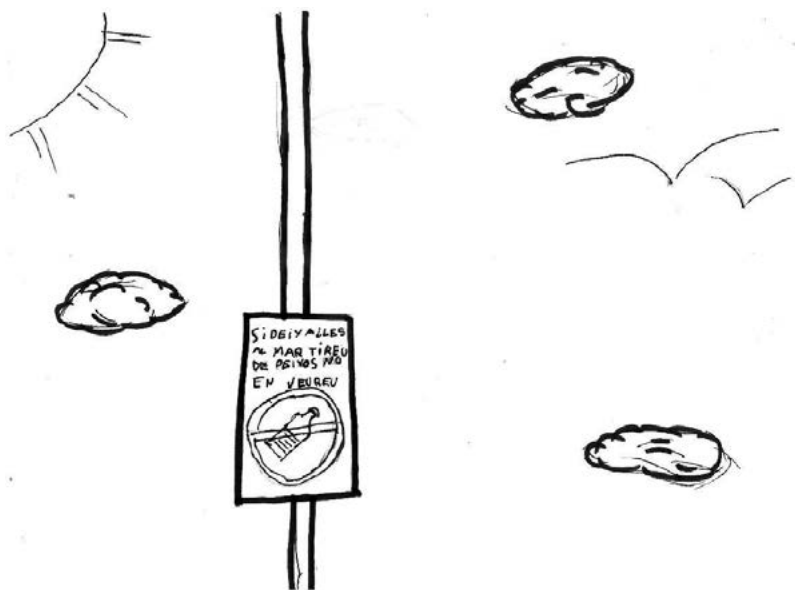
I la balena li va dir:

- Sí, netejarem els set mars de totes les deixalles que hi pugui haver.

Després va venir l'Òscar i en veure que estaven netejant casa seva es fan fer amics. Junts van gravar una frase que deia això:

“ Si les deixalles al mar tireu, de peixos no en veureu”.

Quan els sol ja despuntava els humans van aixecar-se del seu llit, i en sentir la frase van pensar que tenien raó, i mai més no van tirar cap paper al mar... Ni a terra, és clar!

Hi havia una vegada una nena que es deia Isolda i sempre havia somiat tocar el piano, però no podia tocar-lo perquè no en sabia prou.

Després es va apuntar a classes de piano, però quan va acabar el curs es va adonar que no havia après gairebé res, perquè a les classes no escoltava.

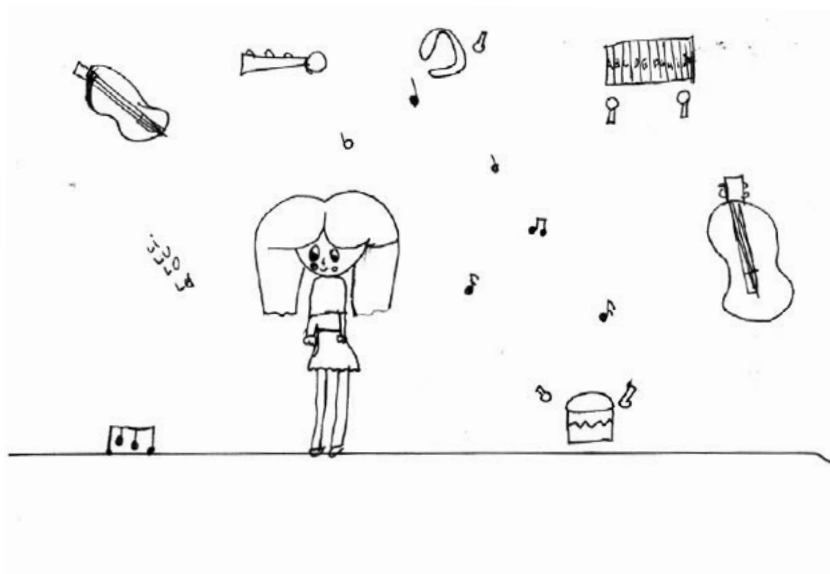
Va arribar a casa i la seva mare li va dir:

- Què et passa, Isolda?

Ella li va explicar que encara no sabia tocar el piano. La seva mare li va dir que, si era capaç d'escoltar, l'apuntaria un altre cop a les classes. La Isolda ho va acceptar.

El primer dia va aprendre les notes, i a mesura que anava practicant més i escoltant en va aprendre tant que va arribar a poder tocar en públic.

Havia après una bona lliçó!

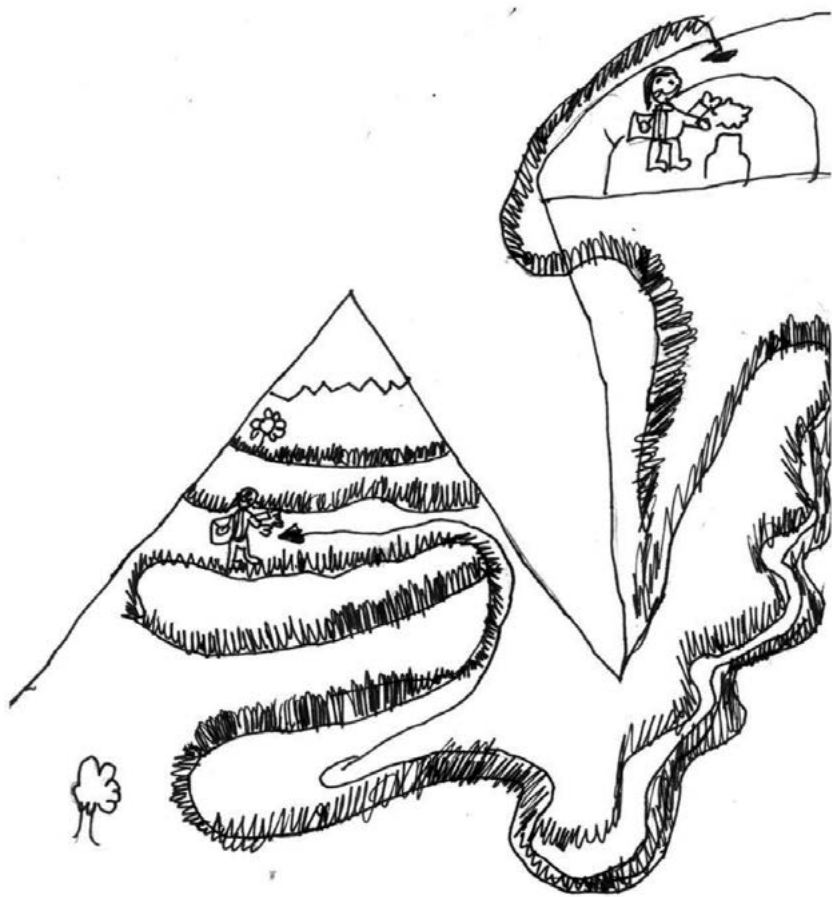

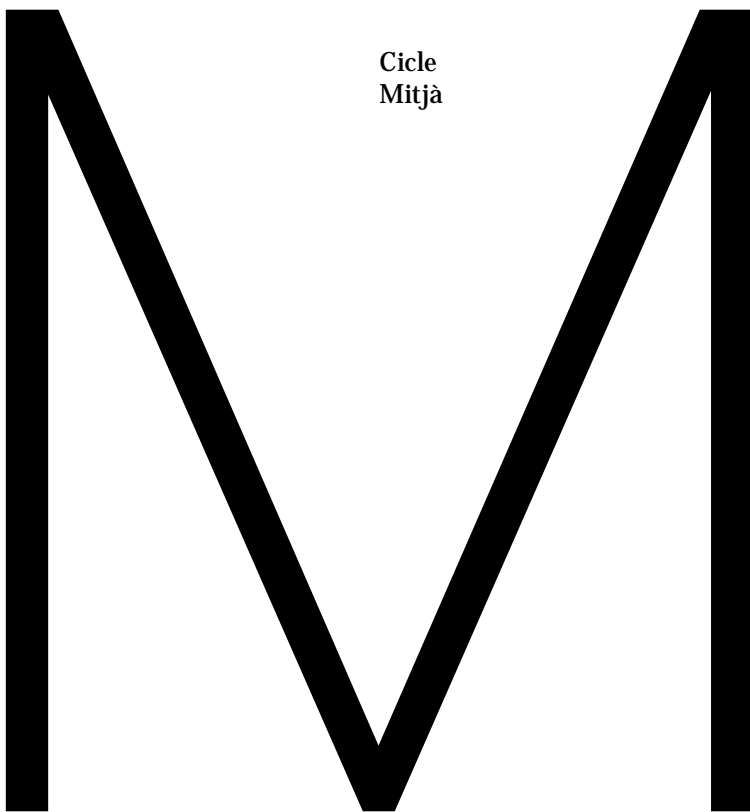
Hi havia una vegada una nena que es deia Judith. A la Judith li agradaven molt les aventures i li agradava molt descobrir coses noves. Vivia en un poble petit amb la seva germana gran. Juntes els agradava molt sortir al jard3 a investigar el que hi havia per all3.

Un bon dia, va tenir una s3per aventura molt i molt llarga: va durar molts dies i li van passar moltes coses. L'aventura va començar escalant muntanyes. A l'3ltima muntanya hi va trobar flors i animals de tota mena i va aconseguir dormir en un refugi. La Judith tenia molta gana i molt fred. Tamb3 tenia por, perqu3 els animals passaven per all3 i les seves ombres i sorolls l'espantaven.

Es va fer de dia i la Judith va seguir caminant i caminant. A la fi, va arribar al seu dest3 final: una cova ben fosca. La cova feia molta por: hi havia molts ratpenats negres i ratolins ben pelats. El sostre estava fet d'una pedra gegant. La Judith no sabia si entrar-hi o no fer-ho: estava morta de por! Com que era molt valenta, va decidir entrar a la cova. A dins hi havia un mineral: brillava molt! El va agafar i va sortir de la cova molt contenta. Aquest diamant era molt valu3s, perqu3 en realitat no era un diamant, era un n3vol! La Judith se'l va emportar muntanyes avall. A mesura que anava baixant va començar a ploure, gr3cies al n3vol. Les muntanyes baixaven plenes d'aigua, i plovia tant que es van omplir tots els mars i tots els rius del m3n. Tothom estava molt i molt content!

Aix3 va ser com, gr3cies a la Judith, cap poble no va patir mai m3s sequera, i tothom va aprendre que hem de cuidar molt i molt b3 els nostres mars, rius, animals, boscos i pobles.

L'hivern ja arriba...
Tots abrigadets,
abrigadets perquè fa fred.

Si miro per la finestra
tot és com una festa.
Cau la neu en el prat
i tot queda ben nevat.

Si surto, em posaré l'abric
i, amb la Ivanna, segur que ric!

Tirarem boles de neu
fins que arribi la nit
i ens direm: —adeu, bona nit!

**A la primavera
comença el bon temps;
les flors neixen
i les fulles creixen.**

**Els ocells canten:
Piu-piu-piu!
a sobre del niu.**

**Enmig d'un raig de sol,
de cop plou!
Enmig del cel, allí,
surt l'arc de Sant Martí.**

Les falles són emoció,
les falles són por.
A la mascletà toca anar.
Els tres avisos han tocat,
Xxxxxxt... La mascletà ha començat!
PUM... PUM... PUM... ja s'ha acabat.

La Gala a la pelu ha d'anar:
el pentinat de fallera
allà l'espera.

El dia ha arribat,
que ràpid ha passat!
Intento agafar-ne un tros...
Mai no les tornaré a veure.
Les falles han cremat.

Amb la família hi puc parlar,
de viatge anar, gaudir i visitar...
Junts podem jugar i més no els puc estimar.

El meu pare sempre m'ajuda, em fa costat,
i quan em ve a buscar l'espero molt emocionat,
i li faig unes abraçades plenes de felicitat.

La meva mare sempre em fa sentir millor...
A jocs de taula junts solem jugar
i encara que no sigui el guanyador, sempre em fa un petó.

El meu germà petit és molt divertit:
abans d'anar al llit sempre m'explica un acudit,
i això em fa despertar un nou sentit.

Amb la família que tinc em considero un afortunat,
perquè amb ells em sento
sempre, sempre, sempre, molt ben cuidat!

Biel Alabern i Gili / 4t B

POESIA_ACCÈSSIT

Us presento el paper blanc i llis,
ben feliç com un anís.
El llapis entremaliat el va guixar,
i darrere d'uns clips es va amagar.

El paper estava enfadat,
i va exclamar: - Ai, quin disbarat!
Va dir a la goma que esborrés aquell gargot es-
trany,
i resulta que va eliminar el quadre de l'any.

El llapis, enrabiàt,
ho va veure i va sortir,
i al paper va dir:
- Ui, el que acabo de descobrir!

Ai, mare! El meu dibuix has eliminat,
i un premi hauria guanyat!
Hauré de tornar a començar...
Tinc ganes que quedis estripat!

El paper li va demanar perdó,
i li va fer un petó.
El amics van quedar reconciliats;
tots dos, ben feliços i perdonats,
a un concurs de dibuix junts van anar
i molt contents van quedar.

I feliços com anissos
tots dos, ben excitats i animats,
us esperen sobre la taula
per treballar tots plegats.

Obsa Capdevila i Torras / 4t C

POESIA_ACCÈSSIT

Al cel hi ha moltes coses,
coses com núvols i ocells.
Els ocells són els cantaires del bosc,
el bosc dona vida a tothom.

Els núvols fan formes,
formes que dibuixen ells.
El vent mou els núvols
i els núvols es belluguen molt.

Al cel hi ha ocells,
ocells que piulen sense parar.
Paren quan dormen,
dormen en un niuet,
on hi tenen els pollets.

El cel és blau,
blau com el mar;
el cel i el mar són com germans,
germans bessons que juguen sense parar.

- On ets, tristesa?
- Amagada, sola...
Em sento com un fanalet
sense cap llum que m'il·lumini la foscor.
Se m'omplen els ulls d'aigua,
i la gent del meu voltant, porta paraigües.

- On ets, alegria?
- La meva cara il·lumina
i danso com una ballarina.
Tinc tota l'energia
del bon dia,
i el meu cor... és pura vitamina!

- On ets, calma?
- Floto sobre una tela
en forma d'hamaca.
I l'olor d'espígol m'acompanya.
Planto arrels
sota l'ombra de l'arbre.

En una platja molt llunyana hi va passar una història molt peculiar. Era una platja tropical petita i tranquil·la, amb molta vegetació. L'aigua era de color turquesa i transparent. Hi havia molta calma i tranquil·litat. Aquell dia en Nico i la seva germana Mina van decidir passar-hi el dia. En Nico era alt i tenia nou anys, i era molt tranquil i molt intel·ligent. En canvi, la seva germana Mina tenia tres anys. La Mina era baixa i era molt espavilada, i sempre seguia el seu germà.

En Nico i la Mina s'hi van estar una estona jugant. En Nico va veure una ampolla a la deriva i a dins hi havia una carta. En Nico, com que era molt curiós, va decidir anar-hi, i de seguida va cridar a la seva germana:

— Mina, vine a veure això!

En Nico i la Mina van mirar la carta, i en Nico va dir: —Això no és una carta, això és un mapa!

— I com que és un mapa, et deu portar a un tresor... Anem a buscar-lo?
— va preguntar la Mina.

— I a més diu que hem de seguir un camí molt perillós —diu en Nico. El mapa deia que haurien de travessar la selva immensa; després, passar per l'estrellat infinit, i també caminar pel bosc. La Mina de sobte va dir:
— Els estels!

Després de fer una estona de camí la Mina va relliscar per una liana i va desaparèixer! En Nico va cridar una vegada i una altra:

— Mina, on ets?!

La Mina també va cridar igual que en Nico.

La Mina de sobte es va trobar amb un robot. —I què hi fas tu, aquí? —li va preguntar la Mina.

— És que jo anava amb uns científics a investigar planetes espacials i em van desactivar i ara estic aquí sol.

— Vols acompanyar-nos en el nostre viatge? —va preguntar la Mina.

— Síiiiiii, m'encantaria, però espereu-vos, que encara tinc un petit problema... —va dir el robot.

— Quin? —va dir la Mina.

- Tinc un amic, el ninot de neu viu. Li podem preguntar si voldria venir?
- Sí, és clar!!!—va dir la Mina. —Però tinc un problema, també:estic i necessito tornar amb el meu germà!
- Vols que t’hi porti? Tinc un coet màgic que t’hi porta —va dir el robot.
- Doncs, sí —va dir la Mina.

Més tard, tots quatre comencen a caminar...

— El camí de les estrelles és perillós, no em deixis de la mà! Va! Quina porta de sol segueix, retorn —diu en Nico.

— I jo Júpiter — va dir la Mina.

— Mireu! Veig una cosa —diu la Mina.

— Entrem? —diu en Nico.

— Hem trobat el tresor, obrim la capsa! —va dir en Nico.

“Com que aquesta petxina és màgica rebràs que et concedeixi algun desig”

— El que desitgem és que ens torni a casa amb uns cocos a la mà.

— D’acord —va dir la Mina.

I per fi tots vam poder tornar.

— Fillets meus! —va cridar la mare. —Sort que esteu sans i salvats! Ja em començava a preocupar per vosaltres. Vinga, sapigheu que ja és molt tard.

De sobte la mare es va adonar que hi havia uns amics especials. Eren dofins que ens van acompanyar en el viatge fins que ens tocava retrobar-nos amb ella.

El conte acabat i la petxina s’ha trobat.

Hi havia una vegada, fa molts i molts anys, una astronauta anomenada Aina i la seva gosseta Laika, que també era astronauta. Un dia, totes dues van decidir viatjar a la lluna, un lloc rocós, sense gravetat i ple de cràters. A l'Aina l'apassionava l'espai, els gossos i fer nous descobriments. A més, tenia molt bon caràcter. A la Laika també li encantava l'espai, jugar i les persones.

L'Aina i la Laika caminaven tranquil·lament per la lluna i de cop... Paaaf! Havien caigut dins un cràter! Van mirar al seu voltant i no s'ho podien creure... Estaven envoltades de coses que semblaven fetes de pedres lunars! I... Paaaf! Se'ls acabava d'aparèixer una criatura rara al davant dels morros, i els va demanar:

– Qui sou? D'on heu sortit? Com heu arribat? Com us dieu?

Allò les va atabalar, i l'Aina li va respondre:

– Som l'Aina i la Laika! Estavem caminant per la lluna i hem caigut dins aquest cràter... Som astronautes. I tu, com et dius? Com es diu aquest poblat?

– El nostre poblat es diu Fucsi i jo soc un extraterrestre que em dic Cunxi. –Això va dir-ho més tranquil i content– I... vosaltres coneixeu el món?

– És clar! És on vivim! –va cridar l'Aina.

– Ah... No ho sabia... Perdó! –va dir en Cunxi tot avergonyit-. Podria sortir a veure món?

– Sí, i tant! I tu... no sabries pas fer màquines per parlar amb els animals?

– Sí, us la puc crear.

– Gràcieees! –va respondre emocionada l'Aina.

Així doncs, l'Aina i en Cunxi van fer un tracte: ella el portaria a veure món i en Cunxi li faria una màquina per poder parlar amb la Laika. L'extraterrestre, amb molta il·lusió, de seguida es va posar a treballar de valent.

Mentrestant, l'Aina buscava alguna manera per poder sortir del cràter, trobar la seva nau i acompanyar en Cunxi a explorar la Terra. No sabia com fer-ho, però de sobte va descobrir una cova i, tota decidida, hi va entrar. Quina sorpresa es va endur! Estava tota coberta d'estalagmites i macarrons. Va començar a caminar i, al costat d'una porta, va trobar una plantilla així:

1	2	3
4	5	6
7	8	9
ok	0	x

Va provar de fer una combinació: 1-2-4-8-10.

"ERROR! Només et queden 2 intents!"

Ho va tornar a provar: 4-6-8-10-12-3.

"ERROR! Només et queda 1 intent!"

Per últim cop, desitjant que funcionés, va prémer els següents números: 8-6-7-4-2

"ERROR! ERROR!"

Sobtadament, va començar a sonar una alarma i l'Aina, espantada, va sortir corrents a buscar en Cunxi, que estava acabant els últims detalls de la màquina. Li va demanar que, per favor, l'ajudés a obrir la porta de dins la cova, perquè era important.

– Aquesta cova? –va preguntar en Cunxi, també tot espantat, abans d'entrar-hi.

– Sí, aquesta! Segueix-me! –va dir l'Aina sense respirar.

Així que tots tres van entrar a la cova i en Cunxi va provar el codi mestre: 3-3-4-8-2

I... de cop, la porta es va obrir! Van entrar a poc a poc i van anar caminant endavant. De sobte van començar a veure la llum del sol. Van posar-se a córrer i, sense saber com, havien entrat a la Terra!

- 50 L'Aina, tota trista, va dir:
- Bé, suposo que ha arribat el moment d'acomiadar-nos... Gràcies per la màquina!
 - De res... Adeu...! –va dir en Cunxi, i va marxar tot sol i molt trist... La Laika ho va veure i va dir a l'Aina:
 - Espera't! Mira que trist que marxa, pobret...!

L'Aina, en veure-ho, li va proposar d'anar a veure món tots tres junts.

I així, amics d'aventures, en Cunxi, l'Aina i la Laika sempre van ser inseparables. Perquè... ja ho sabeu: qualsevol animal, extraterrestre o persona, sigui com sigui de físic, sempre pot tenir un bon cor i ajudar-te quan més ho necessitis.

Vet aquí que una vegada, en un bosc molt lluminós hi havia dos esquiroles que es divertien saltant per les cascades i jugant a fer castells. Els agradava molt mirar els ocells, estirar-se a l'herba... Des dels arbres observaven les terres llunyanes i les muntanyes. I a la nit, miraven la lluna i les estrelles.

Els dos esquiroles, cada vegada que tocava l'hora d'anar a dormir s'imaginaven que lluitaven contra dracs i monstres, i cada nit es repetia la mateixa història: Sant Jordi!

Un dia, l'esquirol Rowling es va llevar molt d'hora i va dir des de sota l'arbre a l'esquirol Marc:

—Vols venir a jugar?

En Rowling estava convençut que li diria que sí. Tan convençut, que ja estava a punt... I la mare el va cridar:

—Rowling, en Marc està jugant a fora!

I en Rowling se n'hi va anar volant. Al principi no trobava en Marc, però llavors el va veure jugant tot sol amb les ombres. Quina sorpresa va tenir en Rowling quan va veure que en Marc estava jugant amb un eriçó! L'eriçó va dir a en Rowling, molt amablement:

—Hola, sóc l'eriçó Punxi i no tinc cap amic.

En Marc li va fer uns copets i l'eriçó va seguir:

- Excepte ell, que l'acabo de fer ara.

L'eriçó es va girar cap a en Marc i li va preguntar:

—Vols venir a jugar?

—No, gràcies —li va dir en Rowling, i se'n va tornar a casa.

Quan va arribar a casa es va estirar al llit, mirant fotos de quan jugaven amb en Marc. Aquesta tristesa va durar dies i dies, nits i nits. En Marc cada dia li preguntava:

—Rowling, vens a jugar?

—No, gràcies, un altre dia.

—Ja no som els dos amics... —pensava en Rowling.

Fins que un dia es va parar a pensar:

—De debò seria tan greu ser els tres amics?

Hi va estar donant voltes i voltes, i al final va decidir que sí, que un dia ho provaria. I així va ser. L'endemà va sortir ben d'hora. Els va buscar pels arbres, per les roques i pels túnels del terra. Però no hi eren.

—On podrien ser?

Només quedava un lloc: la cascada. Hi va anar corrents. I quan hi va arribar els va veure saltant i jugant. Al principi, en Rowling va provar de marxar, però després de pensar-hi una bona estona va decidir que hi aniria.

Un cop allà, va preguntar a en Punxi:

—Puc jugar?

Al principi semblava que en Punxi li diria que no, però li va dir:

—Per descomptat!

En Rowling s'ho va passar pipa, jugant. Ja eren els tres amics! Tampoc no era tan dolent jugar amb en Punxi i en Marc. Amb en Punxi guanyaven totes les guerres!

Eren els tres millors amics!

I... vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

Vet aquí que una vegada hi havia una princesa que vivia en un castell sobre d'una muntanya, en un país molt llunyà. La princesa era molt amable, tot i que tenia un caràcter molt fort quan s'enfadava. Tenia els cabells rossos, llargs i enrinxolats. Sempre anava vestida amb un vestit rosa que li arribava als peus.

La princesa se sentia una mica sola i trista, no havia sortit mai del castell i no coneixia el món: els seus pares no la deixaven sortir perquè deien que era molt perillós. Van passar uns mesos i al seu pare li van diagnosticar una malaltia incurable. La princesa va caure en una depressió quan el seu pare va morir. Un any després la princesa va decidir anar a parlar amb la seva mare:

–Mare, he decidit marxar del castell i refer la meua vida, tornar a començar en un altre lloc. Sé que el pare no voldria que marxés ni que et deixés sola, però ho haig de fer.

I tal dit tal fet, la princesa va marxar. Va agafar el camí que li quedava més a prop, però no avançava: caminava i sempre es trobava al mateix lloc. Es va adonar que aquell camí no portava enlloc. Destrossada, i quan ja estava a punt de fer marxa enrere, es va trobar amb un drac rosa. Es va enfil·lar a la seva esquena i el drac la va portar a un món màgic. La princesa es va adormir, i quan es va despertar es va trobar en un lloc que semblava el paradís. Molt a prop d'on eren es veia un objecte lluminós. S'hi va acostar i va veure que era una pedra amb un botó. La princesa tenia tanta curiositat per saber què era que no se'n va poder estar: va prémer el botó i de sobte va viatjar a un nou continent, el "*Continent dels bacteris*".

Sorpresa per descobrir aquest nou continent, va començar a buscar i rebuscar entre els bacteris. Va ser llavors quan va veure una cabanya, i va pensar que podria passar la nit allà. Quan hi va entrar es va trobar amb una bona colla de bacteris i, recordant com van posar fi a la vida del seu pare, s'hi va enfrontar. Els va derrotar a tots i llavors va sortir de la cabanya. Va caminar una bona estona fins que va tornar a trobar

54 el botó i el va tornar a prémer. Aquest cop va viatjar fins al *“Continent dels caramels”*.

La princesa es va trobar dins d'un núvol de sucre, de color rosa i blanc. Quina pinta que feia! No se'n va poder estar i el va tastar. Tenia molta gana! Però de cop va caure des de 10 metres d'alçada. –Ahhhhhh!!– cridava mentre queia. I quan ja es pensava que no ho podria explicar, va caure en una bossa de laminadures. Hi havia piruletes gegants, cors, regalèssies... i totes cridaven: –Vine a jugar amb nosaltres!!– S'hi va posar a jugar, però estava tan cansada que va decidir descansar una estona. Mentre descansava va pensar que potser encara hi hauria algun continent més bonic per visitar, així que va tornar a prémer el botó i aquest cop la va transportar al *“Continent de la felicitat”*.

A la princesa quan el va veure li va encantar. Hi havia flors, papallones i rius plens d'aigua. Estava molt contenta i va adonar-se que en aquell món podria ser-hi molt feliç i va decidir quedar-s'hi.

La història que ara us explicaré va passar al segle XXII, en un planeta que es deia Tecnocità.

En aquest futur llunyà hi havia un nen que es deia Harry. El nen de deu anys era alt, intel·ligent i rabiüt, a qui li agradava la tecnologia des dels vuit anys. En Harry va descobrir el món digital, en els diferents sopars, què feien els pares quan quedaven amb els amics i ell s'avorria molt. Els pares d'en Harry es deien Hellema i Jude. La mare era baixeta i en Harry havia heretat la seva intel·ligència. A la Hellema li agradava jugar a futbol i era molt simpàtica amb tothom. El pare era alt, el seu esport preferit era el pàdel i no tenia massa bon caràcter perquè tot el dia treballava...

En Harry, des que es va enganxar als jocs de la consola, es portava molt malament, se saltava l'escola fent-se passar per malalt per quedar-se a casa amb l'ordinador, trencava els vidres quan s'enfadava i alguna vegada s'havia escapat de casa.

Els seus pares n'estaven tan tips que van parlar-ho, van buscar informació i es van deixar guiar per un mestre. Entre tots van decidir deixar-lo sense mòbil, ni tauleta, ni la tele... Quan en Harry se'n va assabentar es va enfadar tant que no volia tornar a casa i es quedava a dormir a casa dels seus amics. Va fer una cosa pitjor, i és que quan veia els seus pares pel carrer no els saludava i els girava la cara. Els pares estaven molt tristos i una mica desesperats.

Al cap de tres dies, en Tomàs, un amic d'en Harry, el més amable i divertit de la colla, el va convèncer que anés a veure els seus pares. En Tomàs anava insistint dia rere dia, però no hi havia manera que hi anés. En Tomàs es va entristir molt, va perdre la paciència i va decidir que ja no volia estar amb en Harry. En Harry feia ja sis dies que no estava en contacte amb cap pantalla i se'n va adonar. Tot i que va intentar-ho, no va poder perquè no sabia com gestionar-ho. Li venien atacs d'angoixa i li costava pensar, no s'adonava del que li deien, no feia res, estava paralitzat. Al mateix temps, si algú li deia res, els pegava, insultava, ro-

56 bava mòbils per estar connectat a internet, però els seus pares se'n van adonar. Finalment, un dia els seus pares no van poder aguantar més, el van anar a buscar, el van abraçar i el van convèncer perquè marxés a un país on tot era bosc, no hi havia cap endoll enlloc. Estaven convençuts que allà es relaxaria i trobaria el bon camí.

En Harry, els primers dies d'estar a boscolàndia, li va costar molt, però més tard es va calmar i va aprendre a viure sense ser tan tècnic ni tenir cap pantalla a prop. Quan, després de dos mesos, va tornar a Tecnocity, els seus pares es van posar molt contents perquè van veure que el seu fill havia canviat. Tota aquella ràbia li havia marxat i era un nen com qualsevol altre, amable, simpàtic i divertit. Des d'aquell moment va poder viure sense tecnologia i li va permetre aprendre més coses. Amb la mare jugaven a futbol, amb el pare a pàdel, i tots tres van visitar tots els museus del país. En Harry va aprendre que no cal ser tan tècnic.

Conte contat ja s'ha acabat.

Hi havia una vegada, a l'any 2024, un cadell d'animal mític, era una barreja de falcó pelegrí, lleó i drac. El cadell es deia Falquedret i vivia amb la seva mare i el seu pare en una cabana de fusta.

En Falquedret tenia les dues potes del darrere de lleó i les del davant de drac, també tenia una cua de lleó i la cara de falcó pelegrí. Unes mini ales per volar i unes cintes grogues que representaven les seves emocions.

Un dia, mentre ell passejava pel jardí, va voler fer un vol amb les seves mini ales i, quan va aterrar, ja no era al seu jardí, sinó que era al bosc Aiguat.

Va trucar amb el seu rellotge, que estava al 15% de bateria, al seu amic Lllangardeixet. En Lllangardeixet hi va anar i tots dos es van trobar al bosc Aiguat, just on hi havia un llac.

Al mig del llac hi havia alguna cosa que brillava.

En Lllangardeixet va pujar sobre el Falquedret, aquest va alçar el vol i va agafar una bossa del mig del llac, que era el què brillava.

A dins de la bossa hi havia cinc pedres i una espècie de portal en miniatura.

En Falquedret va llençar el portal i aquest es va fer gran. En un costat del portal hi havia un lloc per posar-hi les pedres, les hi van posar i el portal es va encendre.

Tots dos van entrar per portal i van anar a parar a un món diferent. Tot era al revés, l'aigua era lava, el foc era gel... De sobte, un grup d'amics va passar:

– Qui sou, vosaltres?

– Nosaltres som l'Espaset i l'Escudet.

En Falquedret i en Lllangardeixet, només d'arribar, ja volien tornar a marxar de seguida.

– Perdoneu - va dir en Falquedret - sabeu tornar al món real?

- 58 – És clar que sí! - van exclamar.
– Per tornar heu d'anar a preguntar si podeu respondre tres endevinalles– va dir l'Escudet.

Dit i escoltat, tots dos estaven disposats a fer-ho. Van anar a demanar-ho i els van deixar fer les tres endevinalles del món del revés.

La primera endevinalla era la següent:

“Què comença i no acaba?”

– Els anys - va dir en Falquedret, i va ser correcte.

La segona era:

“Els xampinyons són comestibles?”

– Sí! - va tornar a dir, i també va ser correcte.

I l'última endevinalla...

“L'aigua és...”

– Lava! - va dir, i també va ser correcte.

Els dos amics van tornar al món real molt feliços.

I vet aquí un gat i vet aquí un altre gat, aquest conte s'ha tancat.

“Vaig a l’espai amb 7 anys!”

Valentina Rovira i Lacasa / 4t D

PROSA_ACCÈSSIT

Vet aquí una vegada un nen que es deia Jon Simsong, i va viure aquesta història per a poder llegir-la. Viva en un poble del Canadà, concretament a Jasper, en una casa molt gran, amb la seva família i el seu gos, en Balu, de raça canitxe mitjà, de color negre i molt tranquil. En Jon és rialler, no molt alt i sempre està content. A tota la família els agradaven molt els planetes.

El seu gran somni, des de que tenia 3 anys, era tenir un planeta al jardí per poder-lo observar. Ara en té 7, d’anys. Per tant, en Jon portava quatre anys investigant i llegint sobre planetes, especialment sobre Júpiter, el seu planeta preferit.

En Balu era el seu millor amic, a part de l’Alec, un company de classe d’en Jon. Ell pensava que ja era gran i que podia anar a l’espai ell sol... Bé, ...amb en Balu. Tenia un coet de cartró, però funcionava. Hi va posar tot el necessari per anar a l’espai: menjar, roba, raspall i pasta de dents, pintes, llibres, ...

Ja ho tenia tot. Només li faltava la pista per enlairar-se. Els seus pares el van ajudar a fer-la. Mentrestant, la Maia, la seva germana, li va preparar el vestit d’astronauta. A punt de marxar, en Jon els va dir:

– *Soc un astronauta expert. No em passarà res. Ni s’espantaran els motors, ni em quedaré sense oxigen.*

I ja podia marxar. Va pujar al coet i va engegar els motors. Mentre s’enlairava, en Balu cridava:

– *“Bup!, bup! bup!” ...*

– *Anem a l’espai! – cridava en Jon.*

Les hores passaven una darrere de l’altra, i els dies i els mesos també. Durant el viatge en Jon llegia, i no havia d’aguantar el llibre. Flotava!

60 També tenia temps per cantar, dormir, fer els deures i estudiava més coses sobre els planetes. En Balu només dormia i dormia...

Al final van arribar al seu destí. Es van posar els vestits d'astronauta i van obrir les portes.

– *Uauuuu...! És increïble...!* – va exclamar en Jon.

– *“Bup!, bup!” ...* – va lladrar en Balu.

En Jon va agafar la bicicleta que havia posat al coet i es va posar a pedalar amb en Balu a darrere. Gairebé flotaven!

Quan passaven molt a prop de la Lluna, van veure una cosa blanca. Era una persona. Un nen de 8 anys, també amb un gos. Sense treure's el vestit d'astronauta, aquest nen va dir que buscava Saturn, i en Jon va comentar que buscava Júpiter. En Jon va proposar que es podrien ajudar l'un a l'altre, i van començar per Saturn, però un cop el van trobar, no sabien la manera d'emportar-se'l, i van decidir deixar-ho estar. Així que van anar a buscar Júpiter, i també el van trobar, i gràcies a la tècnica investigada per en Jon, amb una corda molt llarga i molt forta, van aconseguir emportar-se'l.

Quan va arribar el moment d'acomiarar-se, i de demanar-se d'on eren, van adonar-se que vivien al mateix lloc, i que anaven a la mateixa escola. I és que el nen de 8 anys que es van trobar era l'Alec Strains, l'amic d'en Jon, i el seu gos, en Tor. L'Alec els va explicar que se'ls havia espatllat el coet, i que no sabien com tornar a casa. En Jon els va convidar a tornar amb ells, i amb Júpiter al darrere.

Cinc mesos més de viatge de tornada. En Tor i en Balu es passaven tota l'estona jugant, i en Jon i l'Alec parlaven de planetes i més planetes. Finalment, van arribar a casa d'en Jon. Tothom els mirava. Van venir els de les teles, de les ràdios, de la premsa, ... Els entrevistaven i els feien fotos al costat de Júpiter.

En Jon va fer callar a tothom i els va dir:

– *Si t'esforces pots aconseguir tot el que et proposis.*

I l'Alec també va dir:

– *Però ves preparat i estudia bé, abans, el que vols fer.*

I, vet aquí un gos, vet aquí un gat, i aquest conte s'ha acabat.

Cicle
Superior

Hacia un día soleado, en un pueblo pequeño con unas cuantas familias, una de ellas era la familia Domínguez. El padre se llamaba Juan, su hijo se llamaba Alex y su hija se llamaba María. Siempre estaban aburridos, día tras día, noche tras noche...

Antes de seguir, os presentaré a los personajes: Juan era castaño, alto, tenía un poco de barriga y un bigote enorme. Alex, su hijo, era bajo, no muy rápido y poco hábil. Llevaba gafas, era castaño con el pelo corto. Por último María, hija de Juan y hermana de Alex era rubia y alta, era muy rápida y le gustaba escalar.

Estaban todos muy aburridos, y el padre preguntó:

—¿Por qué no nos vamos al apartamento de la montaña para no aburrirnos tanto?

Alex y María asintieron y dijeron que era buena idea, así que se fueron todos al coche para coger el tren de La Molina.

Cuando cogieron el billete de tren, subieron a toda velocidad porque el tren estaba a punto de arrancar. Entraron en el último vagón y el tren empezó a avanzar. Durante un par de horas sólo oyeron el traqueteo del tren. Empezaron a subir por una montaña, a un lado una pared vertical altísima, y al otro lado, un barranco infinito, que no se veía el fondo, solo oscuridad.

De repente se oyó un ruido: ¡CATACRACK! Todos fueron a la ventanilla del vagón y vieron que se había desprendido una roca de la pared y estaba cayendo... ¡En su vagón de tren! Estaba a punto de caerles encima la roca, pero en vez de caer en el vagón, cayó en el enganche del vagón. El enganche se partió en dos, y su vagón se fue parando poco a poco, alejándose del tren. Juan dijo a sus hijos:

—Bueno, ¿y ahora qué hacemos?

María dijo:

A un ritmo casi inapreciable, se oyó un ruido, como si se hubiera salido de la vía, luego otro, y luego otro. Finalmente... cayeron al vacío. Todos gritaron a la vez:

—¡HAAAAAAA!

Cayeron durante más de una hora y, de repente: ¡SPLASH! Parecía que habían aterrizado en un lago o en un río. Todos salieron corriendo, y en cuanto estuvieron fuera, el vagón se hundió como una piedra. Se quedaron mirando lo que tenían delante: estaban situados en lo alto de una montaña y, en medio, un cráter con agua en su interior. Delante había un mundo muy extraño: había animales muy raros, y todo era diferente a su mundo.

De repente oyeron un chillido y apareció un mono capuchino pequeño. Nada más verlo, Alex lo cogió y le dijo:

—Tú te puedes llamar Lupi.

Entonces los cuatro empezaron a caminar y se encontraron con un río, por el que bajaban troncos a toda velocidad. Juan dijo:

—¿Bueno, nos subimos a uno?

—Vale —contestaron.

Se subieron a uno y empezaron a bajar a toda velocidad. Había rocas por todas partes y tuvieron que usar como timón un palo clavado al tronco. Al final había... ¡una cascada! Por suerte, había un árbol a un lado con una rama en mitad del río, que tenía un objeto brillante.

Cuando estaban a punto de caer, saltaron todos a la orilla. Lupi dio una voltereta en el aire y cogió el objeto brillante. Lo miraron con determinación y vieron que era una llave. Luego vieron una piedra con una cerradura; estaba claro que tenían que meterla. La abrieron y salió un tornado negro y todo se volvió oscuro. Aterrizaron en una estación de tren moderna. Habían vuelto a casa.

Esta es la historia de cuatro amigos de un pequeño pueblo de Noruega llamado Tromsø, que se conocieron en la guardería hace ya mucho tiempo.

Lucas, María, Juan y Lisa son cuatro aventureros con personalidades muy distintas, y tal vez eso sea lo que los une tanto.

Lucas es un chico alto, fuerte, con pelo rubio y ojos azules. Es muy alegre, y su gran pasión es trabajar la madera.

María es pelirroja, tiene muchas pecas en la cara, siempre lleva una coleta despeinada y su gran pasión es la escritura.

Juan es el más serio del grupo. Su pelo marrón largo esconde unos ojos negros muy grandes, y su gran pasión son las finanzas.

Finalmente, Lisa es una chica muy presumida a la que le gusta ir a la moda. Tiene una larga melena rubia y unos ojos muy pequeñitos que siempre maquilla con mucha destreza.

Una mañana de sábado, cuando los colores del otoño eran preciosos, los cuatro amigos planearon una excursión para descubrir una zona boscosa que no conocían. Allí pasarían el día explorando todo lo que la naturaleza esconde: plantas, insectos, animales... Fue una experiencia única, y se divertieron muchísimo. Tanto, que ni bien terminó el día, ya estaban planeando su siguiente aventura.

Pero fue en ese preciso instante cuando Juan dijo:

— ¡Yo no podré venir! Tengo mucho trabajo y, si quiero ser muy productivo y obtener grandes beneficios, debo dedicarle mucho tiempo. No puedo malgastar mi tiempo haciendo excursiones que no me sirven para nada.

En ese momento, los demás amigos se miraron y se pusieron muy tristes. ¿Juan estaba dejando de lado la amistad y la diversión que tenía con sus amigos solo por conseguir más dinero? Efectivamente, así era. Los días pasaron, y Juan cada vez veía menos a sus amigos. Lucas, María y Lisa seguían quedando como siempre para hacer las salidas que tanto les gustaban, pero todo había cambiado; ya no era lo mismo sin Juan. El grupo se había roto por la avaricia de Juan.

66 Los tres amigos estaban enfadados, y pensaron que debían hacer algo para que esta situación cambiara. Tenían que hacerle ver a Juan que lo que estaba haciendo no estaba bien y que, por su avaricia, se estaba perdiendo grandes momentos que nunca podría recuperar.

Muy decididos, los tres tomaron rumbo al trabajo de Juan para hablar con él. Pero, ¿cuál fue su sorpresa al llegar? ¡Juan, desde hacía una semana, se había trasladado a Londres para seguir aumentando sus beneficios! Lucas, María y Lisa se pusieron muy tristes, ya que no les había dicho nada de su viaje, lo que complicaba aún más la situación, porque no podían hablar con él.

Pero en ese momento, Lisa dijo:

— ¡La distancia no puede ser un impedimento para hablar con nuestro amigo!

Los tres se miraron y, con una leve sonrisa y sin decirse nada, decidieron tomar un avión para poder hacer lo que querían.

Decididos, prepararon las maletas, compraron los billetes y pusieron rumbo a Londres para poder hablar con su amigo y hacerle entender todo lo que estaba pasando. Estaban llenos de nervios. Durante el vuelo, ninguno de los tres dijo nada, pero estaban convencidos de que lograrían su objetivo.

Al llegar al aeropuerto de Londres, la sensación era de soledad en una ciudad lejana. Ni siquiera el gran Big Ben les arrancó una sonrisa. Estaban llegando al lugar donde Juan vivía, y los nervios aumentaban cada vez más. Tocaron el timbre, y cuando se abrió la puerta... ¿cuál fue la cara de Juan al ver a sus tres amigos de siempre? No tenía palabras, no sabía si reír o llorar, y de pronto dijo:

— ¿Qué hacéis aquí? ¡Pasad!

Lucas, Lisa y María empezaron a hablar los tres a la vez, pero de pronto un gran silencio llenó el pequeño salón donde se encontraban. Al cabo de un minuto, María dijo:

— Juan, hemos venido de tan lejos para hacerte ver que lo que estás haciendo no está bien. Tus ansias de dinero y trabajo te han apartado de todo aquello que te hacía reír, que te hacía sentir bien. Ya no desprendes alegría, y nosotros, tus amigos, te echamos de menos. Las excursiones sin ti ya no son lo mismo, inos falta una pieza!

En ese momento, a Juan se le nublaron los ojos y unas lágrimas empezaron a caer por su cara. Dijo:

— ¡¿Qué estoy haciendo, chicos?! Tenéis toda la razón. Hace días que

estoy en este piso solo, sin mi familia, sin mis seres queridos... Tengo mucho dinero, pero ¿de qué me sirve? No me hace más feliz. 67

En ese momento, los cuatro amigos se dieron un fuerte abrazo, y Lucas dijo:

— Juan, haz las maletas, nos volvemos a casa.

Los cuatro amigos regresaron a su amada Noruega. Esta vez el viaje fue precioso, la alegría les invadía y contaban las horas para poder realizar una de sus salidas juntos, apreciando cada instante, cada pequeña anécdota que hacía sus vidas maravillosas.

Un día en la ciudad de los Ángeles, el detective Jon, el detective más experto en toda la ciudad tiene que capturar a la banda criminal "Ahora no me ves", que han robado el banco más grande del mundo. La banda está compuesta por tres ladrones profesionales: Alberto, el jefe de la banda; Lucas, el informático del grupo; y Raúl, el conductor más rápido. El detective no está solo, también está Sara, la comisaria de la policía.

El detective se ha pasado toda la noche intentando descubrir donde estaban los ladrones, pero de repente Sara entra en la sala de investigación chillando:

- ¡Ya sé dónde están!

- ¿Cómo? – dijo Jon.

- Han querido robar una tienda, pero no han podido y han dejado un rastro de aceite de coche. - dijo Sara.

- ¡Vamos! - chilla el detective.

El rastro de aceite los llevó a un aparcamiento, y de repente ¡boom! Un viejo coche explotó.

El detective y Sara corrieron. Al final llegan a un pasillo lleno de rayos láser, que si los pisaban haría sonar una alarma y quedarían atrapados. Pero Sara sabe cómo apagar esos rayos láser. Tiene una herramienta electrónica. La coloca en la fuente de energía y de golpe se apagan los rayos láser. Se abre una puerta y allí está todo el botín. Pero no había nadie.

- Se han escondido - dice el detective.

- ¡Allí! - chilla Sara.

- Los criminales han cogido todo el dinero - dice el detective.

- Adiós - dice Alberto con un tono burlón.

El detective y Sara corren todo lo que pueden para alcanzar el coche, pero es imposible. Después de haber investigado tanto a la banda criminal, el detective tiene claro hacia dónde irán.

A continuación, el detective cogió a los ladrones con las manos en la

masa. Los ladrones estaban en el despacho del detective.

- ¡¿Cómo nos han encontrado?! – dijo el ladrón.

- Muy fácil - responde el detective.

El detective sabía que la estrategia de la banda era que siempre borraban todas sus huellas. La banda quería destruir todas las pruebas por si los arrestaban.

- Arréstelos, agente- el detective le dijo a Sara.

- Sí, señor- respondió Sara.

La banda le devolvió todo el dinero al banco, y la policía por fin llegó. Los policías obligaron a la banda a meterse en el furgón para ir a la cárcel.

Al cabo de unos días cuando parecía que todo ya estaba resuelto, pero... les llegó una alerta a Sara y al detective. La banda criminal no había llegado nunca a la cárcel. No había ninguna pista de la fuga.

Érase una vez una chica llamada Noa. Ella era alta, guapa, simpática, de ojos marrones, de pelo castaño, y le encantaba patinar en cuatro ruedas. Su perrita se llamaba Izzie y era muy tranquila, con el pelaje blanco.

Un día, Noa estaba paseando a Izzie con su correa por el centro de Barcelona y, de repente, apareció Carla, la mejor amiga de Noa. Carla estaba corriendo para fortalecer la musculatura de sus piernas. Carla se acercó a Noa y le dijo:

—Hola, Noa, ¿cómo estás?

—Bien, paseando a Izzie —respondió Noa.

—¿Puedo pasear contigo a Izzie? —dijo Carla.

—Sí, claro —respondió Noa.

Ellas se pusieron a pasear a Izzie y encontraron una heladería. Se pidieron un helado, Noa de vainilla y Carla de vainilla con cookies. Se sentaron en un banco a tomar el helado y a Izzie le compraron un poco de agua.

Un señor se sentó al lado de Noa, Carla e Izzie. El señor llevaba tres cajas, una encima de la otra, y no se le veía la cara. El señor parecía muy pequeño de altura.

El señor dijo:

—Estas cajas son para vosotras y la perrita.

Noa, Carla e Izzie abrieron las cajas y se encontraron unos patines y una nota. Miraron la nota y decía que se pusieran los patines y que apretaran un botón azul que había en los patines. Ellas hicieron caso a la nota, se pusieron los patines y, en uno, dos, tres, apretaron el botón azul y salieron disparadas. Al cabo de un buen rato de patinar, llegaron a un zoo de China.

—¡Qué pasada! —dijo Noa.

Los patines se acercaron a la jaula de los pandas y tiraron adelante, llevándose todos los pandas por encima y cayéndose al suelo. Todos los pandas se pusieron muy nerviosos, menos uno de ellos, que intentó ayudarlas a levantarse.

Una caja cayó del cielo.

—Carla—dijo Noa—, ¿no serán unos patines como los nuestros?

—Es imposible —respondió Carla.

Cuando abrieron la caja, se encontraron unos patines para el panda. Él se los puso, apretó un botón azul de los patines y todos salieron disparados. Al cabo de un buen rato de patinar, llegaron a un restaurante de Italia. Los patines tiraron adelante y se llevaron todo el restaurante: los camareros, las mesas, la comida... Todos los camareros se enfadaron un montón, menos uno de ellos, que era el jefe. En vez de enfadarse, los ayudó.

“Ding-dong”. Estaban picando el timbre del restaurante. Carla fue a abrir la puerta. Era un repartidor que llevaba una caja que era para el jefe. El jefe abrió la caja y encontró unos pares de patines.

—Ahora eres de nuestro equipo. Te tienes que poner los patines y apretar el botón azul —dijo Noa.

—Esto será una aventura con el jefe del restaurante —dijo Carla.

—En tres, dos, uno... ¡ya! —apretamos el botón azul, dijo el jefe.

Salieron disparados de nuevo y, esta vez, llegaron al Polo Norte.

—¡Qué pasada! —dijo el panda con su lenguaje de panda.

Muy lejos vieron una casa decorada de Navidad.

—¡Es la casa de Papá Noel! —dijo Carla, súper emocionada.

Los patines arrancaron en dirección a la casa de Papá Noel. Papá Noel salió de la casa y les quitó los patines a todos con magia. Luego lanzó tres chips, abriendo un portal al zoo de China, otro portal al restaurante de Italia y un último portal a la ciudad de Barcelona. Todos fueron a su portal correcto: Noa, Carla e Izzie al portal de Barcelona, el panda a China y el jefe a Italia.

Noa invitó a Carla a su casa un rato, y cuando llegaron a casa, llamaron al timbre. Era Ot, el mejor amigo de Noa y Carla.

- 72 —Hola, chicas. Ese señor de las cajas era yo disfrazado. Era una broma.
¿Me perdonáis? —dijo Ot.
—Sí, te perdonamos, pero no lo vuelvas a hacer —dijeron Noa y Carla.

Y siempre, y para siempre, vivieron todos felices, sin ninguna broma

Meritxell Mallarach i Roma / 6è A

PROSA CATALANA_ACCÈSSIT

- Ei nens! Feu silenci que us explicaré la història de l'escultura que tenim a la plaça del nostre poble. – va dir en Joan, el professor de català de la classe de 5è A.

Tot va començar a l'Edat Mitjana, més o menys l'any 1446 quan al nostre poble gairebé no hi vivia ningú. En aquesta escola hi havia una nena que es deia Josefina i pobreta tenia la cara plena de bonys, ferides, molts grans i un cabell que no li desitjaríem ni al nostre pal de fregar. També hi havia un grup de nens guapos del curs. Totes les nenes anaven darrere d'ells, però ells també tenien molts defectes perquè no tractaven bé a les persones i ells es creien molt superiors a tothom.

Una de les nenes que rebia sempre era la Josefina, ja que el seu aspecte no era gaire agradable. A més a més, ella només sortia de casa per anar a l'escola o com a molt per pujar a comprar a la botiga d'herbes naturals que estava al capdamunt del carrer, i per tant, no socialitzava mai amb ningú.

Els nens cada dia la veien passar amb cabassos de palla que semblaven fets per ella, i dins del cabàs estava ple d'herbes i escorça. Per descomptat, els nens es quedaven bocabadats, ja que era l'únic que feia, i fins i tot coneixien quina era la seva rutina. A dos quarts de nou del matí sortia de casa i a les cinc de la tarda tornava a casa perquè es quedava a dinar a l'escola. A un quart de sis, que era quan acabava de berenar tornava a sortir a comprar les herbes, i de nou tornava a casa.

A mesura que va anar fent-se gran cada vegada era més lletja, i continuava amb la seva rutina. Però quan va acabar batxillerat tot i haver tret notes brillants, no va anar a la Universitat. Va deixar de sortir a les estones del matí quan acostumava a fer-ho. Només sortia a les

L'única persona que entrava a casa seva era la seva tieta, ja que era l'única de la seva família que estava viva. Els seus pares i avis havien mort en un accident i no tenia cap germà ni germana. La seva tieta únicament li portava el menjar perquè la Josefina no volia sortir ja que estava molt enfeïnada fent les seves coses, que no les sabia ni la seva pròpia tieta.

A mesura que es va anar fent gran, al poble tothom l'anomenava com a bruixa per culpa del seu aspecte físic.

Quan va arribar el dia que tothom desitjava, la Josefina es va morir. Ja tenia uns vuitanta-vuit anys, ningú va saber de què havia mort ja que no parlava amb ningú. Un cop morta tot el poble deia que una dona com ella no podia tenir una casa al poble perquè els recordava a ella i al seu aspecte fastigós i per tant, volien treure's de sobre la casa com fos.

El capellà del poble, que no li desitjava el mal a ningú, va entrar sense cap problema a casa la Josefina a treure els mals esperits.

Un cop va ser a dins de la casa li va cridar l'atenció una estanteria plena de llibres i llibretes. A dalt del prestatge hi posava: "Llibres de receptes mèdiques". El capellà va agafar tots els llibres i llibrets i va marxar de casa la Josefina.

Uns dies després va passar el que tothom esperava amb candeletes, quasi bé tot el poble va anar a cremar-li la casa. Els policies van voler investigar qui l'havia cremat, però no ho van saber mai.

Al cap de pocs anys, en Carlos, en Marc, en Jordi, en Pol i l'Àlex van anar caient malalts un darrere l'altre. Ningú sabia com curar-los, ja que en aquella època no hi havia medicines. Quan a algú, de sobte, se li va ocórrer mirar tots els llibres de la Josefina, van veure i poder llegir que allà hi havia moltíssimes receptes mèdiques. No van parar de buscar fins que van trobar la que necessitaven per curar-los.

Tothom estava molt content per haver pogut salvar aquell grupet. Un temps més tard, la gent va decidir fer i posar una escultura de la Josefina a la plaça per tal de que fos el seu homenatge, penedits d'haver-li desitjat el pitjor.

En Joan, el professor, va mirar la classe, i va adonar-se que els nens tenien uns ulls com unes taronges. Els hi havia interessat aquella història. Segur que havien après molt més que no pas a la classe anterior on havien treballat l'accentuació.

Hola, soc en Leo Mc.Wair, tinc 16 anys i m'agrada dissenyar i construir maquinàries immenses. Fa 3 anys que soc part d'una acadèmia que es diu A.F.Q.L (l'Acadèmia de Física i Química de Londres). He conegut una mà de gent intel·ligent, però també he fet dos amics: la Cleo Kavinsky i l'Albert Quàntic. Entre tots estem investigant com fer una màquina del temps per anar al passat.

Un dia vam quedar tots tres a sota del Big Ben, per construir la M.T.P (la Màquina del Temps per anar al Passat). Tots van portar els objectes que havien de portar, menys la peça que havia de portar l'Albert: el condensador transbordador de neutrons! Jo el vaig haver d'anar a buscar, a la casa núm. 13 del carrer Springlife. A l'entrar vaig observar aquell lloc tan fosc i tenebrós. Hi havia el condensador transbordador de neutrons a l'altre banda del menjador. Quan el vaig agafar, me'n vaig anar corrents cap a la porta i tot seguit vaig tornar cap a sota el Big Ben. Els meus amics ja havien acabat la màquina, ara només faltava el condensador transbordador de neutrons. Vam fer una prova amb una caixa i... Paff! Va desaparèixer.

Vam sentir unes passes que venien de darrera la porta. Tap, tap, tap. Era el guarda de la porta, ens havia descobert! Ràpidament ens vam posar a sobre la màquina del temps i vam fugir com vam poder. El viatge va ser molt mogut i estressant, es veien unes línies de color rosat i groguenques al nostre voltant . Quan vam arribar al passat, ben bé no sabíem ni on estàvem ni quin any era. La Cleo va dir que érem a l'any 52 a.C. a Egipte i, seguidament, va dir que hauríem de vestir-nos com calia en aquella època. Jo vaig fer un disseny de roba egípcia, mentre que els altres anaven a cercar pels voltants si hi havia algun lloc per acampar i construir un lloc per sobreviure. L'endemà, quan ja havíem acabat de construir la cabanya, em vaig despertar a les sis del matí per anar a visitar els monuments que en el present hi ha Egipte i estaven bastant canviats.

Després em vaig encaminar per unes dunes de sorra grandíssimes, però vaig observar atentament un objecte llampant que ressaltava a la sorra. Vaig tornar a la cabanya i els meus amics se n'havien anat. Al cap de mitja hora, els vaig veure venir i tan ràpid com vaig poder els hi vaig explicar el que havia vist, em van escoltar amb molta atenció i quan vaig acabar vam córrer cap el lloc de l'objecte llampant. Ja no hi era! Els tres ens vam espantar. Seguidament, ens vam posar a córrer per aquells passadissos estrets i plens de dibuixos egipcis de la Vall dels Reis. Després vam sortir i els hi vam anar a preguntar als habitants de Necròpolis si havien vist algun objecte llampant, i no, ningú havia trobat res.

Al cap d'un minut, vam tornar cap aquells passadissos estrets. De cop i volta vam entrar dins d'un compartiment on hi havia un sarcòfeg que hi deia Tutankamon. L'Albert i jo ens vam mirar perquè no sabíem qui era, en canvi la Cleo estava molt emocionada. Quan li vam preguntar qui era, ens va dir que Tutankamon era un faraó molt important per l'història. Quan el va fregar amb el raspall va desaparèixer. L'Albert i jo ens vam espantar, i ràpidament amb cara de fàstic vam tocar el sarcòfeg d'en Tutankamon i... Paff! Tots ens vam tornar a veure en un túnel del temps. Altre cop ens vam trobar a una època remota del temps. Feia molt vent, quan va caure un objecte del cel. Era una mena de prototip molt estrany que tenia quatre ales i una altra triangular al darrera. Allò era un ornitòpter! Doncs ara ja teníem la resposta, érem a l'any 1468 a Florència, i l'ornitòpter era d'en Leonardo da Vinci. Al cap d'una estona va passar un home alt i molt ben vestit. Ens va mirar amb una mirada amable i tot seguit va agafar l'ornitòpter i se'n va anar corrents cap a casa. El vam seguir fins a la finestra de casa seva, perquè ens havíem pensat que estava robant. Però no, quan vam entrar a casa seva ens vam adonar que ell era en Leonardo da Vinci. La Cleo i l'Albert van observar tots els seus invents mentre jo li feia unes preguntes per un treball de l'institut. En Leonardo em va ensenyar què era la proporció àuria. I de sobte... Vaig sentir uns crits que venien d'una habitació. Eren la Cleo i l'Albert que havien trobat una mena de maquinària petita que contenia una mica de neutrons. Li vaig preguntar a en Leonardo si ens ho deixava. Clarament no li vam explicar que veníem del futur, però ens va dir que ens el regalava. Ens vam acomiadar i ràpidament vam marxar cap el futur.

Tots ja estàvem celebrant que ja havíem arribat al futur, però tot es-

78 tava molt canviat. Tota la gent parlava amb alemany. De cop i volta, vam sentir una explosió subterrània! Tots els habitants es van posar a córrer, però nosaltres no. Vam agafar unes quantes maquinàries d'en Leonardo da Vinci. Vaig construir uns canons anti apocalíptics, que havia après a fer a l'acadèmia. La Cleo va suposar que havíem anat al futur, però no hi havien mòbils a cap lloc de la ciutat. Cada cop se sentia més fort un soroll estressant. I... Paam! Va sortir un líquid que estava fet de plutoni i li sortia gas de nitrogen. Ens vam posar la màscara de gas i vam començar a tirar el gas criptó. Fins que vam veure una silueta d'un humà una mica coix. Tots teníem la curiositat de saber qui era fins que ens va dir:

-Hallo, wer bist du?-. L'Albert com que havia estudiat holandès, que és una llengua provinent de l'alemany, ens ho va traduir en català. Allò volia dir: -Hola, qui sou?-. L'Albert va intentar conversar amb ell, per demanar-li a quin any érem. Havíem anat a parar a l'any 1897 a Berlin. I ell era Albert Einstein. La Cleo i jo vam anar a recollir fusta per muntar la definitiva màquina del temps. Però l'Albert es va quedar amb ell, per ajudar-lo amb el què l'hi havia demanat abans. Li va explicar que el terme de la relativitat, que era com l'havia anomenat, s'utilitzava per a referir-se a les transformacions matemàtiques que calia aplicar per a descriure els fenòmens en diferents sistemes de referència, però no li acabava de convèncer aquella fórmula: $x' = x + \infty - vt$. L'Albert li va proposar de treure la suma de l'infinit, perquè no és continu, per tant l'equació era: $x' = x - vt$. Quan la Cleo i jo vam tornar, després de no trobar res, l'Albert ens va dir que ja tenia la solució del problema que ens havia passat al tornar cap al futur. El problema era que s'havien ajuntat dos protons que éren: un positiu i l'altre negatiu, i per això van explotar i vam anar a parar abans de la data marcada. Un cop l'Albert Einstein ens va deixar una mica de protons, ens vam acomiadar d'ell. Un cop fora, vaig agafar una banyera i li vaig col·locar les cintes plutòniques per el voltant i el condensador de fricció. I ens hi vam posar ràpidament fins que... Fieeew!

Per fi vam retornar al present, on ens estaven esperant les nostres famílies amb... la policia? Tots curiosos vam preguntar quan temps havia passat. Tot seguit la mare de la Cleo va dir que només havien passat 10 minuts des que els havia avisat el guarda i havent denunciat la desaparició. Els hi vam explicar tot als nostres pares i se'n van anar tots els

serveis d'autoritat. El dia següent, els del "Science Museum de Londres" 79
es van emportar la M.T.P, però el més important és que vam sortir al
diari anual de Londres. Al cap de tres anys, vam rebre un correu d'Es-
tats Units, dient que havien trobat un paper de la ciutat perduda de "Ila-
lafia". Clarament, aquella era la nostra següent missió!

"Lia, creu en tu!"

Paula Ros i Rufach / 6è C

PROSA CATALANA_ACCÈSSIT

- Avanço... Regatejo... Paro, tiro i... Tri, tri, ple, triple!
- Sí, efectivament així va ser quan jo, juntament amb el meu equip, vam guanyar el partit més important de la lliga. Però... Espera, potser que comencem des del principi. Jo soc la Lia una nena amb mobilitat reduïda perquè, per mala sort, em falta una cama però continuo tenint una gran passió pel món del bàsquet en cadira de rodes!

La Lia era una nena vergonyosa, valenta i amb algunes inseguretats. Tenia un caràcter dolç però molt guanyador.

A l'escola, a la Lia, tothom la mirava amb bons ulls malgrat el seu problema de cos. Tenia el seu grup d'amigues i amb elles compartia molt bones estones. Tot eren flors i violes fins que un dia els seus pares, l'Emma i l'Arnau, que eren unes persones amables i simpàtiques, li van haver de donar un gran notícia:

- Lia, t'hem de dir una cosa.- va dir el pare.
- Al pare li han ofert una feina a Madrid i això vol dir que marxem a viure allà.- va explicar la seva mare.
- Però... Però... Això vol dir que...- va murmurar la Lia.
- Sí Lia, t'hauràs de canviar d'escola.- va afegir l'Emma.

A la Lia no li va semblar gaire bé la idea perquè potser no la tractarien bé per ser com és, a ningú li agradaria... Tot eren inseguretats però evidentment ho havia d'afrontar com una aventura més.

I a la fi, va arribar el dia de començar l'escola. La Lia estava molt nerviosa i se li removia tot l'estómac. Quan va entrar a classe tothom se la mirava amb una cara de sorpresa i tothom estava molt estranyat. Van estar fent classe i tot anava més o menys bé. Quan va ser l'hora d'anar al pati ella va asseure's en un banc (ja que per l'escola portava una pròtesi a la cama) mentre veia la gent com jugava i s'ho passava bé. Al cap de

poca estona, una nena d'aspecte bonic, morena i amb els ulls verds, es va acostar a la Lia i li va dir:

- Hola! Qui ets? Com et dius?- Va dir aquella nena.
- Bon dia, em dic Lia, i tu?- va preguntar la Lia.
- Jo soc la Mila encantada de coneixe't!
- T'agrada fer esport?- va preguntar la Mila.
- Sí, molt. De fet jugo a bàsquet amb cadira de rodes perquè em van haver d'amputar la cama quan era petita.- va explicar la Lia.
- Uah! Deu ser molt divertit!- va exclamar la Mila-

La Lia se'n va anar a casa prou contenta perquè almenys havia pogut parlar amb algú i explicar-li coses. Es podria dir que havia fet una amiga. Els dies anaven passant i la Lia cada vegada es sentia més còmode en aquella escola i sempre parlava amb la Mila ja que s'havien fet millors amigues.

Un bon dia la Lia estava a casa seva i va rebre un correu dient-li que l'havien escollit per anar a jugar en un torneig a Londres, on hi jugarien les millors del país. La Lia, sense pensar-s'ho dues vegades, ho va acceptar perquè mai li havien ofert res igual! Amb les maletes preparades la família de la Lia i ella ja estaven llestos per dirigir-se cap a Londres. Hi van anar amb avió. Quan per fi van arribar allà, van anar a l'hotel que havien agafat per passar aquells dies. La Lia es va trobar amb les nenes que eren les que l'acompanyarien en l'aventura. Van arribar al matí, i a la tarda ja havien de competir el seu primer partit. A l'acabar el partit tot havia anat molt bé, la Lia havia fet molts punts i gràcies a això van poder guanyar. A mesura que anava passant el torneig, cada vegada feien més partits i de moment només n'havien perdut dos. Per tant anaven segones a la classificació.

Finalment va arribar el dia de la gran final on els dos equips més bons es disputaven el gran trofeu de guanyadores! Quan van començar el partit anaven perdent de dotze. Als últims quarts del partit van anar igualant el marcador, fins que va arribar l'hora de la veritat.

Quedaven els últims segons del partit i anaven empatades!

- Ens tocava atacar- va dir la Lia.
- Una companya em va passar la pilota, jo vaig tirar de triple i... Cap a

82 **dins! No sé no com però vaig fer un triple! Tothom es va posar dret cridant i saltant. Les meves companyes em van abraçar ben fort, havíem guanyat el torneig!**

Ens van donar el trofeu i me'l van deixar aixecar a mi, va ser impressionant! Sens dubte aquell trofeu li vaig dedicar a la Mila, l'amiga que m'havia acollit a l'escola i que fins ara em cuidava tant. I així va ser, com juntament amb el seu equip estaven celebrant aquella victòria tant emocionant!

L'amor de veritat només existeix en tu. No has de demostrar qui ets a ningú t'ho has de demostrar a tu mateixa.

“Els dies a la muntanya”

Gil Valldeoriola i Comerma / 6è D

PROSA CATALANA_ACCÈSSIT

Ei, Quim! I tu, Marcel! Pareu de barallar-vos!

Una altra vegada es repeteix l'escena de cada vespre. Pare i fill s'acaben discutint per qualsevol cosa i la mare els ha d'avisar perquè cap dels dos afluixa.

- Sabeu què hauríeu de fer? - proposa la mare - Anar a passar una nit, els dos junts, a la muntanya...

- No! - diu en Quim, que no veu clar de passar uns dies sol amb el seu fill.

- Amb aquest, no! - diu en Marcel mirant de reüll al seu pare.

- Doncs mira que us aniria bé... - diu la mare.

La mare anava i anava insistint, buscant els arguments més bons perquè entenguessin la necessitat de millorar la relació entre els dos, fins que... Ja en van tenir prou, i al final, tossudament, tots dos van dir que sí. Tots dos se'n van anar a dormir i just al despertar ja van començar a preparar-ho tot. Van preparar el sac de dormir, llanterna, estora, roba, jaqueta, cordes, mosquetons, tenda de campanya, aigua i menjar. Ho van posar tot a la motxilla i a les onze del matí van marxar.

-Adeu! Vigileu i no us discutiu! - diu la mare.

-Fins aviat! -diuen els dos nois sense gaire entusiasme.

El lloc on anaven estava a dues hores en cotxe. Quan van arribar, van esmorzar en un roc que sobresortia i van seure. Després de menjar ja van buscar el lloc on establir-se. Buscant i buscant durant una hora i mitja, van acabar trobant el lloc perfecte. Era un lloc planer, net i amb molta vegetació. Els dos nois van començar a instal·lar-se. De sobte els roncava la panxa, no se n'havien adonat i ja era l'hora de dinar. Es van menjar uns macarrons amb salsa de tomàquet que havien preparat a casa.

-Són boníssims! -diu en Marcel.

A continuació buscaven arbres perquè els hi paressin el vent. Quan van trobar el lloc, van deixar motxilles, jaquetes... Van anar a buscar fustes per fer una mica de refugi per protegir-se dels animals. Quan van tro-

84 bar pals, branques, pedres i tot, van començar a muntar el refugi. En adonar-se que ja eren les vuit, van sopar i van anar a dormir.

-Uf... Que malament que he dormit! Molt malament! - diu en Marcel.

-Jo igual... -diu en Quim, el pare d'en Marcel.

Al matí van acabar de muntar el refugi. Quan ja el van tenir acabat, van anar a explorar una mica pel bosc. A continuació van trobar uns senyals molt estranys de color blau i vermell que els hi recordaven els jeroglífics egipcis. Encuriosits les van seguir i, després de caminar i caminar van acabar trobant una cosa increïble, no s'ho podien creure!

-Què... què... què és això?! -diu en Marcel.

-Com? No pot ser! -diu en Quim, pare d'en Marcel.

Tant en Marcel com en Quim, estaven al·lucinant! Es van trobar una cosa que era tan brillant que fins i tot enlluernava.

-És un cofre! -diu en Marcel.

-Uaaaaa! -diu en Quim. - És enorme! I com pot ser que brilli tant?

Van obrir el cofre amb prudència i... A dins hi van trobar el que menys s'esperaven; un pergamí! Al seu interior s'hi podia llegir:

Si heu arribat fins aquí, reptes haureu de complir.

Comenceu a llegir, el que hi ha al pergamí.

Els dos nois no s'ho podien creure. Què era allò? Qui ho havia posat a aquell indret tan apartat de la ciutat? La curiositat va poder amb ells i de seguida van continuar llegint:

*Repte 1/3 : Haureu d'escalar la muntanya del costat,
1300 metres verticals, el Hansey. Vigileu. Bona sort!*

Tot següent van anar al lloc on hi havia el seu material i van agafar les cordes i uns mosquetons que tenien i van anar cap al Hansey. Van arribar i sense aturar-se van començar a escalar. Quina sort que van tenir que en Quim fes escalada! Gràcies a això, van poder pujar ràpidament. Amb mitja hora ja eren a dalt i, després d'arribar al cim, van començar el descens. Molt confiats van tornar al seu refugi i van anar a deixar les coses. De seguida van tornar a cap al cofre.

-Mira! Aquest pergamí no hi era abans! Què hi diu? -diu en Marcel.

Hi havia una altra nota en el pergamí, que deia així:

Repte 2/3 : Si heu completat el repte, no aneu confiats perquè el següent no és igual. Haureu d'agafar la planta màgica que està a prop de la cova de l'os. Vigileu. Bona sort!

No van fer cas al pergamí i anaven ben confiats. S'havien adonat que junts feien un bon equip. I així, molt tranquils, van anar a agafar la

planta. Ja la veien, estava a uns 60 metres. Quan ja estaven a punt d'agafar-la...

-Vigila! -Diu en Marcel.

Els hi va saltar l'os per sobre, però el van esquivar. L'os els perseguia, però al cap d'una estona van trobar una bresca de mel i es van poder lliurar de l'animal. Van avançar cap al seu objectiu i van aconseguir la planta! Emocionats, es van fer una forta abraçada.

Cansats i amb els nervis a flor de pell, van tornar cap al seu refugi i de reüll van veure que al cofre hi havia un nou pergamí. El fan obrir.

*Repte 3/3 : Aquest pot ser el més fàcil o el més difícil,
pare i fill tornar a ser amics.*

Aquell missatge els va fer sospitar... Es van mirar somrient i van dir:

- La mare!

El joc de pistes de la mare els havia funcionat i van aconseguir tornar a ser amics. Van anar a dormir molt cansats i l'endemà, en despertar-se es van dirigir de dret al cofre. Aquesta vegada no hi havia pergamí, només una foto de la família. Tots tres.

Van tornar cap a casa molt feliços i amb entusiasme li van explicar a la mare tot el que havien viscut. De seguida van veure que un somriure se li dibuixava a la cara, i es van fer una abraçada com la de la imatge del cofre.

La resta de la seva vida van recordar aquells dies.

"Un llimoner que creix sol"

Emma Blancafort i Mercadal / 5è A

POESIA_ACCÈSSIT

Avui he observat el meu llimoner,
i m'he fixat que és com una persona,
perquè un nen és petit com una llimona,
igual que els brots d'un llimoner.

El jardiner és com la mare de les llimones,
les fa créixer fortes i sanes,
amb un color groc fluorescent
que semblen estrelles de l'Orient.

Llimones, humans,
els dos éssers vius es van fent grans,
i les arrels o els peus que els aguanten
els fan tirar endavant.

Els humans i les plantes col·laborem,
un cuida a l'altre i l'altre li agraeix,
amb els fruits i la verdor
que el meu jardí fa molta lluminor.

I quan se li assequen les fulles
és que ja és gran
com una persona que va avançant
i finalment va marxant.

Com un somni de formatge i pepperoni,
el cuiner la banya d'oli,
tot seguit cap al forn se'n va,
s'ha de vigilar de no cremar.

Quan surt del forn,
l'olor impregna l'entorn,
la pizza arriba a taula,
em quedo sense paraula.

Les tisoires ballen sobre la massa,
la meva boca té esperança.
Quan l'agafo amb la mà,
em comença a tremolar.

El formatge s'estira com un xiclet,
ai, comença a estar fred!
És com una il·lusió del més enllà,
no puc parar de somiar.

Aquelles persones tan estimades,
conegudes, velles, que t'estimen tant,
són les millors fent abraçades.
Són els avis, que sempre ens estan esperant!

Els avis t'estimen molt,
ajuden quan alguna cosa no et surt.
Els avis són per tot el món,
el temps que passes amb ells es fa molt curt.

Els avis s'han d'estimar:
fer tot el que puguis per ells, ajudar i cuidar,
perquè, quan menys t'ho esperis, els trobaràs a faltar.
Aprofita el temps, que tot ho hem de celebrar!

Sant Jordi i la princesa
sempre ha sigut així,
ja és hora que canviï,
excepte els llibres i les roses
que han de quedar aquí.

La princesa sempre dèbil,
el cavaller ell tot fort,
el drac ataca ferotge
i es menja tot el que pot!

Als cavallers ja els toca
descansar una mica més
i per ajudar-los el millor és...
que tot sigui del revés!

Les roses vermelles miren
com la princesa se'n surt
i sol enlluerna
al drac tot forçut!

I... gràcies a la princesa
el drac hem vençut!

"The knight"

Marc Pujols i Casas / 6è A

POESIA LLENGUA ANGLESA_ACCÈSSIT

The Knight

Kind and strong he killed the dragon in his cave

Nice like every day, the knight with a sword, but that day with a spear

If he wasn't there the dragon burned the village

Green like gas, the dragon attacked, but that day it died

He saved the princess on time in Montblanc

There the dragon gave up, and he gave a rose to her like a prize

Matilda Alvarez i Molina / 6è B

POESIA LLENGUA ANGLESA_ACCÈSSIT

St. George

The story **S**tarted with a dangerous draw

The **t**own was so scared

The horrible **d**ragon arrived

The **p**rince**s**s was so sad

The dragon wanted **t**o eat the princess, beautiful like a rose

St. **G**eorge came to town on his horse

St. George killed the **a**rrogant dragon

And **h**appin**e**ss came back to town

"Today is our day"

Giulia Sebastià i Aarab / 6è C

POESIA LLENGUA ANGLESA_1r PREMI

TODAY IS OUR DAY

Now we can **C**elebrate it!

That's our vict**O**ry

let's enjoy this beauty of nat**U**re with that good smell

The knight has finished that sac**R**ifice

let's give thanks for our br**A**ve knight

Do you know what's **G**oing on here?

Of course, I know it's Saint **G**Eorge, so let's read some books!

Adrián López i Féliz / 6è D

POESIA LLENGUA ANGLESA_ACCÈSSIT

KINGDOM

Our big and beautiful **K**ingdom is in danger.

The scary dragon **I**s here, and he is as hungry as a stranger.

The kind king made a ruffle, the pri**N**cess was the surprising name...

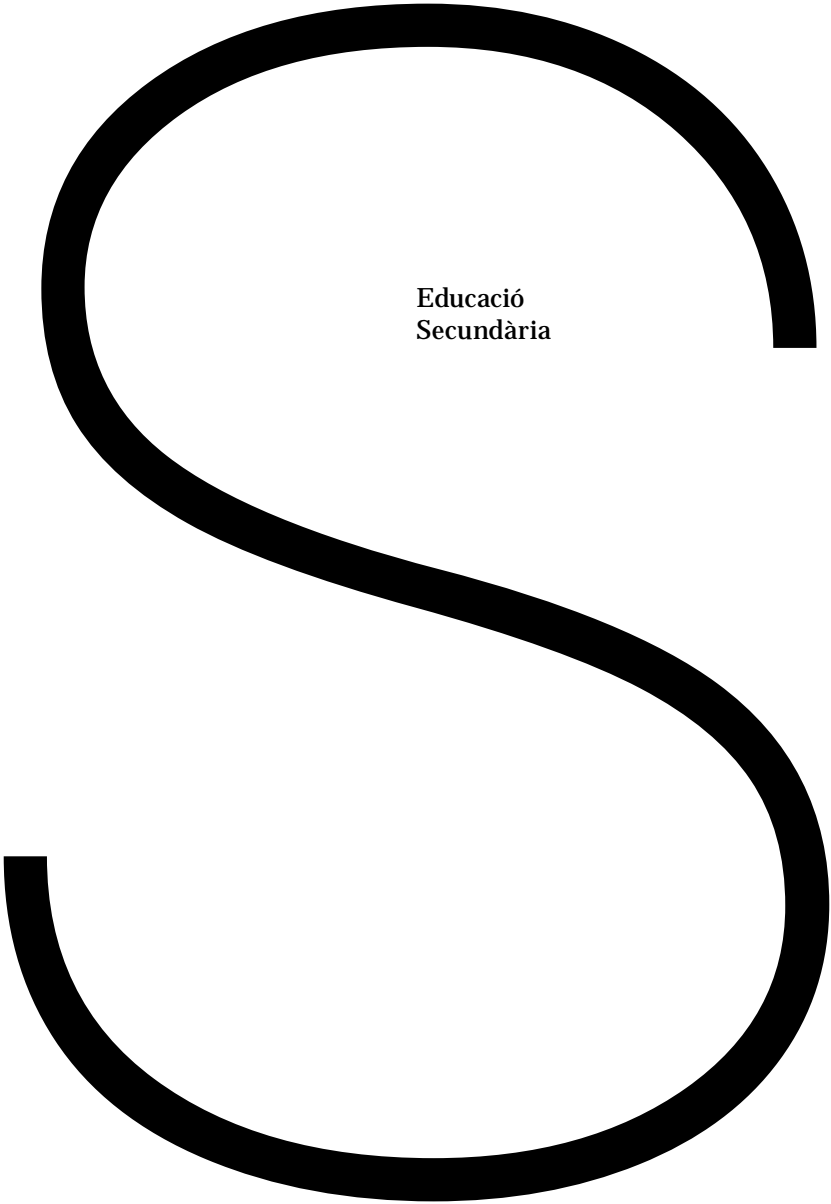
The scary and big dra**G**on prepared his enormous and dirty teeth.

All the nervous kingdom sai**D**: This is like the legend! We want peace!

When the scary red dragon **O**pened his mouth, a strong and brave knight appeared.

The knight fought with the **M**onster, and our hero was the winner!

A large, thick, black stylized letter 'S' that frames the central text. The 'S' is composed of a single continuous line that curves from the top right, down to the bottom left, and back up to the top right.

Educació
Secundària

Iris Font i Rossich / 1r d'ESO

LLENGUA CATALANA_1r PREMI

Per alguns l'amor és un somni
per altres una recerca constant
hi ha qui li sembla que és un espectacle
hi ha qui li sembla que és un parany.

Per a mi és un foc que gela,
un encant desencantat
és una màgia impossible
o un llibre sense poder desxifrar.

Potser és tot just un somriure
que et fa quedar somiant
com un pardalet que s'il·lusiona
amb un senzill detall.

Però també pot ser una punyalada
si t'acabes obsessionant.
Una ferida mal curada,
el que et pot acabar afectant.

Definició no en té alguna
impossible és acabar-la trobant.
Jo només penso que és una veritat mentidera
o un dolçor amargant.

Bruna Vilà i Matas / 1r d'ESO

LLENGUA CATALANA_2n PREMI

La sorra envolta els meus peus,
miro enrere, no pot ser,
veig les meves petjades esvair-se amb les onades.
Què vol dir això? L'esforç que he fet s'esvaeix?
Què és aquet buit que sento?

De cop la veu de la meva mare, el meu pare,
la meva família, els meus amics...
Ara me n'adono que no estic sola,
tinc companyia per seguir endavant,
gent que m'estima, que em dona alegria.
Sé que això és un amor
que sempre omplirà el meu cor.

Et tinc al meu costat,
et vull tenir per sempre.

Em fas pensar en bons sentiments,
que em fan recordar
en alegres moments.

Enmig del desastre
estàs amb mi recolzant-me
i mentre el temps passa
aquí estaré jo estimant-te.

03/11/1995**The New York Times:**

Hallan el cuerpo sin vida de un joven desaparecido hace 7 meses en las afueras de su casa. La escena era aterradora e inusual: el cuerpo estaba sentado en el suelo y recostado en una pared, y a su lado, un viejo cuaderno. El objeto, que parece contener unos cuantos párrafos desvanecidos por el paso del tiempo, está bajo custodia judicial.

El suceso tuvo lugar en Texas, y el alcalde ha comunicado que mañana se hará un minuto de silencio en su honor. La autopsia da indicios de posible violencia infringida por un ser del que todavía se desconoce su nombre, aunque el estado avanzado en descomposición del cuerpo dificulta explorar la causa de muerte. "No estamos preparados para hacer conclusiones apresuradas", comentó un portavoz del estado. Si bien todavía no hay identificación oficial, fuentes cercanas a la investigación señalan que el cuerpo podría pertenecer a Willem Han, un joven de 23 años.

07/11/1995**The New York Times:**

Las fuerzas del Estado Federal restauran el viejo cuaderno encontrado al lado del cuerpo sin vida, ahora confirmado, de Willem Han, de 23 años. Actualmente, el cuaderno se encuentra en supervisión, y el Gobierno avisa que quien intente filtrar información relevante sobre lo sucedido "recibirá graves consecuencias legales".

La muerte de Willem refleja el incremento de desapariciones: solo en lo que va el año, más de 2.000 personas han sido reportadas como desaparecidas en los Estados Unidos, una cifra que genera inquietud en el país.

19/11/1995

The New York Times:

Se filtra el cuaderno perteneciente a Willem Han, el cuerpo del joven encontrado hace 16 días en las afueras de su casa. Su interior deja a todo el mundo en shock debido a su contenido. La policía ha detenido al principal acusado por la filtración, y se espera que enfrente cargos judiciales en los próximos días.

... / --. --- ... / - . --- / - . --- ... / --- --. ... - . - / . - . - / ... - . - . - .
 - - . - . - . - . - .

Cuaderno de Willem:

21/03/1995

Prueba Número 1: Suceso Extraño en una pared exterior de mi casa. Hoy estaba jugando con mi perro con una pelota de unos 8 centímetros de diámetro, cuando la lancé contra una pared de ladrillos, la del jardín de mi casa. Lo extraño fue que la pelota traspasó la pared. Ni se quedó pegada ni rebotó, simplemente desapareció sin dejar rastro alguno.

Prueba número 2: Otros objetos en la pared.

Decidí volverlo a probar con otra cosa, esta vez con una rama que había caído de un árbol. Efectivamente, la rama pasó como si nada, y se perdió en el oscuro misterio. Desconozco el porqué de esta situación. La única posible respuesta que encuentro, es un fallo en la realidad. Este fenómeno es conocido habitualmente como Noclip, el “transporte” de un objeto o persona a un lugar diferente producido por una aceleración constante contra alguna superficie “corrupta” que generalmente suele ser sólida. Luego lo probé con un metro, para ver si en algún momento su punta se pararía si tocaba algo. Inesperadamente, el metro nunca llegó al final.

Prueba número 3: Mi mano.

Lo estuve pensando un buen rato, y cuando me convencí a mí mismo, puse mi mano para ver qué sucedía.

Como tenía previsto, la mano traspasó la pared sin complicaciones. No noto nada, está todo vacío. Aunque debería estar asustado, tengo que admitir que esto es impresionante. Podría hacerse famoso, e incluso ganar miles de dólares.

?/04/1995?

Acabo de despertar, y por lo que veo, me encuentro en una especie de hotel sin fin. El hambre y la sed comienzan, y cada paso que doy me hace más débil.

Acabo de oír algo, así que voy a investigarlo, y si tengo suerte, podré salir de este infierno.

Llevo caminando un rato, y solo encuentro pasillos y más pasillos, aunque de vez en cuando me encuentro flechas dibujadas en el suelo, pero siempre apuntan a lados diferentes, así que no les doy mucha importancia.

?/04/1995?

He perdido la noción del tiempo, y tengo un desgaste mental increíble, pero no todo son malas noticias. He encontrado una de esas puertas que ponen "SALIDA" arriba. Al fin saldré de aquí, al fin todo acabará, al fin seré libre.

¡Mierda! ¡No puede ser, he vuelto al lugar del principio! Estoy harto, tal vez la única salida de este lugar es cerrar los ojos... y no volver a abrirlos. Pero debo resistir, no puedo permitirme que el final de mi vida acabe así.

?/04/1995?

Hoy he bebido de mi propia orina. No hay ni rastro de comida o agua. Necesito sobrevivir de alguna forma. Me estoy volviendo loco. ¿Y si todo esto es una broma que alguien ha hecho? Si es así, ¿quién coño está tan chalado como para hacer esto?!

?/?/?

Ya no tengo suficiente fuerza como para moverme. Estos últimos días, he estado teniendo la sensación de que alguien me está mirando, y de vez en cuando me parece ver formas humanoides. Pero todo podría ser fruto de mi imaginación, así que ya no intento hacer nada.

11000011 10001001 01101100

104 Tenía razón. El mundo acaba. Las flores se secan. Los mortales mueren.
Los inmortales también.

\u0048\u0075\u0062\u0069\u0065\u0072\u0061\u0020\u0070\u006f\u0064\u0069\u0064\u006f\u0020\u0065\u0073\u0063\u0061\u0070\u0061\u0072\u002e

01001100 01100001 00100000 01110110 01101001 01100100 01100001
00100000 01100101 01110011 00100000 01100010 01100101 01101100
01101100 01100001 00101100 00100000 01100100 01101001 01110011
01100110 01110010 11000011 10111010 01110100 01100001 01101100
01100001 00101110

Esta historia no busca asustar, solo narra los hechos.

Estela era una chica extraña; normalmente estaba sola, no tenía amigos. Siempre paseaba por el bosque, y muchos aseguraban que hablaba sola. Los chicos de su edad se reían y hablaban mal de ella a sus espaldas, en cambio los adultos sentían pena por ella. Su madre había muerto hacía unos años, y ella no lo había superado. Y seguramente, nunca lo superaría.

Una noche de finales de octubre, la noche de Halloween, para ser más exactos, los chicos de su clase organizaron una fiesta en una de sus casas. Tuvieron que invitar a Estela, ya que sus padres no les dejarían celebrar la fiesta si no estaban invitados todos los de la clase.

Estela no quería ir, sin embargo, su padre la obligó. Le dijo que, si no iba, quedaría muy feo, y no volverían a invitarla ni a hablarle. "Nunca hablan conmigo" pensó Estela, pero no dijo nada. Su padre trabajaba mucho y casi nunca estaba en casa, así que no tenía ni idea de lo que le pasaba, pero ella tampoco tenía intención de explicárselo. Así que fue a la fiesta.

La casa donde habían decidido celebrar la fiesta, estaba a las afueras de la ciudad, y rodeada por unos cuantos árboles. Era muy bonita. Durante la fiesta, los chicos explicaron historias de miedo. Aunque la mayoría no daban miedo, sino que eran divertidas. Cuando un chico alto y rubio estaba explicando su historia, Estela no se pudo resistir y dijo:

–Todas esas historias que contáis son mentira – Dijo con un tono espeluznante - Los muertos no son peligrosos, si no tienen ninguna razón para atacar a los vivos. Yo os contaré una historia de verdad.

Los chicos se quedaron muy sorprendidos, Estela había hablado con la voz tranquila, pero también con un tono extraño, como con rabia o miedo. Nadie dijo nada, así que Estela empezó:

106 “Érase una vez, una chica, que jugaba tranquilamente con sus amigos. Eran casi las 12 de la noche, el día 31 de octubre, Halloween. Habían quedado unas familias para celebrar la fiesta. Nadie esperaba que pasara nada extraño. Sin embargo, ocurrió.

De repente se oyó un grito de dolor en algún lugar del parque. La chica se giró, asustada, para ver de dónde venía aquel terrorífico grito. Cuando la vio, se quedó paralizada.”

Estela hizo una pausa. El viento había empezado a soplar con fuerza y las ramas de los árboles chocaban en las ventanas de la casa. De golpe una ventana se abrió. Un aire frío entró en la casa, haciendo que todos se estremecieran. Una chica se levantó a cerrar la ventana, y Estela continuó su relato:

“Distinguió una silueta en el suelo, que le resultó muy familiar. Era su madre. Corrió hacia ella. Cuando llegó, su madre seguía en el suelo, incapaz de levantarse, pero cada vez gritaba menos. Le costaba mucho respirar, y estaba pálida y llena de sangre. Entonces vio que tenía algo clavado en el cuello, un cuchillo. Un cuervo observaba la escena con atención”

Todos escuchaban a Estela con atención. Había empezado a llover. Escucharon el sonido de un cuervo, que pasó muy cerca de la ventana. Los chicos se asustaron al oírlo, pero Estela sonrió un poco, una sonrisa que los chicos no vieron. Y siguió hablando:

“En ese momento llegaron los adultos, horrorizados al ver aquella espantosa escena.

–Me había dicho que iba a buscar los cubiertos... –dijo alguien. –Debe de haberse tropezado y...

No pudo acabar la frase. Otra chica lo interrumpió.

–¡Hay que llamar a un médico! - gritó desesperada -

–No da tiempo, mirad. –Dijo otro, con la voz temblorosa–

La madre de la chica ya no se movía, tenía los ojos cerrados. Dormida para siempre.

Aquella noche fue muy triste. Llevaron a la mujer al hospital, pero, como habían dicho antes, era demasiado tarde. La chica no pudo dormir, se pasó la noche llorando. Miro el reloj. Eran las dos. Entonces oyó unos golpes en la ventana. La abrió, y oyó una voz que decía su nombre.

Vivían en una casa, y su habitación estaba a la altura de la calle. Así que saltó fuera.

No se lo podía creer. Era... ¿su madre?

—Mamá...- susurró, con la cara llena de lágrimas -

—Sí..., soy yo - su voz era como siempre, pero también un poco espeluznante -

Vio que había un cuervo volando sobre ellas.

La chica fue corriendo hacia ella, y al abrazarla, la sintió fría, muy fría. Tenía una cicatriz horrorosa en el cuello. Justo donde antes tenía clavado el cuchillo.

La miro, esperando una explicación.

—Sí, estoy muerta- dijo, como si le hubiera leído la mente— Pero no voy a dejarte sola, nunca. Volveré cada 31 de octubre, pasaré la noche contigo, haciéndote compañía, y antes de que salga el sol, volveré a irme, hasta el año siguiente. Y así fue, desde aquel día, el espíritu de su madre la visitó cada 31 de octubre.”

Todos se quedaron callados unos segundos.

—Es una historia...original – dijo un chico.

Estela lo miró. Entonces oyeron una voz, pero no entendieron lo que decía. Estela volvió a sonreír, y esta vez todos los que estaban en la habitación pudieron ver su sonrisa. Una sonrisa siniestra y terrorífica. Estela se levantó y salió de la habitación. Los demás la siguieron hasta el enorme jardín, un sitio precioso por el día, pero lleno de sombras oscuras por la noche.

Había mucha niebla, aún llovía un poco y hacía mucho frío. Volvieron a oír la voz, y esta vez todos entendieron lo que decía: “Estela...”

Y entonces la vieron.

Era una mujer, con el pelo blanco. Se parecía un poco a Estela, pero era terrorífica. Iba vestida con un vestido negro y largo. Tenía la piel muy pálida y un poco transparente. Vieron que tenía una cicatriz que sangraba en el cuello. Caminaba hacia ellos con elegancia, y un cuervo volaba a su lado.

Parecía un fantasma.

— Estela...- volvió a decir -

Los chicos retrocedieron un poco asustados, pero Estela corrió a abrazarla.

—¡Mamá! - gritó -

108 – ¡Es una bruja! ¡Un demonio! - gritó una chica asustada-
– ¡Hay que matarlas! - gritó otro, cogió una piedra del suelo y se la arrojó a Estela y a su madre.

Entonces la madre de Estela reaccionó.

Movió una mano y la piedra se detuvo en el aire, y luego volvió hacia el chico que la había lanzado. La piedra le dio en la cara con fuerza, y le hizo una herida en la mejilla.

–Nadie va a hacer daño a Estela – dijo, con aquella voz tan siniestra–. Los chicos gritaron asustados, y corrieron a esconderse en la casa.

–Ahora ya no nos molestarán- dijo la madre de Estela, sonriendo–
¿Damos un paseo?

Estela asintió. Y a continuación, Estela y su madre se fueron en dirección al bosque, caminando entre la niebla y cogidas de la mano.

Paula Santaló i García / 1r d'ESO

LLENGUA CASTELLANA_ 3r PREMI

En un pueblo pesquero. Lejos de la Ciudad. Un cielo gris lo cubría todo. Parecía abandonado y despoblado. Los primeros llantos se oyeron. El sol salió. La alegría del pueblo. Una pequeña criatura de nombre Hera. Todos los viejos de ese pueblo desolado se alegraron. La fiesta estalló durante los siguientes cinco veranos. La niña corría, jugaba, se bañaba en la Fuente y en la playa.

- ¡Buenos días, Hera!

- ¿Cómo estás?

- ¿Cómo va tu día?

Estas eran algunas preguntas habituales en su magnífico día. Era 3 de diciembre de 1963. Hera llegó a su casa. Estaba lloviendo. Miró a un lado y a otro. ¿Mi padre está en la cama? ¡Son las seis de la tarde!

- ¡Padre son las seis de la tarde!

- ¿Qué haces durmiendo?

El padre visiblemente ebrio. Cosa que la niña ignoraba. Se levantó. Con un empujón la tiró al suelo. Con una cara claramente disgustada y el corazón destrozado. Un mechón rubio, rizado y seco por el agua yacía en su frente. Su mirada radiante de ojos azules se apagó. Empezó a llorar pensando porque su dulce y cariñoso padre actuaba de esa forma. Simplemente se fue.

Cada vez más el padre llegaba a casa con esa mirada perdida, el caminar torpe y la mala habla.

Cada día más la pequeña lo odiaba con todo su ser. Por pegarla, insultarla e ignorarla.

El 3 de febrero de 1964 Hera ya no pudo más.

- ¡TE ODIÓ! (gritó desconcertada).

Esa misma noche el cielo volvía a ser gris. Los rayos de la tormenta lo iluminaban todo. El padre cogió a Hera del brazo. La llevó hasta la orilla del muelle. Él ignoraba los llantos, disculpas y gritos desconsolados. Las olas rompían fuertes y furibundas. Todo pasó. El pequeño y bonito cuerpo de Hera se hundía en las profundidades del mar. Hasta

110 llegar al fondo. Muy al fondo.

4 de febrero de 1964.

Tomás, alto, castaño, pescador, como todos los del pueblo, navegaba con su pequeña barca pesquera, donde Hera había jugado y disfrutado tanto. Eran las 5 de la mañana... Llegaba de un corto trayecto sin éxito. Vio algo a lo lejos. Debido a su vista de señor anciano no enfocaba bien. Así que se acercó.

- ¡Maldita sea!

La tenía en sus brazos. Se dirigió corriendo al pueblo. Cuando estuvo en medio de la plaza la tumbó. Mientras intentaba reanimarla, pedía ayuda y contenerse los llantos, la gente llegaba a informarse del escándalo.

Estaba muerta. Ese mismo día empezó el luto.

Ya nadie corría, nadie jugaba, nadie reía...

¿Y para qué? (se preguntaban todos)

Pasado un tiempo. La gente del pueblo afirmaba ver a la pequeña. Oír su fina calmada voz. Sentir el suave tacto de su piel. Algo bastante desconcertante. Pero estaban tristes, o locos ...

3 de febrero de 1965.

Después de un largo, triste y desconcertante año. Miradas de disgusto y horror le recordaban ese día al padre de Hera. Que le rezaba y pedía disculpas a su hija muerta.

Cayó la noche de la desgracia, pero un año después. La brisa soplabla suave y lenta. Todo pasó muy rápido. El padre de la pequeña descansaba plácidamente, pero con poca paz. Hasta que algo lo arrastró bruscamente. El caminaba torpe y atemorizado. Empezó a hundirse en la playa sin razón alguna. Y sin aire, sin poder moverse, el frío lo paralizó y le nubló la vista. En ese preciso momento, una voz suave, fina y conocida le susurró un corto y sincero.

- Papá, te perdono, ven conmigo.

Bruna Vilà i Matas / 1r d'ESO

LLENGUA ANGLESA_1r PREMI

A chain holding me
I want to fly like a bird
I need my freedom

Soft wind in my face
His sweet hand next to my hand
Now the time is stopped

Mahika-Rani Kumar Devi / 1r d'ESO

LLENGUA ANGLESA_3r PREMI

My sweet little star
Please don't leave me in the dark
I need you here now

Rondalla ve rondalla va, si és mentida un sac de farina; si és veritat, un sac de blat. En un poble amb molts nans que no tenia blat, un grup de gent menjava verdura. Nit rere nit, sense cansar-se de menjar cada dia el mateix, ja que treballaven massa com per parar atenció a allò que tenien cada vespre al plat. Tothom allà tenia feines: lampista, bomber, policies orgullosos, llauners treballadors.... Hi havia de tot, tothom trobava feina i tothom treballava. Tothom menys un nan que vivia allunyat del poble: aquell nan ja començava a tenir l'edat de buscar feina, havia provat de tot però, tot i així, no trobava res que li agradés, totes les feines eren massa pesades.

Com que ell era l'únic que no tenia feina, també era l'únic que s'estranyava per saber si hi havia altres gustos, altres menjars. Estava cansat de veure cada dia el mateix en el seu plat, volia explorar nous gustos, a veure si n'hi havia més. Dit i fet, el dia següent va preparar les maletes, es va agafar allò necessari i un cop tot preparat va començar l'excursió a la recerca de nous gustos. Se'n va anar sense dir res a ningú. Va estar caminant sense més no poder cada dia, menjant el mínim perquè així quedés menjar pel temps que fes falta, i així es com anava sobrevivint, dia rere dia. Fins que va arribar el dia en que el nan anava camí de tornada cap al seu poble en el que feia tant de temps que no visitava, aquell dia el nan se sentia estúpid, havia malgastat el temps inútilment. I mentre caminava amb el cap tot ajagut, de sobte, quan va sortir del bosc ple d'arbres, la llum del sol el va enlluernar a més no poder. Quan va ser capaç de tornar a obrir els ulls, va veure alguna cosa que no havia vist mai, no s'ho podia creure: un camp ple de blat, un pla d'espigues infinit color groc clar que el va deixar sense paraules. Quan el nan va tornar a la realitat va començar a córrer d'alegria tan ràpid com podia en direcció al seu poble. Quan ja va ser allà, va cridar a tots els nans del poble perquè ells veiessin el que ell havia vist. Tota la gent va deixar de treballar per anar a veure allò que s'acabaven de creure. Quan van ser-hi, tots els nans es van quedar paralitzats. I així, un per

un, van començar a meravellar-se del que tenien al davant. Una nova olor, un nou gust... Van provar el blat i els hi va encantar el gust! Tots plegats van començar a agafar grapats d'espiga i a transportar-los.

A partir d'aquell moment, el poble va anar evolucionant i sobretot es va crear l'ofici de cuiner. Els cuiners cada vegada tenien més ingredients i cada vegada hi havia més gent amb aquest ofici, però el poble, generació rere generació, mai oblidarà qui va ser el creador de tot això, el primer cuiner... El nan que va descobrir el blat!

Diu la llegenda que un peix daurat habita en les aigües del Nil. Aquest peix, diuen que té la capacitat de controlar la crescuda del riu i és aquest peix anomenat Pfish el que adoraven els egipcis. En Mordah és un nen d'Egipte, és aventurer i és el fill de Molsaba Moharipp. Aquest nen té la sort de viure en una casa de sorra i no en una de formigó, de manera que té el cervell lleugerament menys contaminat que el nostre, de manera que té les neurones més grans, per això veure que en molts moments té pensaments diferents als nostres.

Un dia, en Mordah va sentir una història que explicaven a la plaça del poble:

- Coneixeu la història de la tragèdia del gat de Sofac? – va preguntar – Diuen que aquest gat estava pescant al Nil quan es va trobar ni més ni menys que a en Pfish. El gat, meravellat amb la immensa bellesa d'aquest ésser fantàstic, es va suïcidar.

En Mordah va prendre una decisió. Estava disposat a trobar aquest peix meravellós i portar-lo a la saviesa popular. Va anar a un punt concret del Nil i va estar cinc anys estudiant els viatges d'en Pfish i com saber quan estava a prop. Un dia, decidit a estudiar i capturar a en Pfish, en Mordah Moharipp va preparar una sèrie de trampes al riu. Quan el Pfish va passar per allà va quedar atrapat en una xarxa! Aleshores va passar una cosa meravellosa, degut al cervell d'en Mordah i a la temptació d'en Pfish: en Mordah es va convertir en Pfish!

És per això que no s'ha de subestimar als éssers fantàstics. En Mordah va quedar empresonat en la tasca d'en Pfish, en la pena de viure eternament viatjant amunt i avall pel Nil. Per això, cada vegada que algú veu a en Pfish queda atrapat en la seva tasca fins que algun dia algú torna a veure a aquest ésser i quedi alliberat del càrrec al món dels morts. És per aquest motiu que molta gent desapareix al Nil, un fenomen conegut com la llegenda de l'ombra del Nil, el malson dels egipcis! Conte contat, en Mordah queda alliberat!

Tothom sap que l'Univers es va crear a partir del Big Bang i que la lluna és un satèl·lit que gira la voltant de la Terra, però cap teoria acaba d'encertar el com es va crear la lluna. Bé, tot seguit us explicaré el seu origen.

Fa milions d'anys, després del Big Bang i abans que el primer bacteri aparegués a la Terra, un fenomen d'allò més estrany va aparèixer al món de l'Olimp, on viuen els déus. Va aparèixer un pal de ferro i al final del pal, és a dir la base, era un tros de ferro ovalat. També va aparèixer una pilota amb forats com si fossin cops, és a dir, forats superficials.

Un bon dia, quan Zeus es va despertar, es va trobar aquell pal estrany i la pilota amb forats. Zeus es va quedar pensatiu mentre observava el misteriós pal i la pilota. Va voler provar d'utilitzar aquell invent, però el problema era que no sabia com posar-s'hi. El final va haver de demanar ajuda a la seva dona. Ella ho va provar centenars de vegades i com era d'esperar, tampoc ho va aconseguir.

Així que hores més tard, Zeus va tenir la idea que els ajudés la deessa de la saviesa i la intel·ligència militar que era Atena. Quan va arribar també va provar d'utilitzar aquell pal i aquella pilota i després d'uns quants intents va deixar la pilota al terra, va col·locar les dues mans al pal i la base al terra, amb el tros de ferro ovalat al terra i va colpejar la pilota, aquella es va moure rodolant fins que es va frenar. En aquell moment Zeus i Hera es van quedar impressionats del què havia fet Atena. Després d'això, Zeus i Hera van anar explicant el fenomen que havia succeït minuts abans a tots els altres déus que habitaven a l'Olimp. Quan van arribar i Atena els hi va fer una demostració tots els déus van voler provar aquell invent.

Zeus va rumiar i va pensar un nom per aquell invent revolucionari i, finalment, va decantar-se per golf. Nota de l'autora: ja sé que per jugar a golf s'ha de guanyar o perdre a partir de fer punts tirant la pilota a un forat. Però això és una llegenda de fa milions de milions d'anys i no és el golf que es jugar ara. Seguim amb la llegenda. Així que cada tarda

118 els déus que volien anaven a jugar a golf. L'únic que feien era colpejar la pilota i qui arribava més lluny era el guanyador de la partida, i així amb totes les partides. Quan n'estaven cansats se n'anaven a dormir i fins el dia següent.

Un d'aquests dies –mentre estaven rient i entretinguts jugant en aquest meravellós invent anomenat pel déu Zeus, golf- era el torn d'Hefest. Com que era el déu del foc podia colpejar molt fort, i així ho va fer, va colpejar tant fort que la pilota va anar a parar a l'espai i es va a unir a la Terra i pels segles següents es va quedar allà i mai més va poder-se'n separar. Els déus, primer es van espantar molt però després van pensar que el que rodava al voltant de la Terra podria servir perquè hi hagués un dia i una nit i que seria una bona idea perquè els científics estudiesin el món de l'Olimp.

Aquesta és la llegenda de com es va formar la lluna a partir d'un invent que va crear Atena i que sense ella, els déus no haguessin tingut aquest entreteniment i avui dia aquest joc no hagués existit, com la lluna que sense ella ningú podria navegar pel mar o l'oceà.

Elena Giralte i Pujadas / 2n d'ESO

LLENGUA CASTELLANA_ 1r PREMI

Los libros me cuentan un secreto
sus páginas susurran sin parar
dicen que el amor es como un cometa
que cruza el cielo sin mirar atrás.

Las palabras susurran esperanza
de algún día encontrar a su príncipe azul
con la esperanza de saber
con esperanza de su generosidad.

Las letras cantan en los cuentos
ríen y llaman en la piel
sus voces saltan como el viento
como dos aves en un papel.

“El amor es el centro de todo”
gritan las hojas de mi diario
como un latido eterno y profundo
como un faro en el océano.

Las novelas pintan corazones
en cada página, en cada letra
como si fueran sus historias
como si fueran sus memorias.

**Te escribo desde un tiempo incierto
donde los sueños van sin prisa
donde el presente es solo uno
y el horizonte es quién me guía.**

**¿Aún recuerdas aquella risa,
los viejos juegos del ayer?
¿O el tiempo, en su danza infinita,
te ha hecho todo desvanecer?**

**Dime si el mundo sigue entero:
si aún florecen los cerezos
si el sol brilla con su fuerza
y el mar susurra viejos versos.**

**Espero que sigas soñando
que no hayas roto tu esperanza
que aún te sigas preguntando
qué hay más allá de la calma.**

**Y si algún día ves mi carta,
léela con el corazón.
Y vuelve a ser esa alma clara
que un día fui sin condición.**

Emma Tió i Jutglar / 2n d'ESO

LLENGUA CASTELLANA_3r PREMI

Momentos que pasé con vosotros
como pequeños tesoros
que nunca se olvidarán
ni se enterrarán.

Recuerdos
me hacen llorar, pensar,
los cuales extraño abrazar.

Tengo fe
podré volver a ver
luz de amanecer
alguien a mi lado, que solía conocer.

Desde el corazón os dedico
una feliz poesía
a mis abuelos
que tanto quería.

Amor que no me puedo separar.

Elena Giralt i Pujadas / 2n d'ESO

LLENGUA ANGLESA_ 1r PREMI

**Books stand in silence,
Stories waiting to be read,
Worlds in every page.**

Aran Garcia i Torres / 2n d'ESO

LENGUA ANGLESA_ 2n PREMI

**Golden sun falls low,
Whispers of wind in the trees,
Mountains touch the sky.**

Quintí Foguet i León / 2n d'ESO

LLENGUA ANGLESA_3r PREMI

Time is passing by
The cold is getting on you
Winter is coming.

Laia Cabrerizo i Serrallonga / 3r d'ESO

LLENGUA CATALANA_ 1r PREMI

No demano ajuda sovint, però aquella vegada, vaig arribar al límit. Soc la Nora, però fins fa uns mesos jo no era jo. Sempre he pensat que no era massa agraciada, i que, per tant, ho havia de compensar amb la meva personalitat, però tampoc era especialment agradable, i per això ho havia de dissimular amb el meu aspecte. Tot va començar amb una dieta absurda, des de petita anhelava tenir el cos de les models de les revistes de la mare. També vaig decidir provar cremes que prometien deixar-te la pell perfecta a més, em vaig canviar de pentinat perquè el que portava no estava de moda. La tieta, que feia molt temps que no em veia, un dia em va dir que què havia fet que em veia més guapa. Aquell innocent comentari fet amb bona fe va ser el principi de tot, estaven funcionant les cremes miraculoses? Eren les dietes de les revistes? Havia de continuar amb allò? No feia res mal fet, oi?

Mesos més tard, tenia desenes de cremes, xampús, olis, revistes i roba. Li justificava al pare, qui no estava del tot d'acord amb aquest interès sobtat per la cosmètica, com li deia ell, que m'agradava cuidar-me i estar bonica sempre i que ell no ho podia entendre. Aviat, les cremes es van tornar rutina, les dietes van passar a ser hores sense menjar, passava hores mirant-me al mirall preguntant-me què podia fer per ser com les altres nenes. Quan la panxa em rugia de gana, somreia i em sentia orgullosa.

Hi posava un gran esforç en ser perfecte, tant que era l'únic en què era capaç de pensar. Es va veure reflectit als estudis, i els pares no els hi va fer molta gràcia.

Malgrat això, ara era més popular entre els nens, la mare i les amigues em deien que estava més bonica que mai, i aquells comentaris amb tota la bona intenció m'empenyien en aquell forat d'emocions i sentiments confusos i indesxifrables, tenia més motius per continuar. Les coses van empitjorar, la pressió que jo mateixa m'havia posat era

126 immensa i era el que m'ocupava el cap les 24 hores del dia. Les discussions a casa eren diàries. A l'escola les amigues em deien que era massa superficial i sovint em deixaven de banda.

No sé exactament quan ni com, però se me'n va anar de les mans, vaig perdre la sensació de control que creia que posseïa. No eren hàbits, ara eren obsessions. Tenia por de parar, ben mirat, havia guanyat coses, però no podia seguir, no aguantava més. Tenia un problema? No, si estigués tan malament algú ho hauria notat. Em sentia sola, hi havia algú més que sentís el mateix? Tenia un dilema; parar o continuar? Les dues opcions em semblaven atractives i temptadores. Era aquest el preu que s'havia de pagar per ser bonica? Els dies passaven i mentre em decidia vaig tocar fons. El menjar va agafar forma de monstre. No menjava i quan ho feia, venia acompanyat d'hores i hores on la meva panxa estava plena de menjar i el meu cap regnava la culpa. Ho passava malament i no entenia el perquè, jo ho feia per poder agradar. Em pesava cada dia, després de cada àpat. Si les bàscules poguessin pesar la culpa estic segura que la meva s'hagués trencat per accés de pes.

Les notes de la primera avaluació van sortir, tenia tres matèries suspeses, però els pares encara no se n'havien assabentat. Quan la tutora els va trucar, estaven que pujaven per les parets. I quan van tornar de treballar vam tenir una discussió.

-Tens una única responsabilitat Nora, una, i si no saps complir amb el teu deure, s'han acabat aquests privilegis. - va cridar el pare enfadat.

-No sabeu res, només us preocupen les notes, mai us importen els meus problemes. -vaig murmurar entre llàgrimes.

-Una nena de la teva edat no té problemes.- va xiuxiuejar la mare.

-Això és el que penses eh, que no tinc problemes? Potser sou vosaltres els que no els sabeu veure- vaig exclamar, em bullia la sang, era tan complicat de veure quan la seva pròpia filla estava malament?

-A sí? I quins problemes tens Nora?- va cridar la mare.

Vaig explotar; ho vaig explicar tot. El món. I quan vaig acabar, em vaig treure un grandióss pes de sobre. Me'n vaig adonar que dir-ho en veu alta m'havia fet adonar que potser sí que era un problema, i fins i tot més seriós del que em pensava. Acabava de fer el pas més gran i difícil de la recuperació. I que en aquell moment m'acabava de despertar d'un terrible malson. Ni la mare ni el pare van parlar. Vaig aixecar tímidament i lentament al cap, em vaig trobar amb la mirada del pare, en aquell instant una llàgrima va lliscar per la seva galta. Quan vaig contemplar la mare es va tapar la boca i em va fer una forta i llarga abraçada, i per un segon em vaig sentir un altre cop la nena de la mare.

Van ser hores i hores de converses incòmodes. Amb els pares, amb metges, amb psicòlegs i amb professors. Tots els professionals em van advertir, no és un procés curt i fàcil. Només perquè jo, una nena de 13 anys no entengués el que passava dins meu, no significava que amb ajuda no ho podia desxifrar. Tot i tenir alguna recaiguda significativa he anat recuperant la bona relació amb el menjar, amb mi, i fins i tot amb els pares. No és un camí fàcil i me'n queda molt, moltíssim per recórrer. Però estic profundament agraïda de tenir tota la gent que he tingut al meu costat en aquest dificultós procés. La pressió per complir amb una bellesa probablement irreal, em va portar en un lloc fosc i macabre. Un lloc, on és increïblement fàcil d'entrar, però complicat de sortir.

Sempre havia sentit que per presumir s'ha de patir no obstant ningú em va dir que per presumir no t'havies de destruir.

Era una gelada nit a Londres, com cada nit d'hivern, i com de costum, a l'arribar a casa vaig mirar per la finestra. Tot estava com sempre, no havia canviat res, però em vaig fixar que l'Emily, la veïna del bloc del costat, concretament al cinquè, estava tenint una discussió amb algú, però no li vaig donar importància fins a la matinada de l'endemà.

Aquell matí de dissabte en lloc de despertar-me amb el molest so-
roll del despertador, em vaig despertar amb uns angoixosos cops a la porta. Eren dos agents de policia que em demanaven si ahir a la nit havia vist alguna cosa estranya al cinquè del bloc del costat. Estava tan adormit que vaig estar a punt de dir-los-hi que no, tancar la porta i tornar-me'n al llit a dormir, però vaig recordar que aquell era el pis de l'Emily i em vaig preocupar.

Els hi vaig preguntar si l'hi havia passat alguna cosa a l'Emily, i segons després de veure les expressions dels agents ja m'esperava el pitjor. M'esperava que hagués tingut un accident o que hagués desaparegut, que ja era horrible, bàsicament m'ho esperava tot, menys que em diguessin que havia mort i que a més a més, creien que havia sigut un homicidi. Em vaig quedar en xoc, no sabia què dir, què pensar, no sabia com assimilar aquelles paraules que l'agent acabava de dir.

Amb la mateixa expressió freda amb la que havien arribat, em van dir que si després d'afrontar la situació recordava alguna cosa, per insignificant que em semblés, que anés a qualsevol comissaria de la ciutat i que un agent m'atendria. Després de que marxessin els agents, em vaig estirar al llit i em vaig quedar mirant el sostre fixament pensant què podria haver passat durant aquella discussió i com podia haver acabat amb l'Emily morta. Em vaig quedar així durant la resta del matí mirant al no res, pensant que si hagués fet alguna cosa potser l'Emily seguiria viva.

En aquell moment em van venir el cap les paraules de l'agent ,vaig pensar que potser hauria de dir la veritat, però no era capaç de fer-li això a l'Oliver. No teníem una relació gaire íntima amb ell, ni tan sols

érem gaire amics, però al final era un company més de la universitat, i per això no podia relacionar-lo o posar-lo al punt de mira de la policia, però aquell sentiment de culpa m'envaïa. No vaig poder aguantar més i amb les poques forces que tenia vaig anar a la comissaria més propera amb la culpa ressonant al cap.

Vaig arribar i em vaig esperar un una sala d'espera. Poc després, una dona d'uns cinquanta anys més o menys, em va preguntar el motiu de la consulta i li vaig explicar la situació. Em va indicar que anés cap a una sala on m'esperava una agent de policia. Em va preguntar com em deia i va començar a preguntar-me coses sobre aquella nit...

-On estaves de dos quarts de set a dos quarts de nou?

-Vaig arribar a casa i vaig posar-me a cuinar el sopar

-I vas veure alguna cosa inusual?

Aquesta resposta me la vaig haver de rumiar perquè encara no estava segur de si dir realment el que vaig veure, però si estava allà era per dir la veritat.

-Sí, vaig veure des de la meva finestra del meu pis com l'Emily es barallava amb algú. -Sapa qui era?

-Sí, em sembla que era l'Oliver, el nòvio de l'Emily.

-Hi ha algun detall més que vulguis mencionar sobre el que vas veure o sobre la relació de l'Emily Robinson i l'Oliver Evans.

-Només sé que la seva relació no estava en un bon moment.

-D'acord, gràcies per la vostra col·laboració. Ho tindrem en compte durant la investigació.

Me'n vaig anar de la comissaria, i tot i que potser em convertia en mala persona he de dir sentia que aquell pes de culpa ja havia desaparegut. Vaig arribar a casa i en aquell mateix moment per molt greu que em sàpigues haver inculpat a l'Oliver vaig saber que havia fet el correcte. Em vaig posar a llegir, vaig fer el sopar i me'n vaig anar a dormir, vaja, com qualsevol altra tarda de dissabte.

L'endemà al despertar-me vaig engegar la televisió i vaig posar la BBC News com de costum, però aquest cop en lloc de sortir notícies sobre els polítics sortia la notícia que havien detingut a l'Oliver, acusat d'assassinar a l'Emily i que dimarts hi hauria el judici.

La veritat és que em pensava que no seria tan fàcil enganyar a la policia, que sortiria algun problema que m'arruïnaria el pla. Pensava que amb deixar algunes proves que inculpessin a l'Oliver i el meu testimoni no seria prou perquè el detinguessin i el jutgessin. Però supo-

130 so que si fins i tot he aconseguit convèncer-me a mi mateix que jo no havia matat a l'Emily, no és d'estranyar que la policia hagués cregut tota aquella història que m'havia inventat, on jo no tenia cap mena de relació amb l'Emily, i on l'Emily no em deixava i jo dut per la ràbia no l'acabava matant. Suposo que ara ja podia continuar la meva vida com si tot això no hagués passat mai.

La Gabriela és una nena portuguesa que s'ha hagut de traslladar a Catalunya amb la seva família per aconseguir un futur millor. Viuen a una ciutat situada al Vallès anomenada Vilabella. La Gabriela ha passat d'un mosaic urbà ple de rajoles de colors a façanes més avorrides simplement pintades o amb totxos.

És molt sociable, treballadora, patidora, enamoradissa, neta, organitzada, innocent, pèl-roja i alta. Els seus pares són molt treballadors i nobles, i la seva germana que fa segon de batxillerat és molt intel·ligent, generosa, fa un gra massa de les coses que li preocupen, és rossa, alta, i li encanta escoltar música perquè la relaxa.

Demà començo l'institut i estic molt nerviosa per si no es fixen en mi, per si em quedo sola, per si trec males notes, per si no faig amics/amigues... Em llevaré a les 6 per preparar-m'ho tot: esmorzar, dutxar-me, pentinar-me, rentar-me dents, maquillar-me una mica i marxar a les 7:45 ja que tinc l'insti a 7 minuts i 30 segons (ho vaig calcular ahir amb la meva tieta Anna). Les classes comencen a les 8. L'horari és molt bo, m'agrada com està repartit i l'assignatura que m'agrada més és Física/Química i educació física que em toca els dimarts a la tarda.

A les 6 del matí m'ha sonat el despertador, cosa que no ha servit de res perquè no he dormit en tota la nit, deuen ser els nervis suposo. El meu pare i la meva germana m'han dit que no rendiré el primer dia de l'institut i jo no els he respost. He sortit a les 7:30 de casa perquè no estava segura d'haver-ho calculat bé, i he acabat arribant a les 7:40 al centre, estava nerviosa i amb ganes de començar per conèixer gent de confiança, per fer coses juntes com: anar al bosc encantat, a les ruïnes tremoloses, a la cova del bou que he descobert en una guia que s'ha comprat el pare... A casa meua hi ha moltes coses per fer com: jugar al jardí, fer galetes, molestar a la meua germana... Un cop he entrat, he observat que no hi havia ni dibuixos, ni joguines ni res pels passadis-

132 sos com a Portugal. I a més a més, la gent anava vestida normal, sense uniforme ni res. Hi havia unes caixetes, una damunt de l'altra i amb una roda de números a cada caixa, vaja molt estrany. He pujat fins al segon pis com m'havia dit la meva germana Greta i hi havia 6 classes. He entrat a la que posava 2ESOB i només hi havia una nena asseguda a davant de tot. M'atreveixo a encetar una conversa amb ella:

- Hola, com et dius? -li pregunto.

- Hola, qui ets tu?

- Sóc nova, em dic Gabriela i vinc de Portugal, i tu?

- Jo em dic Rosalia. Saps que són les 7:45 i les classes comencen a les 8, no?

- Sí, sí, ja sé que comencem a les 8 però he vingut abans per preparar-m'ho tot, estic molt nerviosa i ansiosa per començar.

- Molt bé, però no vinguis mai més tant d'hora, és el meu moment i prefereixo estar sola que mal acompanyada.

- Val... val-vaig pensar que era la típica nena repel·lent que treu deus i seu a davant de tot. Li passava alguna cosa per reaccionar així?

A mesura que passava el temps ha anat arribant més gent, cadascú anava amb algú i ningú arribava a la classe sol/sola. Cada cop m'anava sentint més trista i desesperada, tothom em mirava d'una manera estranya i volia marxar d'allà. M'havien passat les ganes de començar quan de cop entren dos germans bessons de pell negra que els miraven pitjor que a mi, en aquell moment he pensat que podria fer-me amiga d'aquells pobres nens, però no parlaven ni català ni portuguès. Quan faltaven 5 minuts per començar les classes anaven arribant més alumnes de forma individual i de cop i volta s'asseu al meu costat un noi de pell bruna i de faccions agraiïdes que amb senyals em pregunta si pot seure al meu costat. Aviat ens entenem i no em demaneu com establir una conversa. Ell prové de Benarés, l'Índia i només en cinc minuts endevino que la nostra serà una relació per tota la vida. Tenim moltes coses en comú, connectem molt i a partir d'aquell dia omplim les nostres tardes de rialles, jocs i emocions. Sovint anem el riu i en Rashid entre granotes, bernats marbrejats, libèl·lules i papallones, m'explica com és el país on ha crescut, també em relata històries que em semblen d'en-

trada escabroses, com per exemple: que els seus morts es cremen abans de llançar-los al riu Ganges fins al punt que si no han pogut estalviar prou per pagar-se els llumins i la llenya tiren els cossos mig calcinats al mateix riu on es banyen, es renten les dents i remullen la roba cada dia. Al·lucinant!

Jo li parlo dels nostres tramvies, de les nostres sanefes en cases i pisos i dels nostres plats carregats de francesinhas, sardines i bacallà. I entre somnis i xerrades, cada setmana posem en un pot de Nutella vuit monedes per un dia jo viatjar a l'Índia i ell a Portugal. Potser junts?

Passen les hores, els dies, els mesos i els cursos i tot i que tenim altres amics, en Rashid és per mi com un germà Un dia, però, una força molt gran m'estrangula el cor, els pulmons es comprimeixen com esponges i els ulls semblen basses. Sento el dolor més gran que mai he sentit. La cadira d'en Rashid queda buida per sempre, i veig que els nostres somnis s'esvaeixen. El seu trajecte habitual en bici per venir a l'escola queda estroncat per sempre per un cotxe amb un conductor distret per un carai de mòbil.

Quina mala passada ens ha jugat la vida.

**El mar me llama
con voz salada.
Mi cuerpo descansa
sobre la arena de la playa.**

**Piel expuesta,
a gotas de oro
que la hacen brillar
como un tesoro.**

**Adoro contemplar,
la silueta que se dibuja
entre el cielo y el mar.**

**Ese relieve que nadie podrá tocar
pero siempre divisar.**

Assia Farchich Lebrahimi / 3r d'ESO

LLENGUA CASTELLANA_ 2n PREMI

El cielo llora sombras de metralla
se quiebra el alba en humo y destrucción,
las madres gritan nombres en la batalla,
los hijos caen sin hogar ni razón.

Los campos ya no dan trigo ni flores,
solo cenizas, lodo y sangre oscura,
canta la muerte himnos sin temores,
baila la guerra su danza más dura.

Las balas roban futuros y sueños,
el trueno ruge con furia asesina,
se pudre el mundo en odios pequeños,
nadie recuerda la paz que ilumina.

Mas entre ruinas un niño resiste,
en su mirada brilla esperanza,
porque hasta la guerra la vida persiste,
y tras la sombra, la luz siempre avanza.

Me pregunto qué pasó ese día:
¿Qué fue eso que el destino
puso fin a nuestro camino?

Me quedé esperando tu regreso,
sin saber que tu dolor sería un progreso.

¿Qué fue esa mirada de desprecio
que me provocó un golpe frío y necio
dejando mi alma en un gris desconsuelo?

Gal·la Martínez i Vinyeta / 3r d'ESO

LLENGUA ANGLESA_ 1r PREMI

Kinsey and Victor got into the car already knowing something wasn't right. The sky was gray, and it felt like it was screaming at them, roaring, **telling them something bad was about to happen. The air smelled of chaos and destruction.** But Kinsey and Victor didn't care. They wanted to flee. They had to. Even if Kinsey didn't know how to drive, even if little Victor still didn't know how to read road signs.

As soon as they were on the road, it started raining. The car seemed to slip every time there was a sharp curve, and Victor's heart was pounding hard. But Kinsey didn't look at her little brother. She had her head held high. She was determined. They had to get to the cabin in the mountains, but the rain didn't stop. **It was falling like a thousand waterfalls, all hitting at the same time.** The sky was angry, shouting at them, accusing them of the crime they had committed. Kinsey and Victor knew what they had done, but deep down, they knew the crime had been committed against them. That's partly why they had left.

The highway was full of cars, all speeding. They wanted to get home before it was too late. But it was already too late for Kinsey and Victor, so they were running away. They were leaving everything behind. Victor could remember what had happened that day. **The minute everything had changed. The moment guilt drowned them in that I.T. room.** The minute they realized they had to run. While Victor remembered everything that had happened, Kinsey wasn't really thinking about anything at all. She wasn't trying to remember or think about what they would do next. She had robotic eyes, still in shock from what they had both done.

Time passed, and fewer cars drove by. They were getting closer to the woods, closer to the mountain cabin, closer to the shelter. **There was so much water on the road now that it splashed everything.** The water

138 wasn't blue, it was brown. It was dirty. It wasn't pure. Just as Kinsey and Victor weren't pure.

They turned left onto the secondary road that led to the mountain. They weren't going to be able to get to the cabin just by car. The road didn't lead directly to the cabin, so they would have to walk. But it was impossible. Not with this weather, not with water cascading towards them with rage. It seemed like the sky was against them. The whole world knew what they had done. And it was punishing them for it.

- "Kinsey, we won't be able to get out of the car" - said Victor.

And Kinsey knew it, even if she was pretending to be focused, she knew they didn't even stand a chance. The sky roared. The sky drowned. The whole world was against them. They drifted on the curves, impure water splashing everywhere. They weren't going to make it.

And it was at that moment when the odds were putting them down, when they were thriving so hard, that Kinsey started to remember. To really remember. And she understood what had happened. She processed it. She realized.

She remembered her little brother. She remembered seeing him walk down the hallway with his head down. She remembered seeing everyone laugh at him. Everyone pointing at him and calling him names. She remembered seeing him and doing nothing about it. She remembered feeling that guilt. Though, the guilt she was feeling now was much bigger.

She also remembered the incident. She remembered all the kids filming him. She remembered how that rage felt, and she remembered stepping up. She remembered everyone looking at her, she felt their eyes on her as she picked him up off the floor. She remembered them both walking down the hallway and into the I.T. room.

Then, a tree fell in front of them. Kinsey hit the brakes so hard that Victor hit his head on the seat. They weren't going to see tomorrow. It was over. They would never make it to the cabin. Victor felt like all of this was his fault. If only they hadn't picked on him, if only he had been strong enough...

As Kinsey accompanied Victor to the I.T. room, Victor felt overwhelmed. It was too much. What was happening? He wanted to cry. He wanted to talk to Kinsey, but she was focused. She wasn't looking at him. It seemed like she wasn't feeling anything. They entered the room and Kinsey closed the door. She sat on the chair in front of the computer. Victor held still, not understanding. What was she doing?

-“Come on, dummy”- Kinsey said- Or do you want that video leaking to everyone's phones?

-“Oh”- replied Victor.

He hadn't realized. It hadn't occurred to him that the video could leak. He sat down and watched her sister as she logged in, and started to write algorithms that he couldn't decipher. They were there for some time. She typed complex characters while he watched. And suddenly, Kinsey's face went blank.

“No,” she said.

-What? - Victor said - What happened? Kinsey, what happened?

-I just shut down the entire internet.

And Victor looked at the screen, where he saw a dark edge spreading around the page. Kinsey had tried to erase the video, but by mistake, she had eliminated all social media, all bank accounts, all the politics webs...Everything. The Internet as they knew it had been erased from the world. From the whole universe.

And guilt drowned them. As they ran through the hallway, they wanted to hide. They didn't want anyone to see them. And so, they ran.

Now, they were wrapped around each other, inside a stolen car. Trees were falling, the sky was roaring, the water was rising. They were stuck. And then they felt the world turn upside down.

Outside Kinsey and Victor's car, the world was collapsing. No internet. No Wi-Fi. Only people. People, chaos, and a terrible storm. A storm that destroyed everything. Because these types of events only happen when all the world is guilty. All the world is punished. All except for the innocent. Except for the saviors. Except for the clean souls. The ones that are going to lead a new world.

140 **The sun rose in a new world. On a new and renewed world. A world where the only survivors were two damaged kids who were opening their eyes in a car. The people who had felt so guilty, but really, they were the purest in the world. The only ones still standing. The saviors of the world.**

Assia Farchich Lebrahimi / 3r d'ESO

LLENGUA ANGLESA_ 2n PREMI

Dr. Meredith Carter was no stranger to impossible cases. As the youngest surgeon at St. Raphael's Hospital, she'd earned an awesome reputation for saving lives against all illnesses and emergencies. But nothing could have prepared her for the night that changed everything.

It started on a stormy evening when a man named Lucas Gray was rushed into the ER. His body was mangled from a car crash—broken ribs, punctured lungs, a lot of blood loss. **No one thought he'd make it through the night. Meredith tried everything she knew, but his vitals kept dropping and failing. Desperate and out of options, she left, defeated.**

As she leaned against the cold wall outside the O.R., her boss, Dr. Sebastian Hale, appeared. His dark eyes glinted, and his presence sent a shiver down her spine.

“Let me take over,” he said, his voice smooth and quiet. “Sebastian, there's nothing left to do. He's dying,” she replied. “Not yet,” he said, pulling out a small glass vial filled with a reddish liquid. “Do you trust me?”

Meredith hesitated. There was something unnatural about the way he held the vial, something almost reverent. But Lucas was slipping away. Finally, she nodded.

Sebastian moved quickly, injecting the liquid into Lucas's veins. Almost immediately, the monitors stabilized. His heart started pumping, and his breathing evened out. By morning, Lucas was lying in bed, completely healed. His X-rays showed no broken bones or damage at all. **It was as if the crash had never happened.**

142 Meredith confronted Sebastian in his office. “What was in that vial?” she demanded. “A cure,” he said. “Don’t play games with me. That wasn’t medicine. It’s... something else. Something unnatural.”

Sebastian leaned back in his chair; his expression was unreadable. “It’s vampire blood, Meredith.”

The words hung in the air. She stared at him, waiting for him to laugh or explain. But he didn’t.

“Vampires aren’t real,” she said finally, though her voice wavered.

“Aren’t they?” he asked. “Think about it. Rapid healing, perfect recovery. You saw it with your own eyes. It’s real, and it saved Lucas’s life.”

Her mind raced. It couldn’t be true, but the evidence was undeniable. “Why would you use something like that here? What if it’s dangerous?”

“It is dangerous,” Sebastian admitted. “If the patient dies with vampire blood in their system, they don’t stay dead.”

Meredith’s stomach dropped. “You mean they turn...?”

Sebastian nodded. “That’s why we only use it when there’s no other choice. But it works, Meredith. It saves lives.”

In the weeks that followed, Meredith couldn’t stop thinking about the bloody remedy. She saw Lucas walking through the hospital halls as if nothing had happened. But at night, she’d wake up from dreams of glowing eyes and sharp fangs.

One evening, a young girl named Mia was rushed into the ER. She had a failing heart, and no donor was available. Mia wouldn’t make it through the night without a miracle.

Meredith’s hand hovered over her phone. She could call Sebastian. She could save Mia. But at what cost? She’d be bringing something dark into

the light, something that could change everything.

Before she could decide, the lights flashed. The air grew colder, and a shadow moved at the edge of her vision. She turned quickly; her heart was racing.

A man she didn't recognize was standing in the doorway. His pale skin seemed to glow under the harsh hospital lights, and his eyes—a deep, burning red—locked onto hers.

“You shouldn't play with things you don't understand,” he said, his voice as smooth as silk. “Sebastian doesn't know the full price of his 'remedies.'”

“Who are you?” Meredith asked, her voice trembling.

The man smiled, revealing sharp, glinting fangs. “Let's just say I'm here to make sure you won't make the same mistake he did.”

Once upon a time, there was a pharaoh. His name was Tafiri. He lived in Egypt. He had a huge palace and a lot of slaves. But he wasn't happy. He wasn't married, and he also didn't have any children. He felt alone.

One day, he decided that he was tired of always staying in the palace and doing the same crap every day. So, he decided to leave the palace **and all his slaves and servants behind. He took his horse Nile, a chest with some clothes, water, and food, and he ran away. He rode until the horse got tired. After a while, he stopped to rest. He looked around, and he could only see sand. There was sand everywhere. He was in the desert!**

It was starting to get dark, Tafiri and his horse were tired, and they needed to rest. So Tafiri took a cloth from his chest, put it on the sand, and lay on it. A few minutes later, he fell asleep.

He woke up the next day to the sunlight. The sun was almost above him. "It might be midday", he thought. He got up. "I'm starving. I'm going to get some food from my chest." But, when he turned around, his horse and chest weren't there. "Where's my horse!" he screamed. "God, why are you doing this to me right now? I'm just a poor pharaoh who wanted to feel free for once in his life!" "What am I going to do now?", he thought, "My horse is gone, and I'm in the middle of the desert alone, and, even worse, I have nothing to eat or drink!" "No, I can't think about this now. I must keep going." So, he continued walking through the dunes. He walked all day long without eating or drinking.

When he got tired of walking, he stopped to look around him. There was still only sand and dunes, and that fine line called the horizon that was his north and his only hope of there being something else waiting for him.

The sun was coming down, and the sky was getting darker, so he took the cloth, which was the only thing he had left, and put it on the sand again and lay on it. He couldn't sleep that night, so he just kept looking at the sky. The sky was starry that night. While Tafiri was looking at the sky, he wondered what the stars would say to him if they could talk. "They would probably be laughing at me," he thought. "But I'm going to get through this," he said to himself. A few minutes later, he fell asleep.

Tafiri woke up the next morning to a weird noise. When he opened his eyes, he saw a huge sandstorm coming from the distance. He got up as quickly as possible and started to run, but the sand was swallowing him slowly, his feet were completely buried in the sand, so he couldn't move. But he could see the sandstorm getting closer and closer and the wind blowing harder. "It's over," he thought. So, he closed his eyes and waited. But nothing happened, the wind stopped blowing, and when he opened his eyes again, the storm was gone! "I might be starting to hallucinate," he said. "I'm so thirsty."

The pharaoh got up again and saw a big dune close to him. "Maybe I could get a better view from the top of that dune," he thought. So, he started to climb the dune. When he arrived at the top, he saw a small oasis in front of him. "Water! Finally!" He ran down the dune and went straight to the oasis. He filled both his hands with water and drank from them, but he couldn't feel the water in his mouth. When he looked at his hands again, he noticed they were full of sand, and he could feel the sand grains in his mouth. He spat out as much sand as he could, and he fell to the ground. He had no strength left to get up, so he just looked at the sky again, but this time it wasn't dark, so he was blinded by the sun. He covered his face with both hands and cried. "There's nothing left for me in this world, maybe I was just meant to die," he thought.

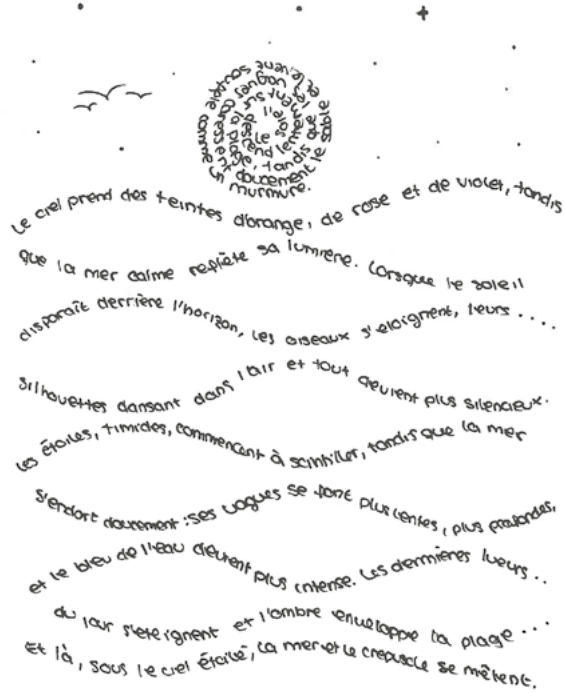
While he was crying, a tear fell down his cheek and touched the sand. Right after that, a shadow covered the sun, the pharaoh wasn't blinded by the sun anymore, so he took his hands away from his face, and when he looked up, there was a huge palm tree. "Where did this palm tree come from?" he asked himself. Then he touched the ground to try to get up. His hands were still wet with tears, so when he finally got up

146 and shook the sand off his hands, two more palm trees appeared at the exact spots where his hands had been! “I understand it now. This is a magic desert. Whenever you put some water on it, a palm tree grows.”

Tafiri kept crying and crying, this time with joy, throwing tears onto the desert. Not just palm trees, but flowers, grass, and other plants started growing everywhere! Even a long river appeared running across the desert! When the pharaoh saw the river with the water running down it fast, it somewhat reminded him of his horse, so he named it after him, Nile.

Assia Farchich Lebrahimi / 3r d'ESO

LLENGUA FRANCESA_ 1r PREMI

Le soleil se couche et le ciel se teinte de rose et de violet, tandis que la mer calme reflète sa lumière. Lorsque le soleil disparaît derrière l'horizon, les oiseaux s'éloignent, leurs silhouettes dansant dans l'air et tout devient plus silencieux. Les étoiles, timides, commencent à scintiller, tandis que la mer s'endort doucement: ses vagues se font plus lentes, plus profondes, et le bleu de l'eau devient plus intense. Les dernières lueurs du jour s'éteignent et l'ombre enveloppe la plage... et là, sous le ciel étoilé, la mer et le crépuscule se mêlent.

Georgina Fontseca i Viladecans / 3r d'ESO

LLENGUA FRANCESA_ 2n PREMI

LES PÉTALES DE
 TOUTES LES COULEURS
 EMPARENT LE PAYSAGE
 ET LE POLLIN
 DÉGAGENT ATTIRER LES
 LE PAYSAGE UN PAYSAGE UN PAYSAGE UN PAYSAGE
 ENVIRONNANTE. LES ROSES TRANSMETTANT
 LA JOIE, LES MARGUERITES AFFICHANT
 LEUR POSITIVISME, ET LES ORCHIDÉES
 AVEC LEUR FASCINANTE BEAUTÉ.
 UNE FOIS
 FLEURIES
 ELLES OFFERT
 UN
 SÉCRÈTE BICHANTEUR
 DE LA COULEUR À UN NIE

Laia Cabrerizo i Serrallonga / 3r d'ESO

LLENGUA ALEMANYA_ 1r PREMI

**Stille Dünen
Der Sand tanzt auf ihnen
Stern am Himmel**

Dunes silencioses
La sorra balla al damunt
Estrella al cel

Aicha Bouh-Bouh i Vidal / 3r d'ESO

LLENGUA ALEMANYA_ 2n PREMI

**Helles Wasser
Der Fluss ist ein Spiegel
Vögel singen**

Aigua transparent
El riu és un mirall
Ocells canten

Angel Verma / 3r d'ESO

LLENGUA ALEMANYA_ 3r PREMI

**Die Sonne scheint
Der Himmel explodiert
Voller Farben**

El sol brilla
El cel esclata
Ple de colors

Després de llegir ***Les aventures d'Ulisses***, adaptació de l'***Odissea*** d'Homer, l'alumnat de 4t de Secundària han escrit una narració inspirada en els personatges d'aquesta obra clàssica de la Literatura Universal. A continuació, han compartit la seva creació literària amb un generador d'imatges d'intel·ligència artificial i han seleccionat un resultat que acompanya el text.

Els pàl·lids espectres dels difunts de l'Èreb es mouen al meu voltant. És difícil poder-los reconèixer; alguns no són més que figures difoses que es perden entre una multitud d'ànimes igualment afeblides per la mort.

Comprendre les seves paraules és costós; sembla que els mots es desfacin a l'aire i no m'acabin mai d'arribar. Escoltar-los amb claredat només és possible si tasten la sang del sacrifici, però Tirèsias ha de ser el primer que la prengui. Mentre espero la seva arribada, observo la desfilita d'ànimes que passen davant meu, aixecant el cap per veure'm, però tornant-lo a baixar ràpidament. Si la seva veu fos prou forta, què serien capaces d'explicar?

Mentre estic perdut en aquestes reflexions apareix Tirèsias, i li permeto tastar la sang. Res del que augura és bo. Cada paraula que pronuncia em dol, però cada silenci m'espanta encara més pel que pugui dir després. Sento com se'm talla la respiració, i el meu cor bateja amb força. Acaba de parlar i desapareix. Però el cop més dur de tots encara no l'he rebut. D'entre les ombres apareix una nova figura. Em costa distingir els seus trets, ja que la confonc amb la resta d'espectres; a l'últim, però, identifico qui és, i amb un nus a la gola, llàgrimes als ulls i les mans tremoloses li indico a la meva mare que begui el vermellós líquid de l'ofrena. Encara era viva quan la vaig deixar a Ítaca.

Un cop ha recuperat la força, m'explica que la seva mort va ser causada per l'enyor i per la incertesa de si era viu. El meu cor està ple de tristesa i amargor. Sento la càrrega de la culpa a l'esquena, com un pes enorme del qual no em podré desfer mai...

***Alétheia** (en grec ἀλήθεια, 'veritat') és el concepte filosòfic que es refereix a la sinceritat dels fets i de la realitat. Literalment la paraula significa 'allò que no està amagat, allò que és evident', el que 'és vertader'.

“Què hauria passat si la bossa de cuir no hagués estat oberta?”

Oriol Foguet i Terricabras / 4t d'ESO

LLENGUA CATALANA_ 2n PREMI

–Quin tresor deu ser el del rei Èol que el nostre capità guarda tan ben amagat i que no es pot treure ni mirar fins que no estigui ben amarrats? Segur que la bossa és plena d'or i plata, i per això la vigila de tan ben a prop; i a dreta llei ens tocaria una part, car hem viatjat i patit tant com ell! Ara que som tan a prop de casa, no hi pot haver cap perill si hi donem un cop d'ull.

A hores d'ara, és clar ja eren a tocar de la costa, on podien distingir la gent que feia foc enmig de les roques. La tripulació estava a punt d'obrir l'enorme bossa de cuir, quan de sobte un jove remer anomenat Damià, digué:

-Ulisses és l'home amb qui li heu confiat la vida durant aquests darrers anys, i és així com ara també hauríeu de confiar en ell. Si va donar ordres de no obrir la bossa fins a estar ben amarrats a la nostra estimada illa d'Ítaca, per algun motiu serà.

I fou així com la tripulació li va fer cas a Damià i mantingueren la bossa tancada, a l'espera de desvelar el misteriós secret que hi amaga.

Van passar dos dies i una nit navegant fins que no varen arribar a terres conegudes, on foren rebuts amb una gran festa i un banquet organitzat per Penèlope i Telèmac. Tot i que els grans herois que havien retornat de la Guerra de Troia després de dotze llargs anys, no tothom els va rebre bé; tots aquells que ja esperaven ser els pròxims reis d'Ítaca, se'ls acabaren les esperances en veure que Ulisses arribava amb les seves naus des de mars obertes. Alcibiades, un dels possibles futurs reis d'Ítaca, cegat per la ira en veure que Ulisses estava viu, va decidir que per molt que l'heroi grec hagués tornat sa i estalvi de la guerra de Troia, ell mateix l'havia de privar de viure si volia ser algun dia, el rei d'Ítaca. Havia d'actuar de pressa, ja que Telèmac li quedaven pocs anys abans no estigués preparat per assumir el càrrec. Varen passar setmanes de festa a

l'illa d'Ítaca, on tothom hi era present, a excepció d'Alcibiades, que ho observava tot des de la llunyania. Ací varen passar dues setmanes més, quan Alcibiades va veure que havia d'actuar ràpidament, abans no fos massa tard. Fou així com Alcibiades va decidir reunir a tots els altres homes que continuaven molestos en veure que no podrien ser els futurs reis d'Ítaca. Es reuniren a dalt del Mont Sarnos i pregaven als déus que escollissin un d'ells com a futur rei d'aquelles precioses terres que ara governava Ulisses el d'enginyers innumbrables. Els déus que cada dia escoltaven les pregàries, cansats de la insistència d'Alcibiades i els seus companys, van decidir intervenir.

Zeus envià a Hermes, el missatger dels déus, al fet que anés amb Ulisses i li digués que havia de tornar a deixar enrere la seva estimada terra, per partir cap al regne dels morts un altra vegada per parlar amb Tirèsies, ja que un mal presagi estava a punt d'afectar Ítaca.

I així fou com Ulisses i els seus homes hagueren de deixar enrere les seves famílies altra vegada per partir cap a l'Inframon. Van navegar durant dues setmanes abans no van arribar a aigües tèrboles, senyal que eren a prop de l'Inframon. Ulisses va sacrificar l'anyell i varen esperar, fins que Caront, el barquer de l'Inframon s'endugué a Ulisses.

Un cop dintre, Ulisses va anar a parlar amb Tirèsies, i aquest li digué: –Ulisses d'Ítaca, no hauries d'haver marxat de la teva terra estimada, ara la teva gent corre perill, ja que Alcibiades es vol fer amb el tron, i posarà en perill a tots els teus éssers més estimats. Ara has de tornar de pressa, abans no sigui massa tard.

Ulisses i els seus homes, van tornar als vaixells i posaren direcció a Ítaca. Els remers van remar sense parar ni un sol moment durant el primer dia, i quan per fi tingueren un vent favorable van obrir les veles. Mentrestant, a Ítaca, Alcibiades ja estava fent els preparatius per apoderar-se de el tron. Al poble, la gent tornava a estar indecisa i preocupada, pels fets que podrien tenir lloc ara que no hi havia cap mena de defensa. Telèmac, que per sort havia heretat el do de les supersticions i de l'enginy que també tenia el seu pare, va veure que Alcibiades trama-va alguna cosa, va decidir anar a investigar una mica i fer temps abans el seu pare no retornava del viatge a l'Inframon. Van passar els dies i

158 Ítaca continuava amb un neguit constant. Telèmac seguia observant els moviments d'Alcibiades per precaució.

Ulisses, que ja portava prop d'un mes enmig del mar, va demanar ajuda als déus i, Atena en sentir les seves pregàries va decidir ajudar a la tripulació d'Ulisses. Els hi va proporcionar un fort vent favorable que els portar a unes altes velocitats fins a la seva terra. Van passar només tres dies més fins que no van veure la seva estimada illa.

Alcibiades, en veure les naus des de la llunyania i que venien a altes velocitats, va decidir que era moment d'assaltar el tron. Però no fou tan fàcil, ja que Telèmac, que l'havia estat observant, sabia el que planejava i li va plantar cara. Alcibiades, quan es dirigia cap al palau reial, va ser aturat per Telèmac i li digué:

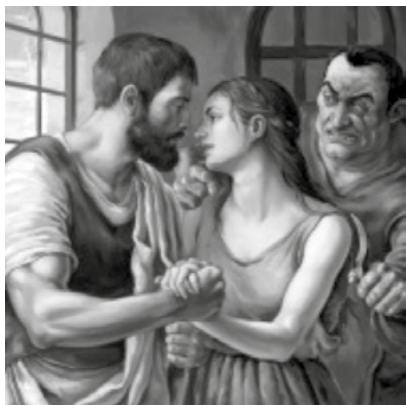
—Miserable home que habita les terres d'Ítaca i que intenta destronar el meu pare, que lluita per al bé del nostre poble i ha hagut d'abandonar els seus éssers estimats per anar a lluitar per la seva gent i descobrir el mal presagi que podia afectar Ítaca.

—Jove Telèmac, ets igual d'enginyós del teu pare però massa jove per ser un candidat al tron. Ítaca estarà governada per les meves grans idees.

—No ho tindràs tan fàcil si vols prendre el tron. T'hauràs d'enfrontar amb mi a un combat a mort.

Els dos homes van desembeinar l'espasa i el combat començà. Incansables, no van parar d'intercanviar-se cops i el so de la col·lisió de les espases va sonar múltiples vegades, abans Alcibiades no va aconseguir clavar-li la seva espasa a Telèmac entre les dues últimes costelles. Telèmac caigué ferit enmig del pati del palau. Penèlope en sentir el crit de dolor de Telèmac va sortir corrent a veure què havia passat, i l'ànima li va caure a terra en veure el seu fill mort a mans d'Alcibiades.

Ulisses, quan va arribar al capvespre al palau reial, trobà el seu fill mort enmig del pati interior. Ulisses cegat per la ràbia va anar a buscar Alcibiades, l'home que va matar al seu fill i per la seva sorpresa ell ja estava esperant. Ulisses, va desembeinar l'espasa i li clavà al cor d'Alcibiades que caigué mort allà mateix.

Calipso tenia dos fills forts i intel·ligents i una bella esposa. Vivien en una cabana situada en una illa d'abundant vegetació, apartats de les rutes marítimes dels herois i mercaders i lluny de les altres illes. Els agradava la calma. El silenci.

Ella era feliç. La vida li somreia. Veia la felicitat als ulls de qui estimava. A la Peria, la seva esposa, li agradava deixar córrer les hores de la tarda estirada amb ella als amplis jardins del voltant de la cabana. Eren afortunades. Fins aquell dia. El dia en què tot canvià.

Calipso i Peria observaven com les ones de la mar envestien cruelment les roques del marge est de l'illa. Els seus dos fills, Calise i Atícole, que eren de formositat incomparable, jugaven alegrement pels vastos jardins mentre ella i la Peria es deixaven captivar per la summa bellesa de la natura.

En aquell precís instant, se sentí el plor dels infants, seguits d'uns crits esgarrifosos. S'aixecaren de pressa, però no arribaren a temps. Els crits cessaren alhora que Calipso entrava a la cabana. El que trobà allà no ho poden descriure les paraules: els seus fills, morts. Amb l'abdomen obert i el coll tallat. En girar-se per abraçar a Peria, la desgràcia la seguí. Peria, a terra, amb la mirada perduda i el cap tallat. Calipso es tornà a girar i veié una figura. Ho entengué tot: una dea ressentida amb ella per la mort del seu fill, un comerciant arribat a l'illa de Calipso i a la deriva amb el cap tallat des de les roques errants anys enrere. La dea, que culpava a Calipso d'aquesta mort, en veure tanta joia a la vida d'aquesta, sentí l'enveja créixer dins seu. I, a l'alba d'aquell mateix dia, decidí acabar amb la felicitat de Calipso.

L'alumnat de 4t de Secundària de llengua i literatura castellana, després de treballar a l'aula la literatura medieval i ***El Conde Lucanor***, analitzant-ne l'estructura i la seva funció didàctica i moral, han dut a terme una pràctica d'escriptura creativa seguint el mateix patró que la narració original, però adaptat a una temàtica actual.

Clara y Lucía eran amigas del alma. Habían compartido una vida juntas; risas, lágrimas, sueños y confidencias. Siempre se habían tenido la una a la otra para todo.

Con el tiempo, las conversaciones entre ambas se volvieron tensas. Las palabras envenenadas de Lucía cargada de celos y envidias que nacían de sus propias inseguridades se colaban entre las grietas de su relación. A Clara le parecía ir andando siempre sobre una fina capa de hielo, y cada nueva amistad, cada logro, amenazaba con romperla.

Un día decidió hablar con su madre.

—Mamá, quiero a Lucía como si fuese mi hermana, pero estar a su lado me está destruyendo; me hace sentir pequeña. ¿Qué debería hacer?

—Te voy a contar un cuento que quizás te ayude a hallar la respuesta:

—Había, en medio de un frondoso bosque, un árbol robusto y una hiedra que lo envolvía. Lo compartían todo; un hogar, la calidez del sol que acariciaba sus hojas, el frescor de la lluvia, el susurro del viento que mecía sus ramas. Crecían juntos en busca de luz.

Al principio era agradable. Ambos hallaban consuelo y refugio en la compañía del otro.

Años después, la hiedra fortaleció el agarre. Era tan fuerte que oprimía al árbol, impidiéndole respirar. Este sabía que si no se desprendía de la hiedra, la acabaría asfixiando. Ya no podía ni alzar sus ramas hacia la luz que lo mantenía vivo. Pero sin ella se sentía desnudo y profundamente solo; y su afecto incondicional y miedo a perderla lo acabo marchitando.

Cuando terminó su relato, la madre miro al rostro, ahora húmedo, de su hija.

—Clara, si no aprendes a soltar podrías terminar como el árbol, derrumbándote por el peso de una relación que ya no te deja crecer. Aunque quieras mucho a alguien, si estar con esa persona te hunde, te oprime y te impide avanzar; conviene aprender a caminar sola y a liberarte

164 de aquellos que te lastiman. A veces las raíces no están hechas para durar toda la vida.

La autora entendió que el ejemplo era bueno, y lo hizo escribir en unos versos que dicen así:

*Si algo te hiere impidiéndote crecer,
lo más sabio es dejar ir para poder renacer.*

Sara Martín i Mateu / 4t d'ESO

LLENGUA CASTELLANA_ 2n PREMI

–¿Qué puedo hacer entonces?

Quiero poder ser yo sin tener que decepcionar a quiénes amo.

Quiero poder quitarme la máscara que me oculta. Aquella que todos esperan que lleve sin ni preguntarse si me representa, aquella que esconde como soy en realidad.

Pero me aterra que entonces no puedan volver a amarme, sin entender que realmente yo no he cambiado, solo su forma de verme, antes contemplando un erróneo reflejo de mi interior.

¿Qué puedo hacer entonces? ¿Cómo puedo explicarles que soy trans sin que sus miradas me juzguen? ¿Cómo puede ser la decisión correcta decirlo y cambiar, sí, eligiéndola, voy a lastimar a quienes me rodean?

–Escucha, –me dijo Lena, mi mejor amiga, – había una vez un hermoso pájaro viviendo en el zoo. “Es precioso, ¿podemos venir mañana también?”, decían los niños.

Al ave le encantaba ser admirado y hacerlos feliz. Pero aun así, todas las noches lloraba.

Lloraba porque no podía ser quién quería; no podía volar.

Retenido en su inmensa jaula se preguntaba cómo sería hacerlo, hacer desvanecer aquella tristeza que le carcomía por dentro, aunque significara decepcionar a los demás. Y, ¿valdría la pena ser feliz si nadie volvería a amarlo?

Una noche, un guardia dejó su jaula abierta, y él voló, tentado por su libertad, sin tener en cuenta, por primera vez, lo que pensarían todos.

Y por la mañana, sobrevolando el zoo, se dio cuenta de que, aquellos niños que le querían, preferían que estuviera volando feliz a enjaulado y vacío, aunque eso implicara no volver a verlo.

Y Lena continuó:

–No escondas quién eres para gustar a los demás. Tienes que priorizar tu felicidad frente a los posibles prejuicios de otros. Si realmente te aman, te apoyarán. Recuerda al pájaro; sal de tu jaula para poder volar.

166 **La decisión siempre será la correcta si es la que te hace feliz.**

Y Sara creyó tan importante la lección que la escribió:

No dejes que la opinión de los demás te haga decidir por ti, si escoges y no lo aceptan, no te aman lo suficiente para querer que seas feliz.

Un día, el Conde Lucanor, preocupado, llamó a Patronio para expresarle acerca de una duda que le inquietaba profundamente. Le dijo:

-Patronio, un amigo mío, a quien tengo en gran estima, me ha pedido que le preste dinero. Mi deseo es ayudarlo, pero temo que esta acción pueda causarme algún perjuicio. ¿Qué me aconsejas hacer?” Patronio, siempre sabio, respondió diciendo:

-“Señor, para que entendáis mi consejo y lo que os quiero sugerir, os contaré lo que le pasó a un hombre que tuvo un encuentro con un lobo... Había una vez un hombre que encontró un lobo atrapado en una trampa. El lobo, herido y desesperado, le pidió ayuda, rogándole que lo liberara, prometiendo no hacerle daño. El hombre, movido por la compasión accedió y con cuidado, lo sacó y lo liberó, pero en cuanto el lobo estuvo libre, quiso atacarlo. El hombre lo esquivó y al ver que no tenía otra opción, tomó un palo y golpeó al lobo hasta matarlo.

- “La lección, señor” - continuó Patronio -, “es que no siempre aquellos a quienes ayudamos actúan con gratitud. Hay quienes, motivados por el interés, olvidan el beneficio recibido. Por ello, es mejor actuar con prudencia y no confiar ciegamente.”

El Conde Lucanor, tras escuchar la historia de Patronio, reflexionó y decidió proceder con cautela. Decidió no prestar el dinero sin estar seguro de la honestidad de su amigo. Investigó y descubrió que había muchas otras maneras de ayudarlo sin correr riesgos.

Y como Martí escribió esta historia, quiso dejar un buen consejo para quien lo lea:

*“A quien puedas ayudar, hazlo con precaución
no siempre quien pide tiene buena intención.”*

In a world where memories were represented as stones and people carried them in a sack, Edgar's one was the heaviest anyone had ever seen. Each stone in the sack held a memory: smooth ones were filled with happy moments, but the sharp ones represented pain and regrets. Edgar, an old man, had so many memories. Now, his back was bent from years of carrying that pile of stones and he walked slowly, avoiding others. He thought that every stone was important, even the painful ones because they told the story of his life.

One afternoon, Edgar stopped by a quiet stream to rest. He stared there, feeling the weight of his sack more than ever. A boy, who was walking along the stream noticed him and came closer.

-Why is your bag so big? The boy asked curiously.

Edgar, embarrassed, answered:

-Because I've lived a long life, and every stone in there is a part of me.

Then the boy asked:

-But do you need all of them? Some of them look too heavy!

Edgar didn't reply, but the boy's words stayed in his mind. Slowly he opened his sack and pulled out a pointed black stone. It was one of the heaviest and its sharp edges hurt his hand. As he held it, the memory came to his mind: a terrible argument that ended in years of silence. Despite the pain he felt, he also remembered the good times they had shared before the fight.

-I'm sorry. He whispered to the memory even though his brother was long gone.

To Edgar's surprise, the stone began to change. The pointed edges gradually disappeared, and it became smaller until it dissolved into sand. Edgar felt a strange mix of sadness and relief. The boy smiled and said:

-See? Not every stone needs to stay.

Encouraged, Edgar pulled out another stone, even heavier than the last one. This one was the memory of losing his wife. For years he had clung to the pain, afraid that letting it go would mean forgetting her. But as he held the stone, he remembered the love they had shared and the happy times they had lived together. Tears ran down his face as the stone became lighter and finally disappeared.

Edgar stayed by the stream for hours, pulling out more stones carefully. The stones he kept were the ones that reminded him of love, joy and lessons learned. For the first time in years, his back was straight, and his steps felt finally free. As he walked away, Edgar felt hope. He was ready to make new memories, ones that wouldn't weigh him down.

I could still recall how all the balls with numbers engraved on them fell and how those kids picked them up. They knew that the whole country was looking. I grabbed the lottery tickets that I had strongly. I was being careful not to get caught because I was at work watching the national channel. Their little voice singing the numbers and my legs trembling with excitement. Every year I bought many lottery tickets, and this year wasn't an exception. My chances, though, were too slim, a few in a billion. That being said, the number they were saying was none of the ones I had on the table. I flipped through all of them and an unstoppable pain started to appear in my heart. Nothing. Absolutely nothing. I looked under one of them, and in front of me in a crumbled paper there was printed the exact number on the screen.

At that exact moment, I started to imagine my new life. I knew I had to quit my job in order to be happy. It was quite harsh, but I could not spare another day sitting in that uncomfortable chair. Apart from the fact that everyone was mean, I hated it. I was just a clueless teen when I was forced to choose. The pressure made me absolutely forget about my real passion and I only objectively thought of money. And there was no better choice than to study finance, right?

Then I started to wonder where I would go with all my money. I had to leave my hometown, and I wouldn't leave many people behind. My parents still lived in it, but I had become so obsessed with my job, I had lost everything else. No friendships and at the age of thirty-four years old I had no husband or kids. Out of nowhere, a little spark lit inside my chest and I could feel myself daydreaming. The hope of a better life pounded on my heart with the dream I always wanted to follow. Travelling.

A couple of days later, I headed to the bank. Since that moment at work,

imagining my new life, that little shining spark had not died in my chest. My perfectly fitted suit enhanced my body at its finest. I had tailored it myself, just a few sleepless nights away and then I also realized my other passion. I loved fashion, and every time I found out about new collections it made my stomach filled with goosebumps.

My heels impacted on the floor of the bank like they knew what was about to happen. A middle-aged man welcomed me into his tiny office and left a couple of minutes after with my lottery ticket. The man came back, although now he had a weird smile growing on his face and I immediately knew something was wrong.

—Ma'am?—he said looking at my confused green eyes.

I couldn't bring myself to answer that nerve-wracking voice. Something was definitely wrong.

—Your lottery ticket is from last year.

Everything shattered in me. I could feel my bones creak and my heart falling although I knew none of it was real. My heart pounded fast with disbelief, and I felt how my blood stopped circulating in my veins. I could not believe I could have been so naïve to think I could have won the lottery.

I arrived at my lonely apartment. It was too small, but functional enough. That day it was a mess. Clothes spread everywhere and bags on the little space of my kitchen table. I took some clothes out of the couch, and I sat there. I could feel a tear rolling down my face while, for once, I observed my apartment. Carefully looking for something, something that could make me want to stay. And while I felt my tear falling from my face, I realized nothing could make me want to stay.

A gloomy dawn, driving through empty highways. My bags were all packed up in the trunk of my car. When the dim light from the small airplane window softly touched the new dress design from my notepad a spark lit up shining on my chest and for once I knew what to do in my life.

“DID he, or DID they?”

Jasmin Singh Kaur / 4t d'ESO

LLENGUA ANGLESA_ 3r PREMI

The walls were screaming, calling for attention, claiming how unwanted, unloved, they felt. There were merely two fluorescent lamps working, one of them wanting to sleep as if it was exhausted. You could tell that since its eyes were blinking, trying to be awake. Eventually, it fell asleep, leaving the other one alone because it wasn't going to wake up, not anymore. The colours were getting ill and with their remaining strength, they held onto the walls, asking for help. The roof cried, the tears rolling down on the corners while opening itself to the public, showing them how broken it was. The room felt as the inside of a broken heart, as the inside of their broken heart.

Those who had their hearts in pieces were filthy. Disgusting. Repulsive. Unhinged. Covered in blood. His blood, the same as theirs. Nothing could prove their innocence. At the end of the day, they had lost their innocence the night they were conceived. They shared the same past, filled with repugnance, nausea, horror. Every psychologist who had heard their story felt, at the time, their stomach churning in gruesomeness.

The one who caused this suffering was their father. He made their lives a living hell. Why would someone hurt their own kids? He was sickening. He forced them to do things. Things you could never imagine. Things you would never want to know. Things that would make you lose your faith in humanity.

He had stripped away their childhood. Tonight, they stripped away his life. An eye for an eye. It's what their father said before getting stabbed... in his eye.

“We shouldn't have done that! They will find us.” Timmy, the nine-year-old kid, whispered with trembling voice, walking in circles around

the room. His voice was filled with stress. His actions too. He brought both of his hand to his hair and teared them. Before he could harm himself more, his brother slapped him.

“Put yourself together!” James shouted, even though he didn’t care if the police found them. He was even eager to go to prison. Nonetheless, it was Timmy who stressed him. “Why can’t you just shut up? For God’s sake!” He rolled his eyes, annoyed.

“This is your fault. Timmy didn’t want to kill him. You forced him, just like Dad did.” Jane admitted, pushing James. Her action made James go crazy and he pushed her back, her body falling on the floor.

“You’re not a saint either. Everybody in this wanted to kill him. Even Timmy.” Jared reminded them, still acting nonchalant about the situation. Although, a smirk tugged the corners of his lips. He did enjoy killing him. He finally got the revenge he had sought for so long.

“However, James incited us...” Charlie mumbled, clearly scared of James but tonight, he had won some courage to confront him.

“What did you say?” His eyes were red with wrath, as if he was an animal in his wildness. Hearing no answer from Charlie, James scoffed. “What a coward.” Although, he frowned when he saw how watering were his eyes getting. “Are you crying? Unbelievable! I’ll give you reasons to cry.” He burst out before jumping onto him.

Everything went downhill. It all happened at a lightning speed. A huge amount of punches were thrown. Not only James. Everybody. Somehow, they started stabbing each other. It was a massacre. The colour of the walls went from grey to dark red. The screams were louder and higher. Everyone was in pain.

All the sudden, there was nothing but deafening silence. The screams, the cries, the pain ceased. They were all dead. However, only one corpse was lying on the floor.

Un jour, à la gare de Lyon, Paul attendait le train pour rentrer à la maison. Tout à coup il a vu une vieille valise posée sur un banc. Il a regardé partout, mais personne ne semblait la chercher. Il a attendu un peu et puis il a décidé de l'ouvrir. À l'intérieur, il a trouvé des photos anciennes, une vieille enveloppe et une petite clé dorée.

Paul a lu les lettres de l'enveloppe. Elles parlaient d'une femme nommée Louise, qui avait perdu l'amour de sa vie pendant la guerre. Dans sa dernière lettre, elle a écrit: "La clé est la promesse de nous retrouver un jour". Curieux, Paul a décidé de suivre les indices. Après plusieurs heures, il est arrivé dans un petit village. Dans cet endroit, il a trouvé une vieille maison presque en ruines. Il a mis la clé dans la serrure et la porte s'est ouverte. À l'intérieur, une vieille femme l'attendait, avec un mélange d'espoir et de tristesse.

- Enfin, vous êtes là! -elle a dit doucement.

Paul a compris qu'elle le confondait avec l'homme qu'il avait vu sur les photos, mais il n'a pas eu le cœur de la corriger.

- Oui, je suis là! -a-t-il répondu tendrement.

Et ce jour-là, Louise a enfin trouvé la paix en croyant que l'amour perdu était revenu.

Anna Armengol i Ibáñez / 4t d'ESO

LLENGUA FRANCESA_ 2n PREM

Cette année-là a été une mauvaise époque pour moi. Mon mari m'a demandé le divorce pendant le dîner de Noël, mon père est mort le 1er Janvier et alors mon patron m'a licencié de l'entreprise.

C'est ainsi que, sans avoir de l'argent ni maison, j'ai déménagé chez ma sœur, qui cette semaine-là était partie en vacances avec son mari et ses deux filles. Donc, je suis restée seule.

Il était une nuit fraîche. J'étais nostalgique. Mon indépendance de ma vie me manquait et en regardant les étoiles, j'ai désiré retrouver l'amour et avoir l'argent nécessaire pour avoir ma propre maison. À ce moment-là j'ai reçu une notification à mon portable. Il était un transfert de 60.000 euros! J'ai cligné mes yeux. Est-ce que tout ça était un rêve ? Le lendemain, un employé de banque m'a téléphoné. Il m'a dit qu'ils s'étaient trompés avec le numéro du compte. Malgré que j'ai perdu l'argent, j'ai souri. Mon désir s'est réalisé comme dans les contes de fées.

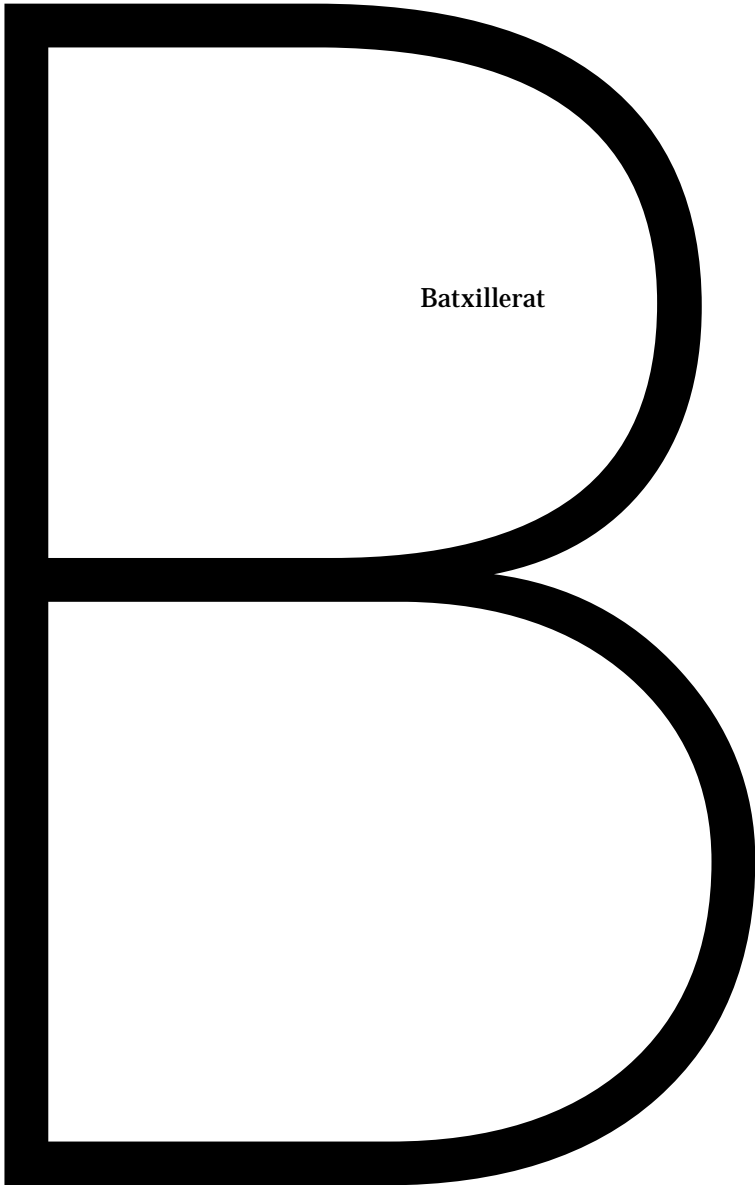

Quand j'avais 11 ans, j'ai déménagé à New York avec ma famille. Avant, nous habitions à Los Angeles, ma ville natale. J'avais beaucoup de souvenirs de cet endroit: ma maison, mes amis... Toute mon enfance était là.

Quelques années après, un jour quelconque, mon père m'a appelé pour me dire qu'un puissant incendie brûlait notre ancienne ville. Apparemment, l'incendie a concerné différents quartiers, parmi lesquels mon quartier: Pacific Palisades. J'ai appelé mes amies de Californie pour savoir si elles étaient bien. Elles m'ont dit qu'elles ont dû partir de leurs maisons. Elles m'ont m'envoyé des photos de mon ancienne école et des endroits où nous étions l'habitude d'aller, tout était brûlé. Quelques jours après, on nous a informé que notre ancienne maison avait brûlé. Nous étions dévastés et très tristes.

Un mois après, quand l'incendie avait déjà fini, nous sommes allés à Los Angeles pour voir comment était tout. Je me suis sentie mal au moment de voir toute la catastrophe: ma maison, mon école, les endroits où je jouais avec mes amis et ma famille, mon quartier... Tous mes souvenirs en cendres.

Batxillerat

L'alumnat de 1r de Batxillerat LOMLOE, per tal de retre homenatge al poeta Joan Salvat-Papasseit, han **cocreat** un poema amb la col·laboració de la Intel·ligència Artificial i l'han desconstruït seguint les tècniques pròpies de les avantguardes europees.

Miquelina Gorgals i Saborit, Xènia Molina i Hidalgo / 1r de Batxillerat

LLENGUA CATALANA_1r PREMI

Mon **COR** era ànima gelada,
 cristall de gebre en l'aurora muda,
 cercava S per poder sentir
 O
 L

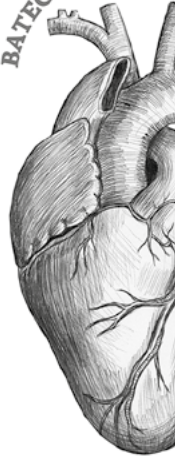
Cada raig el desglaçava,
 com primavera en flor de lli,
 espurna d'estrella,
 que dansa en

L'ONA D'UN CRIT MARÍ

Mon cor es florida, ànima
 llum vibrant d'un dia
 un nou batec UN NOU BES,
 l'esperança com mi desperta

Suau brisa que dansa en cortines de llum,
 el temps s'ALLARIMME en l'ombra,
 i en la ~~PLUM~~ l'esperança es desvetlla.

BATECS plens de vida,

i marts que fan de guia. I així vaig, més enllà, amb l'ànima encesa com un far, amb el vers a les venes,

A
 M
 B
 L
 A
 P
 L
 O
 M
 A

A
 L
 C
 O
 R

COSMOGONIA

DEL VENT I ELS SENTITS

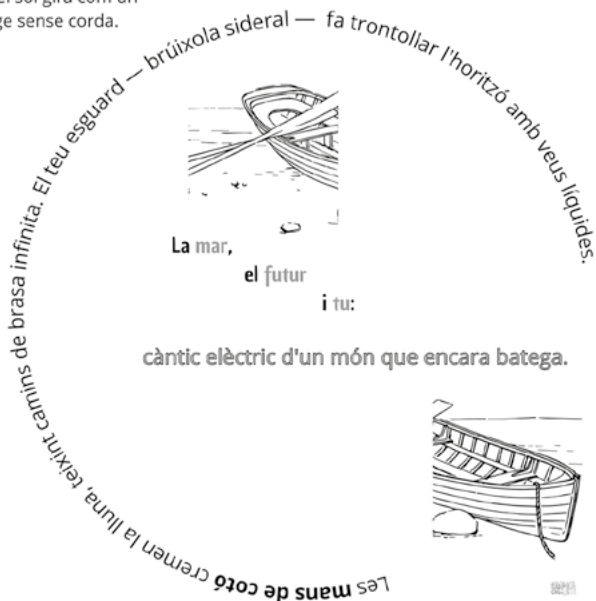

Flaixos metàl·lics
d'ones ballen,

bressolant **barques** mecàniques que volen.

Llavis - fusell escupen
claredats de **menta**,

mentre el sol gira com un
rellotge sense corda.

Walid Dari i Bachiri, Andrei Carreras i Frolov / 1r de Batxillerat

LLENGUA CATALANA_3r PREMI

SENSE CESAR

ja NO importa el que pensin de mi

xiulet del vent

ombres que ballen

NO VULL

*estar sota cap bandera
vull ser la bandera del mar*

i la sal

EL CRIT

i el llamp

per la **SORRA MOLLA**
volaré descalç

fugint

dels límits d'un món de vidre

(la terra s'esberla)

Tornaran aquells

somriures? ;)

(eco distant, un tren que passa)

podré ser el d'abans???

NO VULL SER EL D'ABANS!

cau la pluja

soc com el

el món tremola
blau oneig del mar

El CoR bATEga

el va i ve infinit (sense cesar)(sense cesar)(sense cesar)(sense cesar)(sense cesar).

la claror entrant per l'esclatxa

(esmicola la foscor en mil bocins).

Moriré amb el COR ple:

P L E N I T U D D ' E S T R E L L A E X P L O D I N T

alegria

I si el vent

vida!

foc

se m'endú,

seré el CRIT de la MAR que ressona
(una espurna que mai no s'apaga)

El surfista mira la mar,
 sent el vent sobre la seva pell, les
 onades l'animen a entrar. El cor batega ràpid, una
 barreja d'emoció i por, però sap que, quan arriba l'onada,
 tot és calma. La taula el connecta amb l'aigua, es prepara, es
 deixa portar, i quan arriba el moment, el cos
 segueix el flux de l'onada. El temps
 sembla desaparèixer, només
 existeix el moviment, la
 mar i ell es fonen, el
 pensament es queda en
 silenci, la por es dissol. Quan
 l'onada es trenca, hi ha una sensació
 profunda, una satisfacció que el fa sentir
 viu, però també el desig de més. La mar el
 crida una altra vegada, i el cicle comença novament.

Marc Gutiérrez i Verdaguer / 1r de Batxillerat Internacional

LLENGUA CATALANA_ 2n PREMI

Com és possible?
Tot aquest rebombori dins meu?
Felicitat, però patiment alhora
Serà per...

Els meus braços cauen si no ets tu entre ells
Què em passa?
Necessito el contacte dels teus llavis amb els meus
I el gust de mel dolça que aquests em deixen
Serà per...

Em noto fora de mi mateix
Però a la vegada més profund que mai
Estic descol·locat, desorientat
Tot aquest desgavell
Serà pel «batec» d'ales de papallona?

Tinc un bany d'emocions dins el meu petit cor
En part alegria, en part espant
Sí, hi són també, una mica de ràbia
Tinc molts dubtes, poques preguntes
I encara menys respostes.
Mil i un mons donaria, per estar amb tu una tarda
O ni que sigui un vespre, contemplant les estrelles.

Aquest és el «batec» d'ales de papallona?

És tan estrany, però alhora tan bonic
Aquest efecte que tens en mi sense cap tipus de sentit.
Som tan preciosos, tan infinitament finits
Que necessito besar-te, no m'expresso suficient per escrit.

Tot i així he intentat poder descriure
Tot aquest sentiment i el goig que fa.
Ara sí ...
N'estic ben segur:
És aquest el batec
I les ales de papallona.

Clara Badia i Currius / 1r de Batxillerat Internacional

LLENGUA CATALANA_ 3r PREMI

**La vida passa, va corrent,
amb els anys tot és diferent.
Camina recte, no pensis tant
que el present se'n va volant**

**A vegades et fa somiar
a vegades et fa dubtar
però que no t'aturi, segueix endavant
que el temps és curt i el món és gran.**

Las llamas devoraban el horizonte como un monstruo insaciable, y yo, desde la trinchera, intentaba contener el temblor en mis manos. Apenas podía. Apretaba con fuerza el fusil, como si aquel pedazo de metal pudiera protegerme de lo que ya había perdido. No había luna esa noche, solo el humo espeso y un cielo que parecía ahogado en ceniza. El aire olía a tierra mojada y a miedo, un perfume que se adentraba en los pulmones y se quedaba allí, enquistado.

Habíamos llegado a este lugar hacía semanas, aunque aquí el tiempo se medía en la cadencia de las balas y los gritos lejanos. El pueblo que una vez debió de ser alegre se hallaba ahora reducido a escombros. Las ventanas rotas eran ojos ciegos que miraban al vacío, y las calles eran tumbas sin nombre. Mis botas, gastadas por la marcha interminable, se hundían en un barro que no sabía si era de lluvia o de sangre. Todo se confundía en este infierno.

"Tienes que descansar", me dijo Marco aquella mañana, cuando yo intentaba escribir unas líneas en mi cuaderno. Pero no podía. ¿Cómo cerrar los ojos cuando cada sombra te susurra que podría ser la última vez? Marco era distinto. Siempre lograba esbozar una sonrisa aunque estuviera al borde del abismo. Me enseñó a apreciar esas pequeñas victorias: un cigarro compartido, una canción susurrada entre disparos o el calor efímero de una lata de sopa robada al enemigo.

Aquella noche, sin embargo, ni siquiera Marco pudo mantener viva la chispa. Había silencio, pero un silencio pesado, como si el mundo estuviera conteniendo la respiración. No había viento, ni susurros, solo el crujido lejano de algo que ardía dentro de mí. Y entonces la tormenta llegó.

Una explosión iluminó el cielo, transformándolo en un infierno de luz y estruendo. Me arrojé al suelo instintivamente, mientras sentía que el mundo se desgarraba. Los gritos llenaron el aire, mezclados con el rugido del fuego y el silbido de la metralla.

Cuando el polvo comenzó a asentarse, miré a mi alrededor buscando a

Marco. Lo encontré, pero no de la manera que esperaba. Estaba tendido a pocos metros de mí, inmóvil. Sentí el aire volverse espeso, como si el mundo entero se hubiese detenido en ese instante. Mi pecho ardía, pero no de dolor físico. Era algo más profundo, algo que nunca había sentido antes: un vacío que me arrastraba.

Caminé hacia él tambaleándome, sin sentir las piernas. Su sonrisa había desaparecido y con ella una parte de mí también se desvaneció. Quise gritar, pero no salió sonido alguno. Solo me quedé allí, junto a él, mientras el caos continuaba a mi alrededor.

Esa noche aprendí que la guerra no se lleva solo cuerpos; se lleva también pedazos del alma. Ahora, cada vez que cierro los ojos, veo las llamas reflejadas en los suyos y siento el peso de las palabras que nunca le dije. Ahora sé que la guerra no termina en el campo de batalla. Sus cicatrices permanecen en el alma, donde nadie las ve pero siempre se sienten.

Todo el mundo siempre me ha dicho que tengo talento... "tus dedos son rápidos como el viento; tu oído impecable, y tu voz, como la de un ángel". Siempre se han pensado que esta pasión es por amor a la música, pero nadie sabe que es por amor a ella, mi madre.

Cuando enfermó, me regaló mi primer piano; un piano de quinta mano, viejo, con la madera desgastada y las teclas amarillentas... aunque tenía todas esas condiciones, sonaba de diez. Y, en poco tiempo se convirtió en mi refugio.

Mi madre no sabía tocar, pero eso no le impidió enseñarme a mí. Ella decía que tocar el piano era como mantener una conversación del día a día. Escucharme tocar la sanaba de su feroz cáncer que la estaba consumiendo. «Siéntelo», me decía, «deja que el piano te hable».

Un día, aquel 21 de enero de 1993 la casa se quedó en silencio. Ella dejó de aconsejarme, de hablarme, de reír, de estar. El piano se convirtió en el único lugar donde podía encontrarla. Cada vez que tocaba la podía sentir; era como si estuviera en la habitación, conmigo, tarareando esa melodía vieja que tanto amaba. Al principio era solo un refugio; con el tiempo, una necesidad.

Me convertí en un pianista reconocido, pero cada concierto que hacía era un intento de buscarla, de sentirla. Anoche, después del concierto más importante de mi vida, empecé a tocar esa melodía de Mecano: *Hijo de la luna*. Con los ojos cerrados la conseguí escuchar «muy bien hecho, cariño». No sé si fue una sensación, un sueño, o simplemente me estaba volviendo loco, pero no me importaba.

Esa noche, por primera vez en mi vida, no toqué para buscarla, toqué para despedirme.

Berta Mundó i Roca / 1r de Batxillerat

LLENGUA CASTELLANA_3r PREMI

Hace cincuenta años que existo. Un herrero me forjó sin imaginar que me tocaría guardar tantos secretos. Entendí que mi función sería abrir y cerrar puertas, guardando y callando un montón de cosas ocultas. He abierto de todo, cofres, armarios, puertas que hubiera sido mejor dejar cerradas... Ahora, después de todo lo vivido, me encuentro abandonada en un cajón lleno de polvo.

Recuerdo y extraño a mi última dueña, que me confió tantas cosas. Blanca, se llamaba. Era una mujer mayor que vivía sola en una casa muy antigua. Tenía que esforzarme mucho para abrir y cerrar las puertas de la casa, pero había una en concreto que cada día a las dos de la madrugada tenía que abrir. Lo que había detrás, era nuestro secreto.

Cuando entraba, solo se oía silencio. Era muy triste. El último día que me usó fue un día lluvioso. A las dos de la madrugada me utilizó, pero sentí algo diferente.

Abriendo la puerta, Blanca no estaba temblorosa ni tampoco nerviosa, solo abrió y me dejó caer al suelo.

Jamás me volvió a usar. Estuve en el suelo durante varios días hasta que alguien me recogió y me encerró en un cajón, donde todavía espero a que alguien me encuentre. Nadie ha vuelto a mirar detrás de esa puerta, de momento. Todo es un misterio sin resolver.

¿Cuánto tiempo pasará hasta que alguien me encuentre?

Laying beneath the oak tree, the sun's golden rays filtered through the leaves, dancing with the shadows over her golden hair. There she was, Leah, lying under the ancient tree. Calmness was comforting, yet her thoughts drifted, pulled by the faint trace of a memory out of reach.

She saw herself in the heart of New York city. A city that never sleeps, where yellow taxis fight to escape the traffic, a city where dreams come to life, merging countless lives covering in one chaotic symphony. Leah felt the exhilaration of walking through those streets with her portfolio clutched tight under her arms. She remembered stumbling across an art gallery in SoHo, gathering the courage to walk in, and unexpectedly agreeing to expose her art there just a few days later.

It had been a night to remember, murmurs of appreciation filled the space, spilling from strangers' lips as they admired her work. People gazed at her paintings with amazement, which spoke in ways that words never could. Leah even overheard someone comparing the emotional expression in her art to that of her lifelong idol, an artist she admired for creating pieces that felt like a breath of fresh air among the chaos of the city. For the first time, Leah felt like she belonged in that world, a world where art was all that mattered.

*Her mind shifted to all the quiet evenings in that cozy studio, her hands streaked with paint, times full of laughter over late-night coffee... Those moments, filled with hard work and friendship, had finally paid off. Everything she'd always envisioned for her life was finally turning into a reality.

But then, Leah's thoughts began to fade, and her brow furrowed slightly. **Something didn't feel right... Something felt... misplaced.**

Sitting up, she looked down at that yellow sheet of paper in her hands. It was a letter- a letter she and her friends had buried under the old tree a decade ago. **She started reading aloud:**

"Dear future Me"- It began- "I hope you're reading this in NYC, surrounded by your paintings. I hope you've found your place and

that you're living the life you've always dreamt of, and you deserve to achieve." 191

In that instant, Leah's heart sank, she wasn't living alone, she wasn't displaying her art anywhere near NYC, she wasn't anywhere near the life her 15 year old self had envisioned. All she felt was disappointment and a sense of failure she couldn't shake. Her fingers traced a thousand dreams she had pursued her whole life yet never achieved.

A bittersweet smile drew her lips, while a tear slid through her cheek, falling onto that childish note, that now seemed insignificant and monumental. It made her realize that her fear of failure had held her back more than failure ever could. 10 years had gone by in a blink of an eye, and here she was- right where her roots had always been, under the oak tree.

The church bells had stopped ringing, and the air felt heavy, as if it carried the weight of a thousand untold secrets. The flowers in the garden withered one by one, their once-vivid hues fading into lifeless shades of grey. The birds, too, had abandoned their songs, leaving a haunting silence in their place. My life had lost its color. I sat by the window, watching the rain slide down the glass, tracing paths that always ended at the same point, much like my thoughts.

It had been months since I last saw her. She had always been the funny and a full of joy part of my insignificant existence. But the day she left caught me off guard, there were no goodbyes, no warnings, just a void that expanded and grew relentlessly. I replayed that final conversation in my head like a broken record, each word cutting deeper into my soul. At first I thought I could move on. After all, people leave, and life goes on, or so they say. But as the days turned into weeks, I realised her absence was not just a missing presence; it was a haunting echo that lingered in every corner of my life. The café where we used to sit felt colder, the streets we used to walk down seemed narrower, and even the books she loved felt heavier in my hands.

One night, unable to bear the suffocating silence any longer, I decided to clean the attic. It was filled with boxes of forgotten memories, objects that had lost their purpose over time. Among the dust-covered objects, I found a letter tucked away inside an old journal. Her handwriting, unmistakable. My hands shook as I opened it, the words blurring through my tears.

She had written about a battle she never shared, one she had fought while wearing a smile that fooled even me. The pain she carried, the fears she hid. They were all there, laid bare in ink. I realised she hadn't left because she wanted to; she had left because she thought she had no choice.

For the first time in months, I felt a strange sense of clarity. I couldn't bring her back, but I could honour the parts of her that lived on in me.

I planted a garden in her memory, filling it with the flowers she loved the most. As they began to bloom, so did a part of me I thought I had lost forever. 193

The church bells rang again one morning, their voices broke the silence, going up and down like waves. The birds returned, their songs were shy at first but they grew stronger each day passing. And though the pain remained, I began to see colours again.

Life, I realised, doesn't stop for grief. It adapts, reshapes, and moves forward, carrying the memories and the love of those we've lost.

Sometimes, it's in the quietest moments that we find the loudest truths.

It was a cold morning on the coast of Northern California, one of those days where you just wished you had stayed home. On the shore, a dense shade of grey stretched out in the sky, blending in within the waves as seagulls flew by.

As Kai tightened his wetsuit and prepared his board, his heart began racing as he saw the monstrous waves crashing in the steep cliffs for the first time in his life. In that instance, he remembered his father's words: "Mavericks doesn't care about who you are or where you come from, it'll swallow you whole and spit you out". Kai had dreamt of conquering the tidal wave ever since he could remember, but now that he was there, the sheer power of the waves was overwhelming.

All year long, the Half Moon Bay is home to an ordinary fishing harbour like many others found in the country. In December, when the tides align perfectly with the swells and these get big enough, the harbour can host the most powerful waves in the northern hemisphere: "Mavericks". This combination of physics and magic attracts the most famous names in big wave surfing, making it the most notorious wave in the US.

After waiting for his turn, Kai paddled out. The waves and the current made it difficult for him to make any progress but he kept on going. To make things worse, the terrifying thought of encountering one of the many great white sharks that lurked in the shadows of the deep water made it even harder to make any progress. After enduring the harsh physical and psychological challenge, he reached the line-up where dozen of surfers waited for what could be the ride of their life.

Then it came, the biggest wave he had ever seen, rising higher and higher as Kai turned his board and started paddling. The wave finally

lifted him and for a short moment, it was perfect: the adrenaline, the power, the connection with the ocean, but as his father said, Mavericks doesn't forgive: the wave closed out, swallowing Kai and spitting him out. After what seemed like the longest minute of his life, he surfaced. That day, he didn't conquer Mavericks but he knew he would be back. 195

Alana Agustí i Soldevila / 1r de Batxillerat

LLENGUA ALEMANYA_ 1r PREMI

Der Frühling, der die Liebe erweckt,
kommt mit Blicken, die das Herz erwärmen.
Wenn zwei Seelen sich langsam finden,
blüht ein Gefühl, das süß und neu ist.

Der Sommer, der so frei und glühend ist,
bringt Küsse, die nach Sonne schmecken.
Während die Tage voller Träume sind,
lebt die Liebe, die stark und wild ist.

Der Herbst, der alles leise zerstört,
malt den Himmel mit dunklen Farben.
Obwohl das Herz weiterkämpfen will,
fallen die Blätter, wie unvollständige Versprechen.

Der Winter, der mit seiner eisigen Hand kommt,
bedeckt alle Gefühle wie der Schnee.
Er friert das Herz in schneidender Kälte
und erstickt die Glut der Liebe in der Nacht.

La primavera, que desperta l'amor,
arriba amb mirades que escalfen el cor.
Quan dues ànimes es troben a poc a poc,
floreix un sentiment dolç i nou.

L'estiu, tan lliure i ardent,
porta petons que tenen gust de sol.
Mentre els dies son plens de somnis
viu l'amor, que és fort i salvatge.

La tardor, que destrueix tot el silenci,
pinta el cel amb colors foscos.
Malgrat que el cor vol seguir lluitant,
cauen les fulles com promeses incomplertes.

L'hivern, que arriba amb la seva mà gèlida,
cobreix tots els sentiments com la neu.
Congela el cor amb una fredor punyent
i ofega la flama de l'amor en la nit.

Du bist weit weg, jedoch meinem Herz so nah,
die Sehnsucht brennt auf mir jede Stunde.
Ich kann dich nicht haben, das ist doch klar
und hier liegt der Grund meiner Wunde.

Alles, was du machst, hypnotisiert mich
und alle deine Vorlieben sind meine Kunde.
Ich wünschte, dass dich sehen ewig würde,
denn deine Präsenz ist meine Sünde.

Was meinst du mit deinem Blick?
Du bist wie eine Rose,
dich streicheln ist wie ein Stich,
da wo ich die erste Dorne löse.

Estàs molt lluny, però del meu cor molt a prop,
l'anhel em crema cada hora.
No et puc tenir, això està clar
i aquí hi ha el motiu de la meva ferida.

Tot el que fas m'hipnotitza
i tots els teus gustos son la meva referència.
Desitjaria que veure`t fos per sempre,
ja que la teva presència és el meu pecat.

Què vols dir amb la teva mirada?
Ets com una rosa,
acariciar-te és com una punxada
on hi perdo la primera espina.

L'alumnat de segon de Batxillerat ha creat un monòleg interior o flux de pensament inspirat en l'estil de grans autors com James Joyce, Virginia Woolf i Mercè Rodoreda. Mitjançant aquesta tècnica narrativa, els estudiants han explorat els processos mentals i les emocions dels personatges de manera subjectiva i immediata, creant un relat que flueix sense interrupcions i reflecteix la complexitat del pensament humà.

Ei, Montse... Perdona per l'àudio, ja saps que escriure m'atabala i, mira, estic al supermercat i necessito parlar amb algú. Així que et tocarà aguantar-me, ho sento. No sé per on començar, tinc el cap com un prestatge desordenat, com aquest de les galetes que tinc al davant... Per cert, què volies que et comprés per la mama? Ella sempre demana aquelles galetes amb foradets, però després no se'n recorda i diu que prefereix xocolata. La setmana passada, quan li vaig portar les de sempre, em va mirar amb aquella cara de desconfiança, saps?, com si jo fos una infermera que li vol donar una pastilla nova. "Això no és meu", em va dir. I jo vaig dir que d'acord, que m'havia equivocat i després vaig anar a comprar xocolata, però tampoc ho va recordar. És com... com si es desfés a trossets i jo només anés intentant enganxar-los amb cel·lo. Però el cel·lo no enganxa, Montse. No enganxa res. Bé... no volia parlar d'això. O sí. No ho sé. És que últimament no sé res. Sé que estic cansada. Sé que en Jordi i jo som dos desconeguts que comparteixen el rebut de la llum. Sé que en Gil... Bé, d'en Gil sí que sé coses. Sé que surt amb aquella noia, la Berta, que em cau bé eh, però que no sé si el fa feliç. Sé que està deixant-se barba, que li queda fatal, però no li dic res perquè no vull ser aquella típica mare pesada. Sé que no em truca tant com abans i que jo potser el truoco més del compte. Però és que... és el meu Gil. El meu nen. El primer cop que el vaig veure, ai Montse, te'n recordes? Estava tan arrugadet que semblava una pansa, i jo només podia pensar: "és perfecte". Ara ja no em necessita. O sí, però no ho diu. Què volia? Ah, sí, iogurts. A veure, en Jordi encara pren desnatats? És que no m'ho diu. No em diu res. L'altre dia vaig provar de tocar-li la mà, així eh, sense més... Com si fóssim dues persones normals que encara es toquen. I ell... ell res. Com si jo fos una cadira. No, pitjor, perquè si una cadira es trenca, ell, el manetes, la repara. Però si jo em trenco, si jo em trenco, ni se n'adona. I la veritat, Montse, és que ja fa temps que estic esquerdada. I ara... ara, ara hi ha una altra persona. Ai, ho he dit. Bé, ho he mig dit. No et vull donar detalls perquè si ho dic en veu alta, si

ho verbalitzo, llavors és real. I si és real, i si és real... Montse, què faig? Perquè jo sé que amb en Jordi s'ha acabat. Ho sé, ja ho sé. Però dir-li-ho... És com buidar una prestatgeria sencera de cop. Tot cau a terra. I després què? Què? Com es recull tot? Merda, quasi atropello una iaia amb el carro. Perdoni, senyora! Uff, Montse, no sé quant de temps més podré aguantar així. Necessito fer alguna cosa. Però què? Ah, espera, ara passo pel passadís dels cereals. En Gil encara menja els de xocolata? En Marc no, ell ja és un adolescent digne i només vol coses "d'adult". T'ho creus? Un nen de setze anys obsessionat amb la granola, és que de veritat... El teu, en canvi, encara menja les estrelletes aquelles, oi? Com nosaltres de petites, ai quins records déu meu... Bé, aprofita, que quan comencen a fer veure que són adults, ja no hi ha marxa enrere. I el pitjor de tot, Montse, és que en tot això em sento invisible. La mama, que un dia em va abraçar com si jo fos el seu tresor, ara ja ni em reconeix. El meu cos es desdibuixa en el seu record, com si fos un fantasma que només apareix quan em necessita per portar-li les galetes. I els fills... abans em buscaven per tot, necessitaven els meus consells, la meva protecció, però ara... ara ja no em volen, ni tan sols per compartir un sopar o parlar una estona. Els seus ulls busquen altres persones, altres veus, altres cares. I en Jordi... ell, el primer que m'ho havia promès tot, ara ni em mira quan passo pel seu costat. Ni una carícia, ni una paraula. Ja fa temps que casa nostra és un lloc on ens creuem sense veure'ns, on no hi ha res que ens uneixi més que l'obligació de mantenir una rutina. La vida ha passat tan de pressa, Montse, que m'he adonat que m'estic desfent, i ningú ho nota. Ningú em veu.

És que, no ho entenc, què ha passat amb l'amor? Potser és que les relacions caduquen, que l'amor també té una data de caducitat... com aquelles galetes que comprava per la mama, que ja ni vol. La vida, Montse, s'ha fet tan pesada, i l'amor és només una etiqueta que el temps va arrancant de les nostres vides. Ja no hi ha passió, ni petons, ni els petits gestos que em feien sentir que era important. Potser ja fa temps que l'amor entre nosaltres, entre tots nosaltres, va caducar. Però com es diu quan l'amor ja no té ni gust ni forma? Es diu que és un amor caducat? Potser sí, potser sí que l'amor té data de caducitat i jo no me n'he adonat fins ara. Potser ja fa temps que s'ha fet malbé i només em resistia a llençar-lo. Però què es fa amb l'amor caducat, Montse? Es llença, es recicla, es guarda per si de cas? Ostres, uf, sis minuts, que llarg... no sé

202 si t'enviaré aquest àudio. Potser l'esborro. O potser no. Potser necessito que algú sàpiga que soc aquí, al supermercat, amb un carro mig ple i un cor que pesa més que un sac de patates. Perdona si he estat molt pesada. O si no té sentit res del que he dit. Bé, segur que no en té. Però, Montse... Què faig?

Sempre havia sentit a la mare dir que quan plou dorms molt millor, però realment, quants anys fa que no descanso? Com si la pluja pogués desdibuixar les parets de l'habitació monòtona i fosca i es pogués esborrar aquest cansament i la foscor pogués acollir-me amb una lleugera moixaina. Però no hi ha cap acollida, sols unes paraules de la meua ombra.

El meu coixí és un desert de cendres i el matalàs un camp de batalla en el que jo només soc la trinxera. Provo de tancar els ulls i veig un tren d'imatges esmolades i cares que ja no conec i mots que no vaig arribar a dir, i promeses llançades. La pluja ho sap, colpeja el finestral i es reflecteix en els ulls cristal·lins com una veritat que no em vol deixar sola. Qui soc ara? Què he fet amb les meves hores? Qui lluita amb monstres ha de vigilar de no convertir-se en un d'ells: però què passa si el monstre és la teva pròpia figura?

Em fa mal el pit, un d'aquells dolors inexplicables, semblen deu dagues clavant-se, i a més a més em cau aigua dels ulls, interrompent una sequera hipnòtica. Els pensaments flueixen com un riu desbordat, arrossegant fragments d'ànimes, de promeses trencades, i en cada alè que prenc apareix un xiuxiueig, un clam d'esperança que s'ofega en el meu interior, dins de la meua pròpia fragilitat.

Respiro. Respiro. Respiro amb dificultat. Respiro amb aquest pols irregular. Respiro i em confonc amb la pluja. Respiro i cada respiració és una petita derrota, però encara soc massa lluny per a rendir-me. I torno a respirar un cop més per no oblidar-me'n.

A vegades penso que dormir és només una manera primitiva de rendir-se, però potser aquest és el meu destí, ser testimoni d'una vigília eterna, observant una tempesta que no s'acabarà mai. Ara provo de

204 tancar els ulls, però rere les parpelles tan sols trobo una lluita esberlada, un foc esguerrador que m'eixuga els ulls cruelment. Hi ha un moment, just abans de l'alba on tot aquest llac s'evapora amb la llum d'un dia que encara no ha nascut, la pluja ha parat, però a dins meu encara cau, degota a poc a poc en els túnels secrets de la meva consciència.

Íngrid Muñiz i Leiva / 2n de Batxillerat

LLENGUA CATALANA_ 3r PREMI

és ben bé que hauria de ser més lenta la vida, i hauria d'anar més a poc a poc aquest món que de tan ben invertit el temps l'hem perdut No com allà oh quina pau més alta allà dalt tot blanc com el full i la neu i el silenci només boscuria i la neu i quietud i amunt i de sobte s'ha fet clar i he vist el cel i quin blanc més pur més clar i avall només era boira i un mantell de núvols grisos grisos com la tempesta del cor. i el cor que em torna a bategar que no ho feia que només bombejava sang i no em deixava morir i va bategar perquè quan les persones es moren ens morim a mitges però la part que falta s'ha de fer florir de nou i hem anat tan amunt que només era clar i només era cel i només era jo però no perquè també hi havia totes les coses que no es veuen però se senten i he cridat fort he cridat tot el que no es pot dir que només es pot sentir que només es pot cantar i han sortit tots els morts que em viuen dins i m'he quedat molt quieta i he mirat i mirant se m'han cremat les retines perquè és blanc blanc que crema de les coses tan pures que nosaltres brutes pecadores no podem tocar no podem mirar filles de les males herbes que no volen enlloc i no som d'aquí però tampoc d'allà i haver nascut amb un trosset de lloc a dins però soc nòmada del vent el vent que ja no porta més cançons ja no tinc res a perdre no he de tornar enlloc i casa meua és enlloc perquè a mi ningú m'espera però doneu-me una casa que habito l'enyorança dels impossibles que em viuen dins i m'esgarrapen i m'estripen les entranyes i una por visceral a la boca de l'estómac guió de l'escenari mòrbid que pot esdevenir una vida del que pot ser una existència condemnada a la pena perpètua que es panseix lligada a les cadenes dels ideals irrisoris que només volen ser però no saben existir i les ganes de volar que es queden amunt als núvols grisos grisos com aquesta barcelona morta que s'ofega en fum i pudors i suors i no sap que és morta no ho sap no sap que potser és morta com ho era jo que podria tornar a viure i ressuscitar i batec i batec i amunt cap al nord cap als somnis i la marea que ve i va i el temps que només va i el cap que em fa bum bum i quina migranya és massa blanca massa blan-

206 ca pels meus ulls pel meu cos brut dèbil d'humana pecadora que desitja
més enllà.

L'alumnat de 2n de Batxillerat LOMLOE i del Batxillerat Internacional, en la matèria de llengua i literatura castellana s'ha inspirat en les lectures del curs. Com a prova pilot, cada alumne ha creat un poema amb l'ajut de la Intel·ligència Artificial.

Que nadie me toque, que el mundo se quiebre;
frágil me alzarón los vientos del mal,
y en este espejo de luz que me encierra
veo un reflejo sin rostro mortal.

Miro a los hombres, los veo distantes,
mas no me rozan su burla y su voz.
Dicen que el cuerdo es quien calla y se humilla,
y que el que grita es esclavo feroz.

Vidrio es mi carne, mas hierro es mi mente;
veo en sus ojos la cruel falsedad,
viven creyendo verdades impuestas,
viven soñando su vil realidad.

¿Soy el que sueña o el que despierta?
¿Soy el que duda o el que es verdad?
Tal vez mis ojos se nublan de espejos,
y en sus reflejos no hay claridad.

No quiero ser quien ajusta el horario,
quien con silencio sostiene el calvario.
No quiero ser quien responde el llamado,
ni la sonrisa que espera el recado.

Llevo tacones que resuenan fuerte,
mis pasos firmes desafían la suerte.
No soy la sombra de ningún despacho,
mi voz se alza, no admite un rechazo.

No quiero el traje que ajusta y reprime,
ni la etiqueta que todo define.
No soy los labios pintados de rojo,
ni el escote que miran con antojo.

No quiero manos que firmen victorias,
que otros disfrutan borrando historias.
No quiero horas que nunca regresan,
mientras en otros los méritos pesan.

No soy la agenda que todo organiza,
ni el gesto dócil que siempre idealiza.
Soy quien transforma su propia verdad,
quien rompe esquemas con su libertad.

De esa sumisa no queda señal,
que quede claro, por si hay algún mal:
yo no quiero ser “la secretaria ideal”.

La princesa se siente de mármol y escarcha,
en su alcázar de seda, dormida y sin voz.
Por las noches sus sueños le tejen sus alas,
mas el alba las quiebra con luces de hoz.
Ha mirado en el agua reinos de oro y plata,
mas su espejo le dice: "rompes y ardes feroz".

Pide al viento caminos de brisas y encanto,
al océano estrellas, al sol un color.
Mas el mundo le entrega castillos de niebla,
y los muros le pesan como un sinsabor.
¿Qué secreto la ataba con lazos de sombra?
¿Qué relojes marcaban su triste prisión?

Se estremece en la noche de hiedras doradas,
y en el aire descubre un eco de luz.
Otra voz le susurra, sin nombre ni rostro,
una risa que suena a un sueño en azul.
Es la brisa que quiebra las puertas dormidas,
es su propio reflejo llamándola al sur.

Y la noche la envuelve con manos de fuego,
y despierta en un bosque de luna y cristal.
Su corona ha caído, su trenza es el viento,
ya no hay muros de piedra ni pasos de sal.
Ella baila en la sombra con soles y olvido,
ella ríe en la danza de un mundo inmortal.

Alex Ilarza i Guasch / 2n de Batxillerat

LLENGUA ANGLESA_ 1r PREMI

As sun rises in the horizon, a new morning light reflects on my face and gently tickles my skin to wake me up. Little steps drive me to the **bathroom and a soft whisper calls me from the mirror. As I look up, a slim figure presents itself in front of me. My eyes start to get used to the light and some traits of this figure begin to reveal. Wrinkled up hands joined with long, bony fingers were placed next to a skinny body full of creases. A white, hairless body, being held up by weak-looking legs which look like they could collapse at any second. On top of it, a sharp, old-looking face. Almost inexistent lips combine with a slim nose and completely white and long hair, looking messy as I just woke up.**

Before I realise, I find myself staring at the man's eyes. The deep-black pupils surrounded by a dark-green iris define his look as he stares at me with an empty look. I get closer to the mirror, and I start to notice some **itches of hazel in the iris, hidden amongst the green. Curious thing is, at 75, you would expect me to know my body to every detail. I guess it is hard to notice the things that are the most in sight. Do you understand me? Sure, you do.**

I remember when I used to look at myself in the mirror and see the eyes of an ambitious young man. That man who dreamt about traveling, about finding love and raising a family. Maybe some people are not made for these things, or maybe I just wasn't enough for those around me to fit in their little perfect world. I remember my first kiss though, 16 years old I was at the time. I didn't really like that girl to be honest, but she was still good-looking. I don't know, I might have been too picky or **something when it was about love.**

Another thing I never did is going to Japan. I always dreamt about going there and felt inspired by Japanese culture. To be honest, I don't know why I never went there, it's not like I lacked the money or something. It's a curious thing, right? Aging, I mean. You always think you've got plenty of time left and "poof", there you are. Life goes so fast you don't **even notice most of the time.**

212 Sometimes it's hard to remember things. I can't remember the faces of my parents. Well, I do remember them when they were young and I was a kid, but not their old faces I mean. I wonder where they are right now. In the same way, I remember really well the house I grew up in, up in the mountains with my mother and my father, but I can't remember where I lived for the past 30 years or where I am right now. God, my head hurts a lot... I start to get dizzy and get back to bed. A white room surrounds me, illuminated by a big window, revealing a huge green garden full of people. Something catches my attention, everyone down there is wearing the same white clothes, how strange.

Suddenly, someone knocks on my door. - "Visit". - A woman in her forties comes into my room. She looks very elegant, with dark, long hair and dark-green eyes. - "Hello dad". - What is this? A type of joke? I stay silent and observe for a while. Finally, I catch a glance of her face when she moves her look to the window. A little tear coming down her cheek reaches her lips before she can wipe it away.

Erola Vinyeta i Ferreira / 2n de Batxillerat

LLENGUA ANGLESA_ 2n PREMI

There are mornings when the light feels like an accusation, a sharp blade exposing every crack in my armor.

I rise, I move, I speak.

I wake, and the face in the mirror stares back at me— a stranger's face. It is not ugly, not beautiful, just a canvas of features weathered by time and decisions, some deliberate, others forced upon me.

I wonder if this face deserves my own kindness.

The absurdity of it strikes me. To love myself — what does that mean? I am not whole; I am fragments: memories, mistakes, fleeting moments of joy. I am the sum of things I cannot hold in my hands, a mosaic of triumphs and failures, none of which define me entirely. Perhaps that is why it feels so difficult. How do you embrace something that is always slipping through your fingers?

What does it mean to love oneself in a world where meaning is fleeting and permanence is a lie? And if love is the currency of creation, why should I not begin with myself? There is no logic to it, but then, there is no logic to anything.

The sun rises and sets with no reason. The waves crash against the shore only to recede again. Conceivably, my love for myself must be just as unreasonable, just as absurd.

I walk through the streets, watching strangers drift past, each carrying their own invisible burdens. I wonder if they too feel this quiet war inside, the tug-of-war between acceptance and rejection of the self. We are all fighting battles no-one else can see, yet we rarely think to look at ourselves with the same tenderness we offer others.

And yet, in the quiet hours, when the world is still and I am alone, there are moments of clarity. I feel my breath steady and unbroken, and I think of the storms it has weathered.

214 Loving myself does not mean worship. It means acceptance. It means standing in the shadow of my own flaws and refusing to turn away. It means carrying myself through the chaos, knowing there is no destination but the journey itself.

**I think of the sun again, how it burns without asking for gratitude, how it shines even when no-one is watching. I think of my heart beating in its quiet rhythm, asking for nothing but the chance to go on.
There is no grand revelation in this.**

No sudden, blinding light. There is only the slow, steady realization that I am here, and that is enough. To love myself is not to solve the absurd, but to live within it, to breathe in its quiet defiance.

And so, I return to the mirror, not to search for beauty or perfection, but simply to bear witness. The stranger staring back at me is not a stranger after all. She is the only companion I will ever truly have, the only one who will see me through every storm and every dawn.

And so, I walk on, imperfect but whole.

The sun will rise again tomorrow, and I will meet it, not with answers, but with myself.

Outside, the world thrived. Children chased each other through the park, the laughter could be heard through the thick glass. A boy in a red shirt sprinted ahead. A girl with braids was chasing him. I called them Lucas and Emma: my new friends. Lucas transmitted adventure and wildness, while Emma resonated warmth and had a fascination for galaxies. In my mind, they lived stories I could never finish.

My face stayed glued to the window till the sun was starting to go down. The park's light turned gold and the shadows stretched over the grass. Then, the machine behind me beeped loudly, like a reminder of the life I was trapped in. The smell of the untasty food melted with the coldness of the wires pressed to my skin.

My hand shook as I touched the IV line, the main connection to my existence. Funny how something so fragile can hold all my life, not that it is full of memories and it has been really long, but still, it's funny to think about. I glance back at the window. Lucas was now leaping into the air. Emma was playing with some dog.

Suddenly, a smile grew on my face.

I knew I had nothing left to lose, the tumor in the back of my head was going to take my life in a matter of days anyways. Hence, I tore the IV free. The machines screamed, their alarms pierced the hushed silence. Ignoring them, I went to the door, my body weak but my mind was stronger than ever. Outside the window, Lucas and Emma—my Lucas and Emma—chased each other through the park, their laughter filling the void I had been trapped in for months. The corridor was cold and endless, but the still orange light outside guided me.

The thought of them kept me moving as I opened the door into the

216 fresh air. The grass was cool beneath my feet, the sky warm. But when I looked at the empty park, the truth hit me.

Lucas and Emma weren't there. They never had been.

I knew they were all part of my imagination as a motive to keep me hopeful. I had created them out of the isolation I felt. Lucas and Emma were my escape, my companions when the silence grew unbearable. Yet, in their absence, I felt something real—a flicker of freedom, of purpose. I had never felt more alive.

Actuellement, les technologies jouent un rôle très important dans nos vies, notamment dans la vie des jeunes. De plus, ces outils sont à la portée de n'importe quelle personne, et ça peut être quand même dangereux, c'est pourquoi beaucoup de personnes ont critiqué l'impact qu'ils peuvent avoir. Cependant, personnellement, je suis très en faveur des technologies, de sorte qu'à, à continuation je vais mettre en valeur quelques arguments pour.

Au début, en tenant compte la globalisation que le monde a vécu ces dernières années, je crois que la technologie peut être très efficace lorsque on se communique ensemble, surtout à sur de longues distances. Pourtant, on doit en faire un bon usage, sinon on risque de devenir accros.

Il faut aussi ajouter que les technologies peuvent aider non seulement à chercher de l'information, mais aussi à une vitesse choquante. En effet, récemment une étude a montré qu'au cas où les écoles utiliseraient de plus en plus les portables et les ordinateurs dans les classes, les lycéens montreraient de nombreuses améliorations à leurs connaissances par rapport à ce qu'ils savaient auparavant.

En troisième lieu, il faut additionner les avantages que la technologie a provoqués dans plusieurs domaines. Par exemple, dans le domaine médical, beaucoup de découvertes ont été réalisées par les chercheurs, le "scalpel intelligent" étant l'un des plus connus. Il s'agit d'un scalpel qui permet de couper des tissus sains et des tissus cancéreux en utilisant une boule plus petite qu'un pois. Enfin, on peut affirmer que la technologie peut être utile au moment de sauver des vies, ce qui est vraiment remarquable et optimiste.

En conclusion, si on fait une utilisation appropriée des technologies,

218 elles n'ont aucune raison d'être mauvaises. Toutefois, ce qu'il faut éviter est d'avoir les jeunes sans lever les yeux des écrans, car ils doivent bien **socialiser et se rendre compte des conséquences négatives que ces pratiques peuvent entraîner** tandis qu'ils ne sont pas encore suffisamment **matures cognitivement**. Alors, il faut les sensibiliser avec des campagnes, afin qu'ils prennent conscience des dangers mais aussi des points positifs que je viens d'exposer. De ce fait, favorisons la technologie!

De nos jours, il existe un problème avec la technologie dans les lycées, car les adolescents utilisent leurs portables et ordinateurs en faisant un mauvais usage. Cependant, du point de vue des directions des lycées, il est indispensable d'enseigner à faire un usage responsable des technologies, car c'est l'avenir.

D'une part, les technologies offrent de nombreux avantages pédagogiques. Elles permettent un accès rapide à l'information, encouragent l'autonomie des élèves et facilitent l'apprentissage interactif.

Néanmoins, leur utilisation excessive peut poser des problèmes. L'exposition prolongée aux écrans peut diminuer la concentration, et un autre problème est la réduction des interactions sociales entre les élèves.

Cependant, l'accessibilité illimitée à Internet peut entraîner des distractions et un manque d'attention aux professeurs. Ainsi, toutes les écoles ne disposent pas du même accès aux technologies, ce qui peut causer des inégalités entre les élèves selon les équipements technologiques qu'ils ont.

En conclusion, les technologies sont un outil précieux pour l'éducation, à condition qu'elles soient utilisées de manière équilibrée et encadrée. L'école doit enseigner à l'usage responsable afin d'en tirer tous les bénéfices, étant donné qu'on a un avenir numérique avec la technologie comme élément clé.

L'amour est un sentiment qu'on peut avoir envers une autre personne, mais aussi par exemple, un animal ou même un lieu. De nos jours, la perspective de l'amour a changé, on voit ce sentiment d'une manière très différente par rapport à la façon dont on le voyait avant.

Actuellement, à cause des réseaux sociaux et de la technologie en général, la société a évolué et avec elle, l'amour. Mais, qu'est-ce qui est préférable, l'amour d'avant ou l'amour d'aujourd'hui ?

Tout d'abord, avant, la technologie d'aujourd'hui n'existait pas. C'est la principale raison pour laquelle l'amour a tant changé. La technologie apporte des aspects très positifs pour la société, mais elle entraîne aussi que des sentiments, comme l'amour, disparaissent.

Avant, les gens écrivaient des lettres et les envoyaient, tandis qu'aujourd'hui on peut être allongés sur notre lit et envoyer un message grâce à notre téléphone portable, mais, en conséquence, on perd le charme d'écrire une lettre à la main.

Néanmoins, pouvoir écrire un message nous permet aussi de mentir ou même falsifier notre identité, donc, la technologie a aussi son côté obscur. Il y a des personnes qui profitent de cet aspect et qui en font un mauvais usage.

En effet, la technologie nous permet d'évoluer vers un monde plus digitalisé et plus moderne, mais elle nous a aussi enlevé des choses essentielles comme l'amour.

C'est vrai qu'il est plus facile de contacter avec une personne qu'on aime, mais aussi il est plus facile de mentir et d'usurper une identité, donc, l'amour a évolué d'une manière moins romantique et plus digitalisée, et ce n'est que le début.

Die Sonne scheint, der Himmel ist blau,
 die Blumen duften, der Tag ist hell.
 Ein Lächeln, ein Lied, ein süßer Traum,
 so schön kann das Leben sein.

Ein Freund, ein Wort, ein warmer Blick,
 das Herz fühlt Freude, Schritt für Schritt.
 Lachen, tanzen, frei und glücklich sein,
 das Leben ist magisch, genieße die Zeit!

Ein kühler Fluss, ein grüner Wald,
 die Welt ist jung, sie wird nie alt sein.
 Die kleinen Dinge, sie machen uns reich,
 bringen Liebe, die uns groß macht.

Barfuß laufen wir durch das Gras,
 lassen wir unsere Sorgen hinter uns.
 Wir berühren die Freiheit, während wir denken,
 dass das Leben das wertvollste Geschenk ist.

Jetzt muss ich nur noch eines tun.
 Abschied nehmen von allem,
 was mir das Leben gebracht hat...
 Jetzt wird alles nur noch Erinnerung sein.

El sol brilla, el cel és blau,
 les flors fan olor, el dia és brillant.
 Un somriure, una cançó, un somni dolç,
 tan bonica pot ser la vida.

Un amic, una paraula, una mirada càlida,
el cor sent joia, pas a pas.
Riure, ballar, ser lliure i feliç,
la vida és màgica, gaudeix del temps!

Un riu fresc, un bosc verd,
el mon és jove, no envellirà mai.
Les petites coses ens fan rics,
porten amor i ens fa grans.

Caminem descalços per l'herba,
deixem enrere les nostres preocupacions.
Toquem la llibertat mentre pensem
que la vida és el regal més preuat.

Ara només em queda fer una cosa.
Acomiadar-me de tot
el que la vida m'ha portat..
Ara tot seran només records.

Mostra
de treballs artístics

“No està mal feta, aquesta dona teva, però no té vida. Vosaltres creieu que ja ho heu fet tot quan heu dibuixat una figura correctament i heu posat cada cosa al seu lloc segons les lleis de l’anatomia!. (...) Déu!...Brrr! Per ser un gran poeta no n’hi ha prou de conèixer a fons la sintaxi i no cometre faltes d’ortografia!(...) La teva creació és incompleta. Només has pogut insuflar una part de la teva ànima a la teva obra estimada.”

L’obra mestra desconeguda, Honoré de Balzac

L’obra mestra desconeguda és considerada una peça de culte. Ha estat un llibre de consulta per a molts pintors: Cézanne el va tenir com a llibre de referència i Picasso li va dedicar una sèrie de gravats. Balzac reflexiona sobre la creació i enalteix l’artista a categoria divina per la capacitat que té de construir i desconstruir realitats a través de les fonts inesgotables de la natura, la cultura i la vida.

Mai arribarem a entendre la grandesa i profunditat d’una obra d’art només mirant-la. Quan més ens esforcem per descobrir-hi els misteris que conté, més admiració ens genera. Les arts dignifiquen l’experiència humana, eixamplen horitzons i enforteixen la nostra espiritualitat. Fem art per sobreviure, per construir un univers simbòlic que ens allunya d’allò tangible i, en el fons, ens acosta més a la nostra essència que qualsevol altra activitat humana. Ara bé, per gaudir de l’art cal cultivar-ne el coneixement. Si els models educatius que prevalen desatenen les arts, la població mostra senyals d’ensopiment i esdevé fràgil i més fàcilment manipulable.

Amb l’inici d’aquest curs escolar el col·legi completa l’oferta formativa d’estudis de batxillerat amb la incorporació de l’itinerari artístic. Una escola que es planteja el desenvolupament de tots els àmbits de coneixement postobligatoris posa de manifest el valor de totes les disciplines, aposta per a una formació integral dels joves estudiants i fomenta una comprensió més profunda de si mateixos i del món que els envolta. Uns estudis acadèmics amb coneixements, metodologies i enfocaments diferents serveixen per il·luminar i acompanyar l’individu i els col·lectius en les complexitats del món que els ha tocat viure. L’ampliació amb es-

226 tudis artístics afegeix un valor important a l'escola per molts motius. L'art, per la seva naturalesa, comparteix coneixement amb altres disciplines, permet explorar metodologies diverses i afavoreix la creació de nous llenguatges; té la capacitat d'expressar i comunicar idees, emocions, reflexions i crítiques sobre l'individu i la societat que qüestionen l'ordre establert; d'estimular la imaginació i facilitar la solució de problemes des de nous punts de vista; de connectar realitats alienes per comprendre experiències no viscudes; de reflectir i respondre a les circumstàncies socials, culturals i polítiques d'un temps; d'afavorir espais de diàleg i d'experiències compartides i ajudar a preservar tradicions i valors d'èpoques passades; de promoure la gestió de les emocions i situacions de complexitat; d'enfortir la disciplina, la perseverança i la paciència, habilitats que condueixen a millorar l'autoconeixement i la confiança. I, finalment, i prou important avui dia, la naturalesa de l'art empeny la imaginació, l'enginy i el pensament crític, qualitats cada vegada més valorades en l'àmbit professional.

Els alumnes que han orientat la seva formació cap a estudis artístics volen connectar els propis interessos i habilitats amb futurs professionals. Són persones que busquen la manera d'incorporar-se al món laboral alhora que satisfan aspiracions creatives. Durant les sessions de treball, quan s'entreguen a una activitat o projecte, de cop i volta s'activen una colla d'habilitats i capacitats que potser no havien fet servei en altres contextos i que ara emergeixen com un descobriment útil i aplicable. El procés d'ideació i els esbossos impliquen una dedicació reflexiva i pausada per a la preparació de l'obra i són part essencial del desenvolupament artístic. En tot aquest procés, encerts i errors s'hauran alternat fins a l'acabat final. La pràctica d'aquestes dinàmiques fa que els alumnes aprenguin a gestionar aquests episodis i els comparteixen. Quan el resultat aconseguit és satisfactori, els alumnes se senten àmpliament recompensats.

Us presentem una selecció de treballs de secundària i batxillerat realitzats en aquest curs. Els alumnes descobreixen i utilitzen recursos i eines per aprehendre, interpretar i explicar el món i troben solucions estètiques i funcionals als problemes i necessitats de les persones.

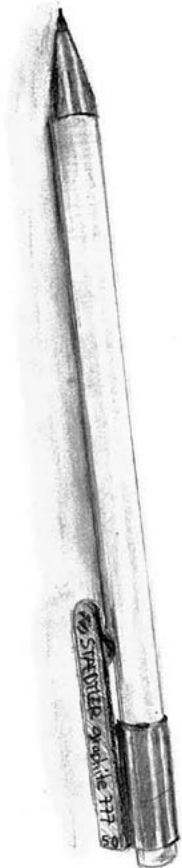
La mostra s'estructura entorn de propostes didàctiques diferents:

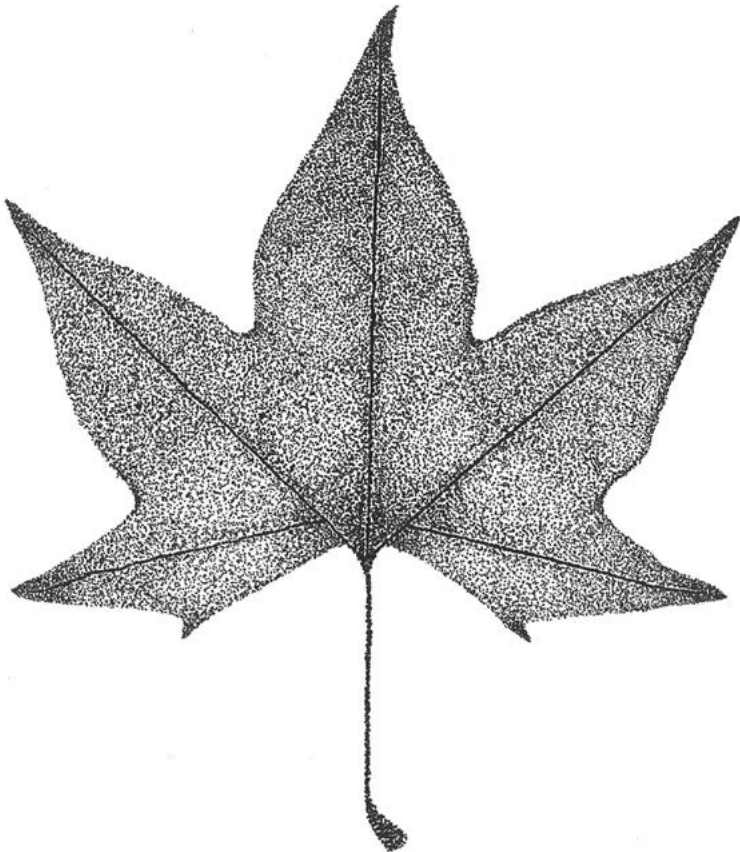
1. Els alumnes de primer de secundària enceten el curs establint els fonaments del dibuix i l'educació de la mirada. 227
2. En la matèria optativa d'Art i Arquitectura els estudiants de segon experimenten i apliquen els recursos al voltant de la tècnica a l'aquarel·la.
3. Els alumnes d'Imatge i Comunicació han dedicat una part important del curs de tercer a l'estudi atent i meticulós del retrat i han acompanyat els resultats amb documents audiovisuals.
4. L'Educació Artística de 4t gira entorn del disseny. D'aquest curs destaquem els missatges visuals, comunicatius i amb significats densos que conviden a reflexionar sobre el disseny de moda i la il·lustració científica.
5. Els alumnes de Batxillerat Artístic analitzen i estudien el dibuix valorant el seu paper central en la formació artística. Els treballs de la mostra són el resultat del binomi que s'estableix entre el rigor acadèmic i l'experimentació i exploració d'idees, emocions i pensaments. L'activitat creativa continuada convida a reflexionar al voltant del fenomen artístic i estimula la consciència crítica i la sensible per a l'elaboració d'un segell propi.
- Esperem que la mostra us sigui plaent i aprofitem l'avinentesa per valorar l'empenta creativa i el treball compromès del alumnes.

Mireia Puntí i Carné
Departament d'Expressions

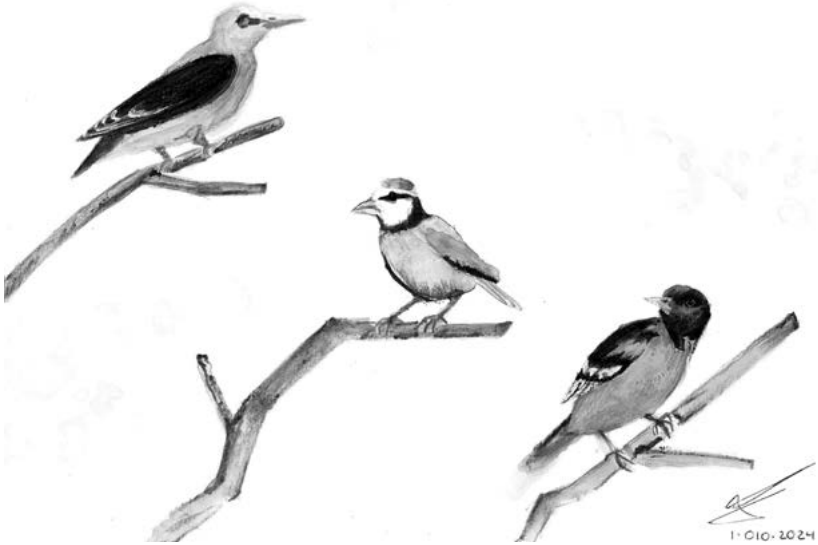
Ayumi Morera i Espinosa / 1r d'ESO

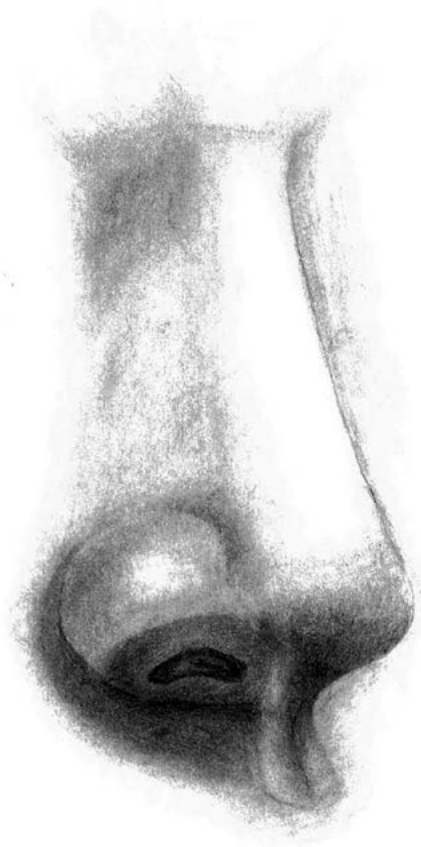

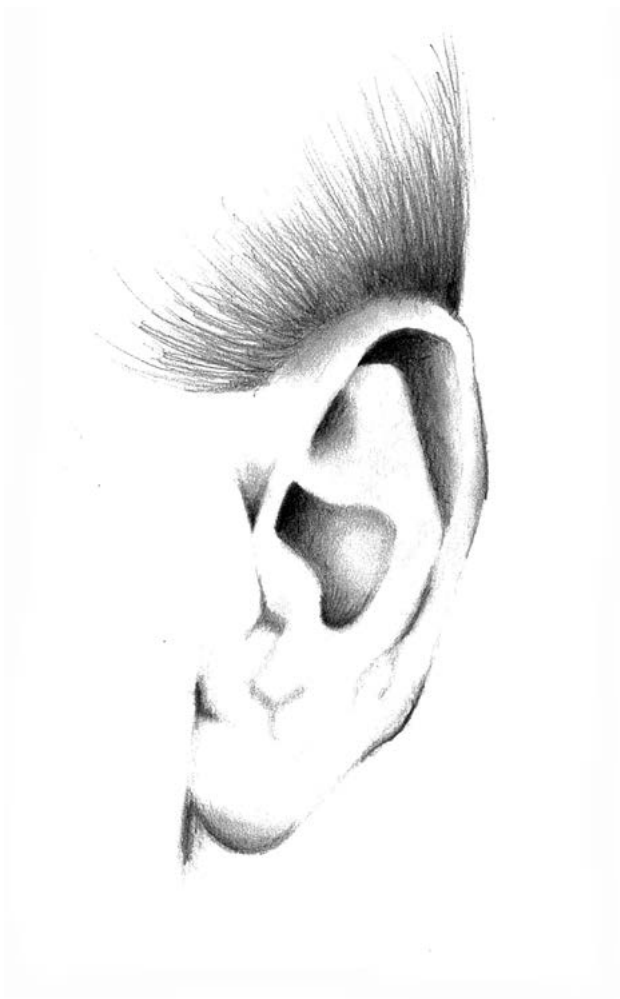

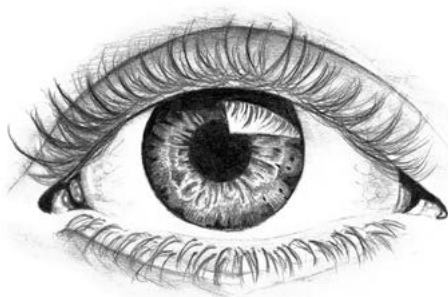

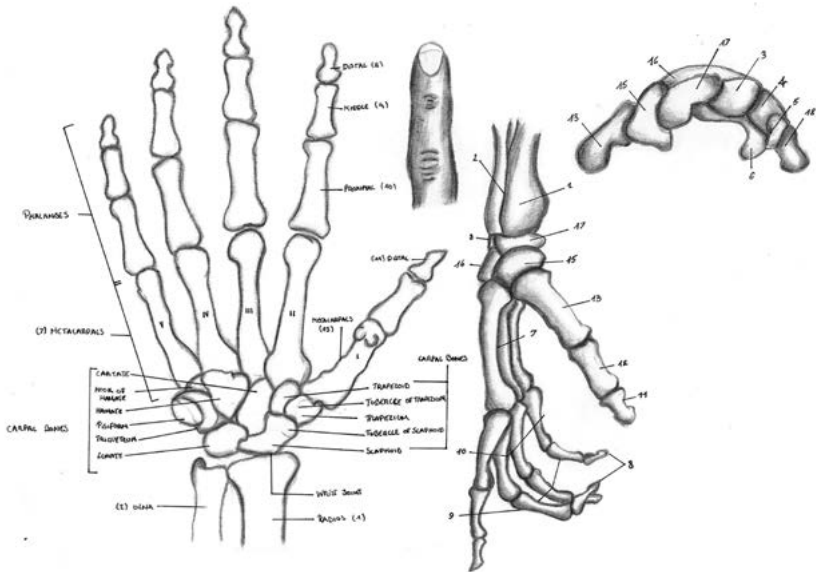

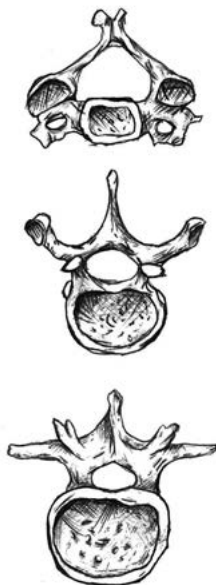
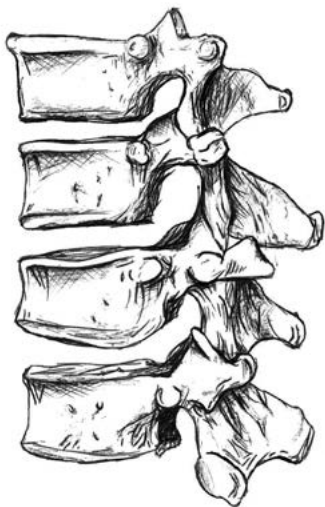

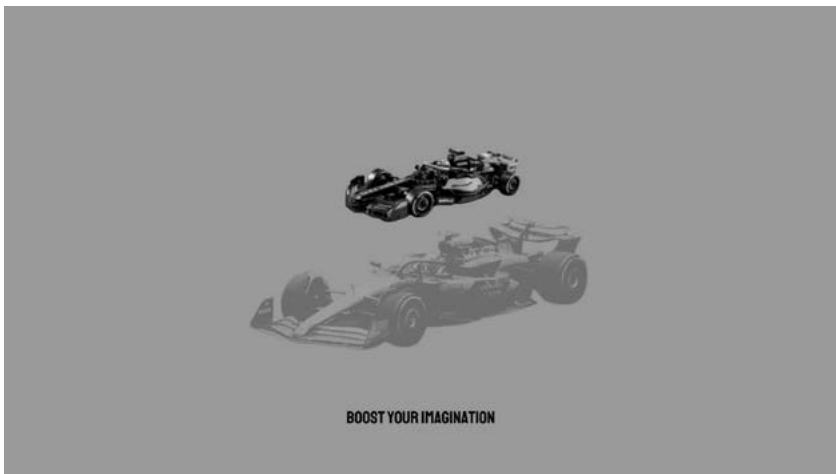
SETMANA D'EXÀMENS

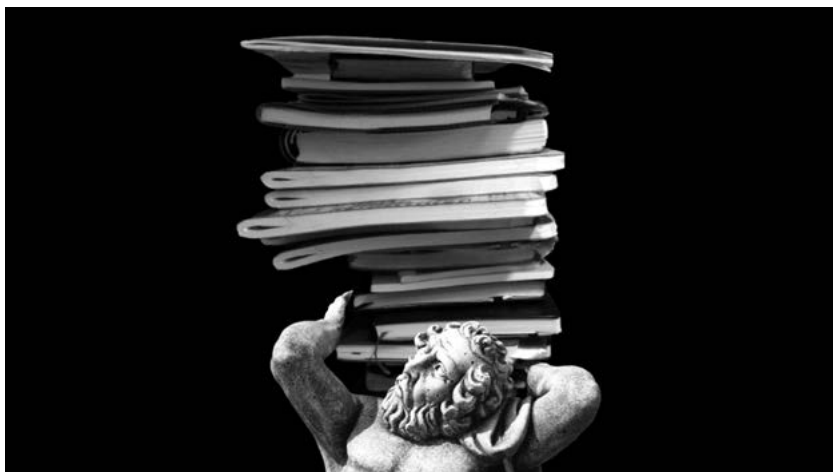

Carme Cerezo i Rovira / 4t d'ESO

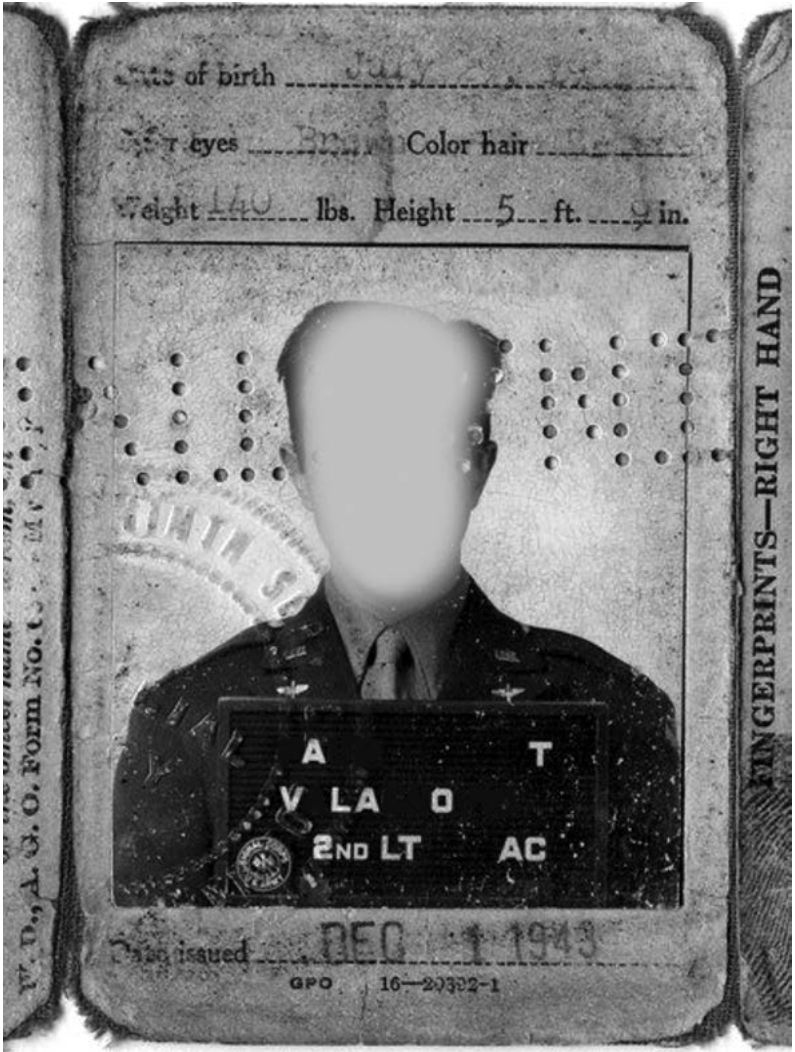

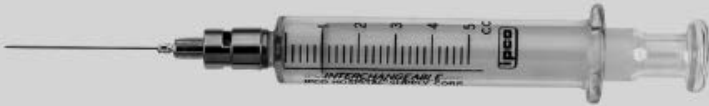

Missatge visual. Anonimat

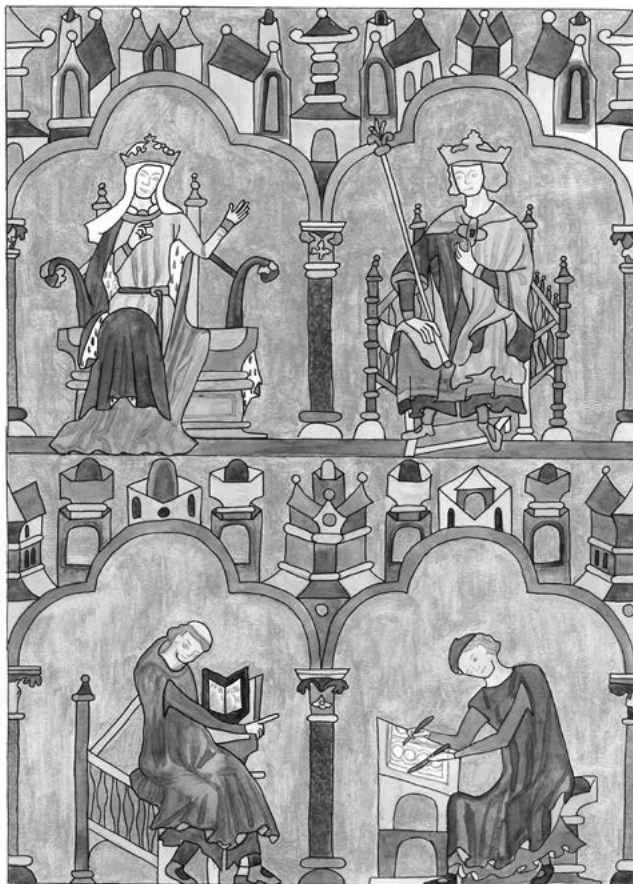
Jasmin Singh Kaur / 4t d'ESO

Ceci n'est pas un crime.

Andrea Gelpí i Forcada / 1r de Batxillerat

Projectes artístics. Estudi de ceràmica grega de figures vermelles atribuïda al pintor d'Aquil·les del s.V aC

Arona Parareda i Serra / 1r de Batxillerat

